

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența Regulamentului U.E.
2016/679

Cod ECLI ECLI:RO:CACLJ:2026:018.#####

R O M Â N # A

CURTEA DE APEL #####

SECȚIA PENALĂ ȘI DE MINORI

DOSAR NR. #####/117/2023

DECIZIA PENALĂ NR. ####/A/2026

Ședința publică din data de 20 februarie 2026

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE : #####

JUDECĂTOR: #####

GREFIER: #####

Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ##### – reprezentat prin ##### –
#####

S-au luat spre examinare apelurile formulate de Parchetul de pe lângă Tribunalul ##### și apelantul-inculpat ##### #.##### #., împotriva sentinței penale nr.##/20.01.2025, pronunțate în dosar nr.#####/117/2023 al Tribunalului #., inculpatul fiind trimis în judecată prin rechizitoriul nr. ####/P/2021 din data de 10.10.2023 al Parchetului de pe lângă Tribunalul #., sub aspectul infracțiunilor de dare de mită prev. de art. 290 alin. 1 C.p. și ultraj prev. de art. 257 alin. 1 C.p. rap. la art. 193 alin. 1 C.p., ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen.

La apelul nominal se constată lipsa părților, cauza fiind luată fără citirea acestora.

S-a făcut referatul cauzei, după care,

Se constată că mersul dezbaterilor și susținerile părților au fost consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din data de 04 februarie 2026, încheiere care este parte integrantă din prezenta decizie, iar la termenul de judecată amintit s-a stabilit termen pentru pronunțare la data de azi, 20.02.2026, hotărându-se următoarele:

CURTEA

Asupra cauzei de față:

În deliberare, constată:

Prin sentința penală nr.## pronunțată la data de 20.01.2025 de Tribunalul ##### în dosarul nr. #####/117/2023, în baza art. 396 alin. (5) C.proc.pen., raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., a fost achitat inculpatul ##### #., sub aspectul infracțiunii de dare de mită prev. de art. 290 alin. (1) C.pen., întrucât fapta nu există.

În baza art. 396 alin. (2) C.proc.pen., a fost condamnat inculpatul ##### #., la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, prev. de art. 257 alin. (1) rap. la art. 193 alin. (1) C.pen.

În temeiul art. 91-92 C.pen., s-a suspendat executarea pedepsei de 1 an închisoare, sub supraveghere pe o durată de 2 ani, care se calculează de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe.

În temeiul art. 93 alin. (1) C.pen., s-a impus inculpatului respectarea următoarelor măsuri de supraveghere pe durata termenului de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune ####, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. 2 lit. b) C.pen. s-a impus inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială în vederea reducerii riscului de a săvârși noi infracțiuni, derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 93 alin. (3) C.pen., cu reținerea art. 404 alin. 2 C.proc.pen. s-a impus inculpatului, pe parcursul termenului de supraveghere, obligația prestării muncii neremunerate în folosul comunității timp de 60 de zile, care va fi executată la Primăria municipiului ####-##### sau la Primăria municipiului Câmpia Turzii.

În temeiul art. 404 alin. 2 C.proc.pen. s-a atras atenția inculpatului că nerespectarea cu recredință a măsurilor de supraveghere sau a obligației de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, precum și săvârșirea altei infracțiuni în cursul termenului de supraveghere conduce la revocarea suspendării și executarea pedepsei în regim de detenție

În temeiul art. 397 alin. 1 rap. la art. 19 și 25 C.proc.pen., cu reținerea art. 1357 C.civ., a fost admisă acțiunea civilă exercitată de partea civilă #####, împotriva inculpatului ##### și, în consecință, a fost obligat inculpatul la plata în favoarea părții civile a sumei de 1 leu, cu titlu de daune morale.

În baza art. 398 rap. la art. 272 alin. 1 și 274 alin. 1 C.proc.pen., a fost obligat inculpatul ##### la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat în cuantum de 1500 de lei. Conform art. 275 alin. (3) C.proc.pen., cheltuielile judiciare aferente soluției de achitare rămân în sarcina statului. Conform art. 275 alin. (6) C.proc.pen., onorariul parțial apărătorului din oficiu al inculpatului, av. #####, în cuantum de 1163 lei, a fost avansat din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul nr. ###/P/2021 din data de 10.10.2023 al Parchetului de pe lângă Tribunalul ####, înregistrat pe rolul Tribunalului #### la data de 14.11.2023, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpatului #####, sub aspectul infracțiunilor de dare de mită prev. de art. 290 alin. 1 C.p. și ultraj prev. de art. 257 alin. 1 C.p. rap. la art. 193 alin. 1 C.p., ambele cu aplicarea art. 38 alin. 1 C.pen.

În actul de sesizare a instanței s-au reținut, în esență, următoarele:

Fapta inculpatului ##### care în data de 01.03.2021, după ce martorul ##### a fost depistat pe raza localității #### conducând fără autorizație specială ansamblul de vehicule format din autovehicul cu nr. de înmatriculare ## ## ## și semiremorcă cu nr. de înmatriculare ## ## ##, efectuând transport de mărfuri agabaritice, a oferit în parcare

restaurantului ##### din localitatea #### suma de 200 lei agentului constatator #####
(inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu) pentru ca acesta să nu își îndeplinească un act ce intră în îndatoririle de serviciu, respectiv să nu sancționeze contravențional abaterea rutieră, întrunește trăsăturile esențiale ale infracțiunii de dare de mită prev. de art. 290 alin. 1 C.p.

Fapta inculpatului ##### care în data de 01.03.2021, după ce a oferit în parcare restaurantului ##### din localitatea #### suma de 200 lei agentului constatator ##### (inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu – funcție ce implică exercițiul autorității de stat) pentru ca acesta să nu își îndeplinească un act ce intră în îndatoririle de serviciu, respectiv să nu sancționeze contravențional abaterea rutieră, la refuzul acestuia, a devenit recalcitrant și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate ##### și a împins-o cauzându-i suferințe fizice, întrunește trăsăturile esențiale ale infracțiunii de ultraj prev. de art. 257 alin. 1 C.p. rap. la art. 193 alin. 1 C.p.

Pentru dovedirea situației de fapt de mai sus au fost indicate mijloacele de probă administrate în cursul urmăririi penale, respectiv: proces-verbal de constatare (f. 3) declarațiile persoanei vătămate ##### (f. 9, 10-11) declarația martorului ##### (f. 13-14) declarația martorului ##### (f. 16-19) declarațiile suspectului/inculpatului ##### (f. 22-23, 27) și suportul optic pe care se află stocată înregistrarea declarației de suspect din 16.11.2021 (f. 24) raportul de constatare criminalistică nr. 548129 din 14.12.2021 (f. 34-41) adresa nr. 136399 din 11.11.2022 formulată de Serviciul de Telecomunicații Speciale - Unitatea Militară 0572 București (f. 45-46) și suportul optic aferent (f. 47) proces-verbal de transcriere convorbire 112 (f. 48) adresa nr. 92015 din 07.11.2022 a Companiei de Administrare a ##### S.A. (f. 51) și anexele aferente: autorizația specială de transport A.S.T. seria CJDR005A1 nr. ## #####1 (f. 52), ordin de plată (f. 52) și cererea întocmită de ##### SRL (f. 54) adresa nr. 2770/X din data de 03.11.2022 a Serviciului de Medicină Legală #####-Năsăud (f. 61) adresa nr. 20119 din 07.11.2022 a Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier - #.S.C.T.R. împreună cu tabelul nominal de trafic rutier din cadrul Inspectoratului Teritorial nr. 4 și ordine de deplasare (f. 67-69) răspunsul formulat de ##### SRL nr. 268685 din 01.11.2022 (f. 72) și contractul de transport auto mărfuri nr. 249430/07.10.2020 (f. 73-77), comanda de transport ocazional nr. 3031/01.03.2021 (f. 78), aviz de însoțire a mărfii (f. 79-80) adresa nr. 677020/23.03.2021 a Inspectoratului de Stat pentru Controlul în Transport Rutier - #.S.C.T.R. (f. 93), împreună cu următoarele anexe: fișa postului aparținând numitului ##### (f. 94-100), raport de control cu vehiculele verificate la 01.03.2021 (f. 101), ordin de deplasare aparținând numiților ##### și ##### (f. 102, 103), raport de control cu vehiculele verificate la data de 01.03.2021 (f. 104), proces-verbal de constatare a contravențiilor seria #.S.C.T.R. nr. ##### (f. 105-106) și proces-verbal de constatare a contravențiilor seria #.S.C.T.R. nr. #####.03.2021 (f. 107-108).

În cursul camerei preliminare, prin încheierea penală nr. ###/18.12.2023 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Tribunalului ####, pronunțată în dosarul asociat a1, definitivă prin necontestare, s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul, legalitatea administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală privind pe inculpat și s-a dispus începerea judecății.

În faza de judecată, la termenul de judecată din data de 10.05.2024, cu procedura legal îndeplinită, instanța a respins solicitarea inculpatului, formulată prin avocat, de constatare a nulității absolute a procedurii de cameră preliminară și de emitere a unei adrese către parchet pentru lămurirea acuzației penale.

La același termen, ulterior citirii actului de sesizare a instanței și aducerii la cunoștință a drepturilor și obligațiilor procesuale, instanța a adus la cunoștință inculpatului, asistat de apărătorul său ales, dispozițiile art. 374 alin. (4) C.proc.pen. raportat la art. 396 alin. (10) C.proc.pen. privind judecata în procedura recunoașterii învinuirii, precum și soluțiile posibile ca urmare a acestei proceduri. Inculpatul, prin apărător ales, a arătat că nu înțelege să uzeze de procedura recunoașterii învinuirii.

În temeiul art. 374 alin. (5) C.proc.pen., instanța a acordat cuvântul în probațiune, respectiv dacă participanții înțeleg să conteste probele administrate în cursul urmăririi penale ori dacă propun probe noi. Inculpatul a contestat probele administrate în cursul urmăririi penale și a solicitat reaudierea martorilor ##### și #####, persoanei vătămate și, în plus, audierea martorului #####, emiterea unei adrese către ##### Municipiului Câmpia Turzii – Secția 4 Poliție, audierea martorului #####, expert autorizat, care a efectuat raportul de constatare criminalistică, audierea ca martor a numitului #####, în calitate de reprezentant al ##### SRL, audierea în ședință publică a înregistrării de la 112.

În urma încuviințării unor probe, în cursul cercetării judecătorești:

La solicitarea inculpatului, au fost (re)administrare următoarele probe: planșe fotografice (f.47-49, 138-139di,vol.#), declarația persoanei vătămate (f.62di,vol.#), adresă ##### Câmpia Turzii (f.66di,vol.#), adresă ISCTR pentru depunerea fotografiilor efectuate la fața locului (f.81di,vol.#), declarația martorului ##### (f.94di,vol.#), adresă DNA (f.106, 140-147di,vol.#), adresă CNAIR (f.107, 128, 157di,vol.#), declarația martorului #####-##### (f.112di,vol.#), adresă ISCTR de comunicare a unor informații și înscrisuri (f.126, 151, 158-159, 170-171, 186-189, f.1-2di,vol.II), declarația inculpatului (f.132di,vol.#), ascultarea înregistrării apelurilor la 112 în ședință publică, înscrisuri (f.4-9di,vol.II). Instanța a respins solicitarea de audiere a martorilor ##### și #####.

Din oficiu, instanța a dispus administrarea următoarelor probe: adresă Spitalul Clinic ##### de Urgență ##### (f.84-89di,vol.#).

Martorul ##### a refuzat să dea declarație, fiind fratele inculpatului (f.93di,vol.#).

vătămată a depus la dosar imagini foto (f.194-199di,vol.#).

Analizând actele și lucrările dosarului, precum și probatoriul administrat în cursul procesului penal, instanța de fond a reținut următoarele:

#. SITUAȚIA DE FAPT

În esență, inculpatul #####, în data de 01.03.2021, în parcare Hotelului A3 ##### apropierea localității ####, după ce a solicitat agentului constatatator ##### (inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu – funcție ce implică exercițiul autorității de stat) să ajungă la o înțelegere, față de refuzul acestuia, a devenit recalcitrant și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate ##### și a împins-o cauzându-i suferințe fizice.

Fapta inculpatului ##### care, în data de 01.03.2021, după ce martorul ##### a fost depistat pe raza localității ##### conducând fără autorizație specială ansamblul de vehicule format din autovehicul cu nr. de înmatriculare ## ## ## și semiremorcă cu nr. de înmatriculare ## ## ##, efectuând transport de mărfuri agabaritice, a oferit în parcare restaurantului ##### din localitatea ##### suma de 200 lei agentului constatator ##### (inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu) pentru ca acesta să nu își îndeplinească un act ce intră în îndatoririle de serviciu, respectiv să nu sancționeze contravențional abaterea rutieră, nu a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.

Inculpatul nu a recunoscut săvârșirea faptelor și a fost judecat în procedura obișnuită.

Aspecte general-introductive

La data de 01.03.2021, persoana vătămată ##### era angajată în calitate de inspector de trafic rutier în cadrul Inspectoratului Teritorial nr. 4 – Inspectoratul de Stat pentru Controlul în Transportul Rutier (în continuare „ISCTR”), conform Tabelului nominal (f.68dup) și fișei postului (f.94dup).

În această calitate, conform fișei postului (f.95dup), persoana vătămată avea, inter alia, următoarele atribuții:

- să controleze, să constate și să aplice sancțiuni contravenționale (...), sancțiuni complementare și / sau măsuri administrative, după caz, conform reglementărilor în vigoare;
- să oprească și să controleze vehiculele rutiere (...), care efectuează activități de transport rutier ce intră în competențele sale de control (...);
- să verifice existența, autenticitatea, precum și concordanța înscrisurilor din documentele de transport cu mărfurile / persoanele transportate;
- să imobilizeze vehiculele rutiere (...), atunci când la efectuarea controlului s-au constatat încălcări ale prevederilor legale în vigoare (...);
- să rețină documente pe bază de proces-verbal;
- să controleze existența și valabilitatea autorizației speciale de transport eliberate pentru circulația cu depășirea maselor și /sau dimensiunilor maxime admise.

În aceeași calitate, de inspector de trafic rutier, și având aceleași atribuții, era angajat și martorul ##### în cadrul Inspectoratului Teritorial nr. 4 – ISCTR (conform Tabelului nominal – f.67verso,dup).

Potrivit art. 41 alin. (1) din OG nr. 43/1997, este interzisă circulația pe drumurile publice a vehiculelor rutiere (...) cu depășirea masei totale maxime admise, maselor maxime admise pe axe și/sau dimensiunilor maxime admise în circulație prevăzute în anexele nr. 2 și 3.

Prin excepție, circulația pe drumurile publice a vehiculelor rutiere se poate efectua numai în baza autorizației speciale de transport (în continuare „AST”), eliberată în prealabil [art. 41 alin. (2) din OG nr. 43/1997].

Astfel, AST este documentul prin care administratorul drumului stabilește traseul ce urmează a fi parcurs, condițiile de efectuare a transportului și tarifele datorate și se eliberează de administratorul drumului pe care se circulă, respectiv de administratorul drumurilor de interes național și pentru alte categorii de drumuri care nu sunt în administrarea sa și care fac parte din traseu împreună cu categoria drumurilor de interes național [art. 41 alin. (3) și (4) din OG nr. 43/1997].

Încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (1) și (2) din OG nr. 43/1997 constituie contravenție și se sancționează cu avertisment sau, după caz, amendă, aceasta din urmă stabilită în funcție de gradul de încălcare, respectiv în funcție de gradul de depășire a masei totale admise, conform art. 61 lit. b) din OG nr. 43/1997.

Tot astfel, constituie contravenție și refuzul de a supune vehiculul verificării prin cântărire și/sau măsurare a dimensiunilor, refuzul de a însoți vehiculul personalului cu atribuții de control în vederea cântăririi și/sau măsurării dimensiunilor transportului, precum și refuzul de a prezenta personalului cu atribuții de control documentele privind transportul [art. 61 alin. (1) lit. k) din OG nr. 43/1997].

Conform declarațiilor inculpatului (f.23dup; f.132verso,di) și martorului #####-#####, fratele inculpatului (f.18dup), inculpatul #####-##### deține o „firmă familială”, SC ##### SRL, cu punct de lucru la Câmpia Turzii, #####, în cadrul căreia soția acestuia, numita #####, este administrator, iar inculpatul și martorul sunt conducători auto (șoferi). Societatea are ca obiect de activitate transport prefabricate și utilaje, fiind specializată pe transporturi agabaritice (decl. inc. – f.132verso,di).

În acest sens, societatea ##### SRL, în calitate de transportator, avea încheiat cu societatea ##### SRL, în calitate de expeditor, contractul de transport auto de mărfuri nr. 249430/07.10.2020 (f.83dup), având ca obiect transportul elementelor prefabricate din beton, produse de către expeditor, la diverse proiecte aflate în derulare, contra unui tarif de transport.

La data de 01.03.2021, societatea ##### SRL a plasat o comandă transportatorului (##### SRL), în vederea efectuării unui transport intern pe ruta ##### – Blejoi al unor prefabricate din beton, de 37.4 tone și 20.95 metri lungime, acestea urmând să fie încărcate la aceeași dată, 01.03.2021, din ##### (#####) și livrate până a doua zi, la 02.03.2021, la adresa societății Dedeman din Blejoi (#####), conform comenzii de transport ocazional nr. 3031/01.03.2021 (f.85dup). Astfel, prefabricatele din beton, în număr de 3 (Până P1-2 x3), au fost încărcate în aceeași zi, la 01.03.2021, în #####, pe ansamblul de vehicule format din autovehiculul cu nr. de înmatriculare ##### și semiremorca cu nr. de înmatriculare #####, utilizat de societatea ##### SRL și condus de către martorul #####-#####, fiind emis avizul de însoțire a mărfii de către ##### SRL (f.86dup).

Pentru efectuarea transportului de mai sus în ziua de 01.03.2021, societatea ##### SRL nu deținea autorizație specială de transport (AST), aceasta fiind eliberată doar a doua zi, la 02.03.2021, valabilă în perioada 02-03.03.2021. Astfel, în urma solicitării de eliberare a autorizației speciale de transport formulate de societatea ##### SRL, prin administrator ##### (f.54dup), respectiv a plății abia la data de 02.03.2021 a taxei corespunzătoare de 249 de lei (f.53dup), la data de 02.03.2021, ora 07:51, a fost emisă AST seria CJDR005A1 nr. ##-#####1, valabilă în perioada 02-03.03.2021, pentru ansamblul de vehicule de mai sus, masa totală 40 tone, lungime 24 m, lățime 2.55 m, înălțime 4m, pe traseul autorizat (f.52dup).

Inculpatul a declarat că pentru efectuarea unui transport agabaritic, cererea de eliberare a AST trebuia formulată până la ora 14:30, maxim 15:00, sens în care a fost formulată prin e-mail cererea respectivă în aceeași zi, dar nu a primit niciun răspuns la e-mail (f.132verso,di), declarație care este pur afirmativă, nefiind dovedită, deși ar fi putut fi administrate probe în acest sens, probe pe care doar inculpatul le deține.

Opierea în trafic a ansamblului de vehicule

vătămată #### și colegul acesteia, martorul ####, au fost delegați să efectueze controlul specific în trafic, pe aria de competență a Inspectoratului nr. 4, în perioada 01.03.2021-03.03.2021, conform ordinelor de deplasare nr. 237 și 238 (f.102-103dup). #### de competență a Inspectoratului Teritorial nr. 4 cuprinde județele ####, Bihor, ####-Năsăud, ####, Maramureș, Satu #### și ####.

În acest sens, în intervalul 14:00-19:00, persoana vătămată și martorul au procedat la verificarea unui număr de 2 vehicule, pe raza loc. #### și ####, ####, conform raportului de control întocmit de către aceștia (f.101, 104dup).

Conform declarațiilor coroborate ale persoanei vătămate #### (f.9verso, 10verso,dup; f.62verso,di), martorului #### din cursul urmăririi penale (f.14dup) și martorului ####-#### (f.18dup), la data de 01.03.2021, în intervalul orar 19:00-22:30, în timp ce persoana vătămată și martorul #### se aflau în exercitarea atribuțiilor de serviciu, în calitate de inspectori de trafic rutier în zona ####, au oprit, pentru control, la intersecția autostrăzilor A3 și A10, ansamblul de vehicule format din autovehiculul cu nr. de înmatriculare #### și semiremorca cu nr. de înmatriculare ####, utilizat de societatea #### SRL și condus de către martorul ####.

Declarația martorului #### din faza de judecată, în sensul că ansamblul de vehicule ar fi fost oprit în trafic „la ieșirea din Câmpia Turzii, cu direcția Târgu Mureș” (f.94di) este contrazisă de propria declarație din cursul urmăririi penale, precum și de declarațiile constante ale persoanei vătămate și declarația din cursul urmăririi penale a martorului ####, confuzia datorându-se cel mai probabil trecerii timpului și faptului că evenimentul din seara respectivă s-a continuat și într-o altă locație, la o benzinărie aflată în apropiere de intrarea în localitatea ####. De altfel, martorul ####, la un moment mai apropiat al evenimentelor, a declarat în cursul urmăririi penale în mod distinct cele două locații, respectiv intersecția A3 cu A10 și parcare Hotelului ####, la intrarea în loc. #### (f.14dup), iar în faza de judecată a subliniat că, totuși, nu își amintește exact unde au oprit camionul, „deoarece am oprit foarte multe camioane în exercitarea atribuțiilor” (f.95di).

Totodată, în cuprinsul Raportului de control cu vehiculele (f.101,104dup), întocmit de persoana vătămată și martorul #### s-a consemnat că respectivul control asupra ansamblului de vehicule a avut loc în zona „DN-15-12+000-####”, aspect care însă nu constituie un fals, așa cum s-a argumentat în apărare. Aceasta deoarece, așa cum a reținut instanța mai jos, ansamblul de vehicule a fost mutat și parcat, în aceeași seară, în apropierea localității ####, în vederea prezentării autorizației speciale de transport. În egală măsură, cel de-al patrulea vehicul care figurează în Raportul de control (f.101dup) apare ca fiind controlat pe Autostrada A10-Gâmbaș-####, iar probele care vor fi expuse mai jos au dovedit că vehiculul a fost oprit pe raza ####, rezultând astfel că inspectori au înțeles să menționeze locația în care s-a finalizat controlul (la fel și în cazul de față).

În orice caz, probele administrate în cauză au demonstrat că martorul #### urma să efectueze cursa în noaptea respectivă. Chiar și din perspectiva apărării neîntemeiate a inculpatului (în sensul că a convenit cu martorul #### să parcheze vehiculul în parcare Hotelului #### / #### A3), deținerea AST-ului era necesară inclusiv pentru o deplasare de la #### în apropierea loc. ####, #### Cu ocazia opririi în trafic a ansamblului

de vehicule condus de martorul #####-#####, acesta din urmă a prezentat inspectorilor mai multe documente, precum copia conformă, certificatele de înmatriculare, actul de identitate, CMR, licența, aviz de însoțire a mărfii, conform declarațiilor persoanei vătămate și martorului ##### (f.62verso,63verso,di; f.94verso,di; f.9verso,11dup; f.14dup), martorul ##### indicând doar faptul că a prezentat „documentele solicitate de către aceștia” (f.18dup). Potrivit proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor (f.105,107dup), care au fost întocmite doar ulterior, la data de 11.03.2021, documentele înmânate sunt următoarele: copia conformă a licenței comunitare, scrisoare de transport CMR, documentele aferente încărcăturii, cartea de identitate a conducătorului auto ##### și certificatul de pregătire profesională a conducătorului auto #####, acestea fiind puse într-o folie de plastic pentru a nu se pierde.

Conform declarației persoanei vătămate (f.62verso,di; f.10verso,dup), a procedat la oprirea în trafic a ansamblului de vehicul condus de martorul ##### pe considerentul că transporta 3 „stâlpi foarte mari, lungi de aprox. 25-30 de metri”, iar după calculele sale marfa transportată avea în jur de 75-80 de tone, o apreciere similară fiind efectuată și de martorul ##### (2-3 grinzi / 3 grinzi de beton, de 21-22 tone fiecare, în total 60 de tone – f.94verso,di; f.14dup). În acest sens, faptul că inspectorii se aflau în posesia comenzii de transport ocazional (f.85dup), de unde rezulta că prefabricatele aveau în total 37.4 tone este lipsit de relevanță, în condițiile în care, pe de o parte, la această greutate se adaugă și greutatea ansamblului, iar pe de altă parte un control efectiv presupune nu numai verificarea AST-ului, ci și cântărirea ansamblului și a mărfii transportate. Instanța a constatat că este firesc ca, în calitate de inspector, să aprecieze vizual greutatea, iar apoi să efectueze măsurătorile necesare. Din declarațiile celor doi rezultă că s-au bazat pe experiența anterioară pentru efectuarea aprecierii.

Mai mult, martorul ##### a confirmat că, în mod obișnuit, duc vehiculele la cântărit după ce li se prezintă AST-ul, iar dacă nu se prezintă acest AST, tot trebuie duse la cântărit (f.95di). Declarația martorului este confirmată prin înregistrările apelului la 112 privind cel de-al patrulea vehicul controlat care figurează în Raportul de control, în cazul căruia au procedat la cântărire, deși deținea AST [f.47dup: 02.03.2021, ora 00:44: „... am avut o problemă, unde domnu o venit și ne-o bruscat, adică l-o bruscat pe colegul meu și i-o luat actele din mână și tot tot tot. Și camionul ăla... noi am certitudinea că avea 80 de tone încărcătură. Ne-o luat actele. Până la urmă noi am avut încă un camion de cântărit la Aiud. Că acolo e locație de cântărire. Am plecat acolo și am venit înapoi (...). Da, au venit (i.e. organele de poliție care au venit la fața locului) și le-am spus că trebuie să mergem că mai avem un camion oprit. Și ăla la fel, am ajuns acolo, ne-o refuzat cântarul, vă dați seama. ##### ăla avea un AST pe 27 de tone, dar o refuzat cântarul, i-am luat numerele jos, o rămas în parcare, pentru că nu mi se pare normal, vă dați seama să circule cu un așa mare tonaj]. Fiind vorba despre un element adiacent, relatat în mod direct organelor de poliție, nu există niciun motiv de a pune la îndoială credibilitatea aspectelor relatate.

Tot astfel, deși persoana vătămată a declarat că în mod obișnuit marfa trebuia să aibă o hârtie ștanțată cu greutatea aferentă, iar de regulă această etichetă este ruptă și nu se poate verifica greutatea, așa cum s-a întâmplat în cazul de față (f.63verso,di), în realitate, din fotografiile depuse la dosar (f.194-199di,vol.#) rezultă că etichetele respective nu erau rupte. Nu rezultă dacă scrisul tipărit era lizibil ori menționa și greutatea, însă, dincolo de faptul că prezenta importanță și necesita măsurare și lungimea ansamblului, acest aspect este lipsit de relevanță, având în vedere că un

control efectiv presupune cântărirea și măsurarea ansamblului, pentru a se verifica în ce măsură se încadrează în autorizația specială de transport, care oricum în cazul de față a lipsit.

Referitor la numărul de prefabricate din beton transportate, acestea erau în număr de 3, astfel cum rezultă nu numai din comanda de transport și avizul de însoțire a mărfii, ci și din fotografiile depuse la dosar (f.194-199di,vol.#), efectuate ulterior agresiunii. În acest sens, persoana vătămată și martorul au arătat de la bun început că era vorba despre 3 prefabricate din beton, fiind fără relevanță dacă ulterior nu au mai fost în măsură să indice cu certitudine numărul acestora ori dacă în cursul apelului la 112, după agresiunea suferită, au comunicat că erau 4 asemenea prefabricate (cu precizarea că s-a comunicat și faptul că au fost 3).

O simplă vizualizare a fotografiilor respective este suficientă încât să conducă la concluzia că solicitarea de prezentare a autorizației speciale de transport era una firească (autorizație pe care societatea a obținut-o de altfel a doua zi).

Referitor la Autorizația Specială de Transport (AST), care a fost solicitată în mod expres martorului ##### de către inspectori (aspect declarat de către toți aceștia), din toate declarațiile date în cauză rezultă că martorul ##### nu a prezentat inspectorilor o asemenea autorizație, iar referitor la discuțiile purtate în legătură cu această autorizație, versiunile declarate de către persoanele audiate sunt contradictorii, după cum urmează:

Potrivit declarației inculpatului din faza de judecată (f.132verso,di), acesta ar fi fost sunat de către fratele său (i.e. martorul #####), care i-a comunicat că „a parcat în parcare de unde alimentăm, urmând să vină după el controlorii în momentul în care vine cineva de la firmă”, după care l-a întrebat de AST, inculpatul spunându-i că nu a apucat să scoată autorizația, sens în care controlorii i-au lăsat numărul de telefon martorului ##### pentru a fi sunat de la firmă, susținând că inspectorii sunt cei care au solicitat prezența unei persoane din partea firmei.

În schimb, potrivit declarațiilor constante ale persoanei vătămate și martorului ##### (decl. p.v. – f.62verso,di; f.9verso, 11dup; decl. martor ##### – f.94verso,di; f.14dup), care se coroborează întocmai în această privință, conducătorul auto ##### le-a comunicat faptul că nu are la el AST-ul, însă aceasta există, iar patronul / șeful său se poate prezenta la fața locului cu această autorizație. În acest sens, în pofida solicitărilor controlorilor de a-i însoți pentru cântărirea ansamblului de vehicule, martorul ##### a insistat că deține toate documentele legale, că există autorizație valabilă, iar aceasta din urmă va fi prezentată de către patronul / șeful lui.

Cert este că, din declarațiile de mai sus mai rezultă că inspectorii și martorul ##### au convenit ca acesta din urmă să se deplaseze și să parcheze ansamblul de vehicule în parcare de pe Autostrada A3 (la vremea respectivă), în apropierea intrării în localitatea ##### din #####, locație în care urma să se prezinte „patronul” societății cu autorizația specială de transport.

Evaluând declarațiile de mai sus privind discuțiile legate de AST, instanța a constatat că declarația inculpatului este nesinceră, urmând să fie avute în vedere sub acest aspect doar declarațiile persoanei vătămate și ale martorului #####. Dincolo de caracterul neverosimil ca inspectorii să fi solicitat prezența unui reprezentant al societății transportatoare, neexistând niciun motiv logic pentru care să se fi procedat în această manieră (iar o eventuală insinuare că inspectorii ar fi urmat să solicite mită ar fi automat infirmată de declarația martorului #####).

#####, care a arătat contrariul, respectiv că nu i s-a cerut – f.19dup, inculpatul declarând în același fel – f.134di), în niciun moment în cursul urmăririi penale inculpatul ##### nu a declarat că inspectorii ar fi solicitat prezența sa (ori a soției sale, ca administrator al societății), susținând doar faptul că unul dintre inspectori i-a lăsat fratelui său nr. de telefon și că s-au înțeles ca atunci când vine cineva de la firmă cu autorizația, să-l sune să se întâlnească în parcare de la #####, unde parchează de obicei camionul (f.23dup). Inculpatul cunoștea că nu a fost emisă vreo autorizație specială de transport (decl. inc. – f.132verso,di: „... i-am spus că nu am apucat să scoatem...”), iar o persoană cu adevărat deranjată de o asemenea solicitare din partea inspectorilor, așa cum pretinde inculpatul că ar fi (decl. inc. – f.133di: „... nu era normal să sune la firmă și să mă prezint în parcare”), ar fi solicitat fratelui său să comunice inspectorilor lipsa AST-ului, respectiv să solicite inspectorilor sau să accepte întocmirea procesului-verbal de sancționare contravențională. Or, în niciun moment nu li s-a comunicat inspectorilor că societatea nu deține autorizație specială de transport, ci, dimpotrivă, au lăsat să se creadă / înțeleagă că există o asemenea autorizație, care urmează a fi prezentată în parcare respectivă.

Apoi, prin declarația din faza de judecată, inculpatul a afirmat că a fost anunțat de către fratele său despre solicitarea inspectorilor (de a se prezenta cineva de la firmă) după ce a parcat deja în „parcare de unde alimentăm” (i.e. parcare benzinariei, unde se află Hotelul „A3 Câmpia Turzii”, la vremea respectivă la ieșire de pe Autostrada A3, în apropierea intrării în localitatea ##### din #####), în condițiile în care din declarațiile persoanei vătămate și martorului ##### rezultă că martorul ##### afirma că se va prezenta cineva de la firmă încă din momentul primei opriri, la intersecția A3 cu A10. În plus, în niciun moment în cursul urmăririi penale nu a afirmat martorul ##### că inspectorii sunt cei care au solicitat prezența reprezentantului societății, ci, dimpotrivă, că, în considerarea faptului că nu avea asupra sa autorizația specială de transport (fără să susțină că nu exista vreo autorizație) și faptul că intersecția nu era un loc adecvat pentru a staționa, a convenit cu lucrătorii ISCTR să staționeze în parcare benzinariei și a unui ##### A3, loc în care a așteptat să vină administratoarea firmei pentru a prezenta autorizația. Or, declarația martorului ##### confirmă faptul că, așa cum au declarat persoana vătămată și martorul #####, conducătorul auto a lăsat să se înțeleagă sau a afirmat chiar expres, că există o autorizație de transport și că aceasta poate fi adusă de către reprezentantul firmei.

Mai mult, din declarațiile persoanei vătămate (f.10verso-11dup: „La momentul opririi, colegul meu i-a solicitat conducătorului auto să se deplaseze pe direcția #####, la prima parcare pe autostradă, pentru verificarea actelor și cântărirea ansamblului rutier”) și martorului ##### (f.14dup: „De asemenea, i-am solicitat conducătorului să ne însoțească pentru a cântări ansamblul auto, însă ne-a comunicat că deține în mod sigur acea autorizație”) din cursul urmăririi penale rezultă că acesta din urmă i-a solicitat conducătorului auto să se deplaseze pe direcția #####, la prima parcare pe autostradă, pentru verificarea actelor și cântărirea ansamblului rutier, însă conducătorul auto nu a fost de acord, insistând că are toate documentele și solicitând să le verifice în prima benzinărie, pe partea stângă, în direcția Târgu Mureș, având în vedere că acela era traseul lui (i.e. parcare benzinariei și Hotelului A3). Astfel, declarațiile persoanei vătămate și martorului sunt confirmate (indirect) prin aceea că:

- înainte de a se prezenta inculpatul în parcare de mai sus, cei doi inspectori au mai oprit în trafic un alt vehicul, pe care l-au trimis în aceeași parcare de pe Autostrada A10, direcția #####

(aspect susținut și de persoana vătămată – f.62verso,di: „Între timp, am oprit o altă mașină, pe care am trimis-o în parcare spre #####”, susținând însă, în mod nereal, că nu a mai apucat să ajungă în această parcare; în timp ce martorul ##### nu și-a amintit să fi oprit alt vehicul – f.94verso,di),

- ulterior prezentării inculpatului și ulterior agresiunii fizice care face obiectul prezentei cauze, inspectorii au revenit pentru efectuarea controlului în trafic asupra vehiculului trimis anterior în parcare de pe Autostrada A10, conform mențiunilor înscrise în Raportul de control cu vehiculele verificate întocmit de către cei doi (f.101dup), în care s-a consemnat controlul efectuat la cel de-al patrulea vehicul oprit, precum și locația controlului, și anume „Autostrada-A-10 KM 46-Gâmbaș-#####”, care reprezintă exact parcare situată pe partea dreaptă a Autostrăzii A10, în direcția #####, în vecinătatea loc. Gâmbaș.

În plus, cu ocazia apelului la 112 (f.47dup), după agresiune, martorul ##### a susținut același lucru: „Am vrut să îl ducem la cântar, să îl cântărim” (ora 22:09).

Faptul că acest control a fost efectuat după agresiunea fizică săvârșită de inculpat rezultă din raportul respectiv, în care s-a consemnat intervalul orar 22:30-23:30 (f.101dup), comparativ cu fotografiile depuse la dosar (efectuate după plecarea inculpatului de la fața locului și după sosirea organelor de poliție), în intervalul orar 22:35-22:43, și comparativ cu apelurile la 112 efectuate după agresiunea suferită, în intervalul orar 22:09-22:16 (f.45-45verso,dup).

În susținerea celor de mai sus sunt și înregistrările apelului la 112, de unde rezultă că după agresiunea suferită de persoana vătămată și după sosirea organelor de poliție, inspectorii au comunicat acestora din urmă că trebuie să se întoarcă pentru efectuarea unui control asupra unui vehicul trimis anterior în parcare Autostrăzii A10:

- f.47dup: 02.03.2021, ora 00:44: „... am avut o problemă, unde domnu o venit și ne-o bruscat, adică l-o bruscat pe colegul meu și i-o luat actele din mână și tot tot tot. Și camionul ăla... noi am certitudinea că avea 80 de tone încărcătură. Ne-o luat actele. Până la urmă noi am avut încă un camion de cântărit la Aiud. Că acolo e locație de cântărire. Am plecat acolo și am venit înapoi (...). Da, au venit (i.e. organele de poliție care au venit la fața locului) și le-am spus că trebuie să mergem că mai avem un camion oprit. Și ăla la fel, am ajuns acolo, ne-o refuzat cântarul, vă dați seama. ##### ăla avea un AST pe 27 de tone, dar o refuzat cântarul, i-am luat numerele jos, o rămas în parcare, pentru că nu mi se pare normal, vă dați seama să circule cu un așa mare tonaj];

- 01.03.2021, ora 22:13 - martorul ##### (în convorbire cu organele de poliție): „Am avut o problemă, am oprit un transport agabaritic. După care... deci l-am luat din mers și am ajuns aici până la ##### (...), unde-i peco ăsta, ##### Trans, și aici o luat actele șoferului, ni le-o dat, la un moment dat am plecat în #####, ne-am mai plimbat (...). O venit patronul aicea, l-o împins pe colegul meu, i-o smuls actele din mână și o plecat”; „Chestia e că mai avem un transport și la #####, tot așa (...). ##### să vină să luăm numerele jos în fața lor, că nu are, s-o dus să-și facă AST mâine dimineață?”; „Noi o să facem plângere penală că nu ne lăsăm așa să-și bată nimeni joc de noi”.

În acest sens, conform art. 34 ind. 1 alin. (1) din OUG nr. 16/2020, la proiectarea sectoarelor noi de drumuri naționale și autostrăzi se va avea în vedere realizarea spațiilor de parcare, oprire și staționare. Spațiile de parcare adiacente drumurilor naționale și autostrăzilor vor fi prevăzute cu spații special amenajate pentru controlul prin cântărire al vehiculelor rutiere.

Situația vehiculului trimis în parcare de pe Autostrada A10 confirmă practica inspectorilor și locația de cântărire pe care o foloseau în mod obișnuit, care nu este în niciun caz locația finală în care a ajuns ansamblul de vehicule, unde a fost agresată persoana vătămată.

Or, motivul pentru care în final au ajuns în altă locație decât parcare obișnuită de pe Autostrada A10, respectiv în apropierea loc. ##### (parcare benzinăriei și Hotelului A3), este acela că martorul ##### a solicitat acest lucru, fiind aceeași direcție de deplasare către locul descărcării prefabricatelor, așa cum figurează și în AST-ul emis a doua zi, solicitare formulată de martor pe motiv că există AST, care poate fi adusă la fața locului de către reprezentantul firmei.

În susținerea aceleiași idei, instanța a mai avut în vedere că, în timp ce locația de pe Autostrada A10 este locația preferată și cunoscută de inspectorii, în schimb, locația din parcare Hotelului A3 este cea preferată și cunoscută de martorul ##### și inculpatul ##### (susținându-se că este locația în care au convenit să parcheze ansamblul de vehicule, respectiv locația în care aveau o înțelegere cu proprietarul pentru staționare). Or, faptul că în final au ajuns în locația preferată de martorul ##### și inculpat confirmă că inspectorii i-au făcut martorului o concesie și, în egală măsură, infirmă susținerea inculpatului că inspectorii ar fi solicitat prezența unui reprezentant al firmei. ##### ar fi fost așa nu există niciun motiv pentru care nu ar fi solicitat prezența tocmai în locul în care urma să se efectueze controlul și cântărirea în mod obișnuit. Prin urmare, martorul ##### este cel care a insistat că „patronul va aduce autorizația”, alegând locația din parcare Hotelului A3 (aproape de intrarea în loc. #####), pe ruta lui de deplasare.

Prin urmare, instanța a constatat că inculpatul, prin declarația dată în faza de judecată, nu a urmărit altceva decât să încerce să „schimbe” mobilul agresării persoanei vătămate față de cel prefigurat în acuzație.

Agresarea fizică a persoanei vătămate și darea de mită

Până în momentul în care s-a prezentat inculpatul la fața locului, documentele prezentate de martorul ##### se aflau într-un dosar plic / o folie, în posesia legitimă a inspectorilor, conform declarațiilor persoanei vătămate (f.9verso,11dup; 63di) și martorului ##### (f.14verso,dup; 94verso,di), de unde rezultă că inițial s-au aflat în posesia martorului, care le-a remis apoi persoanei vătămate.

Între timp, persoana vătămată și martorul au procedat la efectuarea unui alt control în trafic în zona #####, sens în care au trimis cel de-al patrulea vehicul din Raportul de control în parcare de pe Autostrada A10 (unde urmau să ajungă și inspectorii), așa cum a reținut instanța mai sus, aspect declarat și de persoana vătămată în cursul urmăririi penale (f.11dup), deși în faza de judecată a arătat doar faptul că a oprit un vehicul, pe care l-a trimis în parcare de pe Autostrada A10, fără să mai ajungă în parcare respectivă (f.62verso,di), în timp ce martorul ##### a declarat inițial că și-au continuat activitățile de muncă, efectuând controale rutiere pe raza loc. ##### (f.14dup), iar în faza de judecată a declarat că nu își aduce aminte. În orice caz, din raportul de control nu rezultă vreun alt control inițiat sau continuat, în afară de cel ulterior agresiunii.

Din declarațiile inculpatului (f.23dup; f.63di) și martorului ##### (f.18dup) rezultă că, la fața locului, în parcare benzinăriei și Hotelului A3 menționate anterior, au ajuns mai întâi inculpatul ##### și soția acestuia, #####, la volanul

autoturismului Range Rover, cu nr. de înmatriculare B-472-PEE, ansamblul de vehicule fiind în continuare în aceeași parcare. În schimb, din declarațiile persoanei vătămate (f.63di; f.9verso,11dup) și declarația din faza de judecată a martorului ##### (f.95di) rezultă că inculpatul și soția acestuia au ajuns la fața locului la scurt timp după sosirea inspectorilor, în timp ce din declarația din cursul urmăririi penale a martorului ##### ar rezulta contrariul, respectiv că mai întâi a ajuns inculpatul (f.14dup), aspect mai puțin relevant. De altfel, există o contradicție și în declarațiile inculpatului, care inițial a arătat că a ajuns la fața locului și apoi soția lui a contactat telefonic inspectorii (f.18dup), în timp ce, ulterior, a declarat că, pe drum, l-a contactat telefonic pe unul dintre inspectorii, cu care a convenit să se întâlnească în parcare.

Din toate declarațiile de mai sus mai rezultă și că martorul ##### nu se mai afla la fața locului, inculpatul susținând posibilitatea să îl fi condus între timp acasă, în loc. ####, la o distanță de aprox. 3 km.

În parcarea respectivă, din probele administrate în cauză pare să fi existat o discuție prealabilă, între inculpat și inspectorii (sau între inculpat și martorul #####) în exteriorul autoturismelor, aspect susținut prin declarația din cursul urmăririi penale a martorului ##### (f.14dup) și declarația din faza de judecată a inculpatului (f.133di), nu și prin declarațiile persoanei vătămate (f.9 verso, 11 dup; f. 63 di), declarația din cursul urmăririi penale a inculpatului (f.23verso,dup) și declarația din faza de judecată a martorului ##### (f.94verso,di).

În orice caz, din toate aceste declarații rezultă că, la un moment dat, martorul ##### se afla în autoturismul de serviciu, la volan (cu excepția declarației din faza de judecată a inculpatului, prin care a arătat că martorul ##### era în continuare afară, lângă mașină – f.133di, contrar declarației din urmărire penală – f.23verso,dup, doar aceasta din urmă coroborându-se cu celelalte declarații), iar persoana vătămată în același autoturism, pe scaunul din dreapta, având în mână un laptop, în timp ce inculpatul se afla în exterior, iar documentele ridicate de la martorul ##### se aflau pe bordul autoturismului de serviciu, în fața persoanei vătămate.

Referitor la faptul dacă geamul sau portiera (dreapta față a) autoturismului de serviciu era deschisă, declarațiile sunt din nou contradictorii, atât din perspectiva inculpatului, cât și din perspectiva persoanei vătămate, astfel:

- ușa era deschisă (decl. u.p. persoană vătămată – f.9verso,dup; decl. u.p. inculpat – f.23verso,dup);

- ușa era închisă, iar geamul deschis (decl. u.p. persoană vătămată – f.11dup și decl. ##### – f.64verso,di; decl. ##### – f.94verso,96di; decl. ##### – f.133di).

În ceea ce privește actul material de dare de mită reținut în rechizitoriu, constând în oferirea în parcarea restaurantului ##### din localitatea ##### a sumei de 200 lei agentului constator ##### (inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu) pentru ca acesta să nu își îndeplinească un act ce intră în îndatoririle de serviciu, respectiv să nu sancționeze contravențional abaterea rutieră, instanța de fond a reținut că probele administrate în cauză nu sunt suficiente, oferirea sumei de 200 de lei nefiind susținută de probe din care să rezulte, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta a existat.

În esență, în actul de sesizare s-a reținut că „Inspectorii au intrat înapoi în autoutilitară, la volan fiind martorul ##### și pe locul pasagerului persoana vătămată, care a deschis

laptopul. Geamul portierei dreapta fiind deschis, inculpatul ##### i-a propus persoanei vătămate ##### să se înțeleagă, să facă să fie bine și i-a arătat o sumă de bani, respectiv 200 lei, pe care i-a scos din buzunar, banii fiind oferiți evident cu scopul ca inspectorul rutier să nu dispună vreo sancțiune contravențională. ##### era întuneric la acea oră, lumina ambientală din plafonul autoutilitare era aprinsă, la fel și laptopul al cărui monitor genera lumină, astfel că persoana vătămată a putut remarca că era vorba de o bancnotă de 200 lei. Momentul a fost remarcat și de către martorul ##### (f. 13-14), care nu a putut vedea suma de bani, fiind poziționat la volan, însă a observat că inculpatul s-a aplecat spre persoana vătămată și i-a arătat în direcția buzunarului, urmând reacția persoanei vătămate și refuzul acesteia de a accepta suma de bani pentru a nu îl sancționa contravențional”.

Cu titlu preliminar, simplul fapt că persoana vătămată nu a denunțat cu ocazia apelurilor la 112 din noaptea respectivă că i s-ar fi oferit mită nu constituie o dovadă împotriva acestui act material reținut, având în vedere că scopul apelurilor la 112 era acela de a denunța agresiunea fizică exercitată de inculpat. Din cuprinsul convorbirilor telefonice purtate cu operatorul și organele de poliție rezultă starea de agitație / tulburare în care s-au aflat persoana vătămată și martorul, ca urmare a agresiunii fizice suferite de victimă, aceasta fiind principala nemulțumire a persoanei vătămate. În schimb, persoana vătămată a denunțat fapta respectivă în noaptea de 01/02.03.2021, în intervalul orar 01:00-02:00, când a fost audiată de către organele de poliție (f.9verso,dup). În acest sens, prin declarația dată în faza de judecată a arătat că „în ##### se oferă 99,99% mită în transportul rutier și e o obișnuință, motiv pentru care eu nu îmi mai bat capul cu așa ceva” (f.64di). Or, dincolo de faptul că ar fi neobișnuită denunțarea unui act de oferire de mită prin intermediul serviciului de urgență 112, atitudinea persoanei vătămate nu este una nefirească, dacă se are în vedere tipul agentului care se confruntă în mod obișnuit cu asemenea acte, în cadrul discuțiilor purtate cu persoanele controlate în trafic, în lipsa altor mijloace de probă, când denunțarea unor asemenea acte ar fi considerată un act de natură să consume în mod inutil timp și energie, fără nicio finalitate. Sub acest aspect este relevantă și declarația martorului ##### (f.95verso,di), care a arătat că dacă inculpatul s-ar fi rezumat doar la încercarea de mituire, nu ar fi semnalat incidentul la 112.

vătămată nu a relatat despre acest episod nici la fața locului, după agresiunea fizică la care a fost supusă și după sosirea organelor de poliție (conform procesului-verbal din 02.03.2021, întocmit la ora 00:30 – f.3dup), însă și acest aspect este unul firesc, explicațiile persoanei vătămate fiind în continuarea apelului la 112, nemulțumirea principală fiind agresiunea, relatând însă cu ocazia audierii, așa cum a reținut instanța mai sus.

Revenind, instanța a constatat că singura probă directă a oferirii sumei de 200 de lei este declarația persoanei vătămate, fiind administrate în plus și probe indirecte, precum declarația martorului ##### și declarația martorului ##### (organ de poliție), respectiv probe în legătură cu agresiunea fizică exercitată de inculpat legate de mobilul infracțiunii de dare de mită.

În acest sens, prin prima declarație dată în cauză, în noaptea respectivă, persoana vătămată a arătat că inculpatul a susținut că nu are autorizație specială de transport agabaritic, dar dimineață o va obține (așa cum de altfel s-a întâmplat) și a solicitat să se înțeleagă, sens în care a băgat mâna în buzunar și a scos o bancnotă de 200 de lei (f.9verso,dup). Prin a doua declarație, dată în cursul urmăririi penale, elementele de fapt declarate au suferit mici modificări, în sensul că inculpatul ar fi făcut afirmația „să ne înțelegem, să facem să fie bine”, lăsând să se înțeleagă că transportul are

nereguli sau îi lipsesc documente (spre deosebire de prima declarație, conform căreia ar fi precizat expres că nu are autorizație), după care i-ar fi arătat o bancnotă de 200 de lei în mână (f.11dup). În faza de judecată, situația de fapt a suferit din nou mici modificări: inițial a arătat că, din ceea ce crede persoana vătămată, inculpatul mai degrabă a mers direct la colegul său, martorul #####, și doar ulterior a venit la portiera din dreapta, unde se afla victima, sens în care inculpatul a întins mâna cu o bancnotă de 200 de lei, care era ținută cu pumnul strâns, după ce i-a spus „ceva de genul <<Să o dăm la pace>>, dar nu neapărat în această formulă”. În cursul aceleiași audieri, persoana vătămată a revenit parțial, susținând că în momentul în care s-a dus la #####, inculpatul avea banii în mână și a pus mâna pe portieră (geamul șoferului fiind deschis), după care a venit pe partea sa (geamul portierei dreapta fiind de asemenea deschis) și i-a oferit banii pe care îi ținea în mână dreaptă, iar motivul pentru care nu a declarat de la bun început că mai întâi s-a oferit mită martorului ##### este acela că nu spera să se ajungă aici (f.64verso,di).

În schimb, martorul ##### nu a confirmat faptul că inițial inculpatul ar fi venit pe partea sa, având în mână o sumă de bani. În declarația inițială (f.14-14verso,dup) a arătat că solicitarea inculpatului de a se înțelege, respectiv de a ajunge la o înțelegere, a avut loc în timp ce atât martorul, cât și persoana vătămată se aflau în exteriorul autoturismului de serviciu. Apoi, în timp ce se aflau în interiorul autoturismului, inculpatul s-ar fi aplecat spre colegul său și a insistat să se înțeleagă, „arătând ceva dinspre buzunar”, dar colegul său nu a fost de acord cu ce insinua el, respectiv să accepte o sumă de bani pentru a fi lăsat să-și continue transportul. Conform martorului, nu a observat ce sumă de bani voia să înmâneze inculpatul, dar știe doar de la colegul său că avea o sumă de bani pe care a scos-o din buzunar și i-a arătat-o din mână acestuia (f.14verso,dup). ##### în faza de judecată nu a confirmat că inculpatul să fi venit pe partea sa (f.94verso,di: „... nu îmi amintesc dacă inculpatul a venit și pe partea stângă la mine...”), iar inculpatul ar fi solicitat să se înțeleagă în timp ce se afla pe partea dreaptă, la persoana vătămată, și doar „probabil” inculpatul a avut ceva în mână și a arătat ceva la colegul său, „poate euro sau ceva de genul”. Fiind întrebat despre declarația anterioară, prin care a susținut că inculpatul a arătat spre buzunarul lui, martorul a declarat că „probabil așa a făcut, dar nu mai țin minte”.

Despre episodul privind oferirea sumei de 200 de lei a relatat și martorul ##### (f.112verso,di), organul de poliție care s-a prezentat la fața locului ulterior agresiunii fizice și apelului la 112 și care a audiat în noaptea respectivă persoana vătămată, rezultând din declarația acestuia că persoana vătămată nu a relatat despre acest episod la fața locului, ci doar cu ocazia audierii în noaptea respectivă.

Evaluând declarațiile de mai sus, instanța a constatat că acestea nu sunt în măsură să confirme, dincolo de orice îndoială rezonabilă, existența faptei de oferire a sumei de 200 de lei. Martorul ##### nu a constatat personal oferirea sumei de 200 de lei, sumă despre care, pe de o parte, nu avea cunoștință decât din relatările persoanei vătămate, indicând însă inițial că inculpatul a arătat dinspre buzunar, deși persoana vătămată a declarat că inculpatul ținea suma de bani în mână, în pumn (iar în final susținând că nu își amintește dacă a văzut un gest explicit prin care inculpatul să fi arătat spre buzunar, să fi scos bani din buzunar ori să fi întins mâna cu bani în ea – f.95verso,di), iar, pe de altă parte, martorul ar fi trebuit să știe că este vorba despre o sumă de bani din moment ce persoana vătămată a relatat că inculpatul s-a prezentat mai întâi cu această sumă pe partea martorului, declarație care nu a fost confirmată de acesta din urmă. La rândul său,

martorul ##### nu cunoaștea despre episodul oferirii sumei de 200 de lei decât din relatările persoanei vătămate, cu ocazia primei audieri.

O probă suplimentară împotriva actului de oferire a sumei de 200 de lei este și declarația martorului #####, din faza de judecată, prin care a arătat că „... a venit inculpatul la colegul meu, inculpatul a solicitat să ne înțelegem, noi înțelegând de aici că vrea să dea o sumă de bani, probabil pentru AST, deoarece nu ne-a prezentat nici la momentul respectiv AST-ul pe care l-am solicitat șoferului” (f.94verso,di). Or, dacă inculpatul s-a prezentat cu suma de bani și la martorul #####, acesta trebuia să știe că este vorba despre o sumă, nu doar să înțeleagă acest lucru (decl. jud.) sau să afle acest lucru de la colegul său (decl. u.p.), toate acestea în contextul în care și inițial a declarat că inculpatul a arătat dinspre buzunar, iar ulterior că probabil a arătat ceva la colegul meu, dar nu mai rețin detalii (f.94verso,di).

Manifestarea agresivă imediat ulterioară a inculpatului împotriva persoanei vătămate nu este de natură să confirme automat oferirea sumei de 200 de lei, în condițiile în care manifestarea agresivă se poate datora și faptului că inspectorii au refuzat „să se înțeleagă”. În acest sens, din probele de mai sus rezultă că inculpatul a solicitat inspectorilor să ajungă la o înțelegere, iar aceștia au refuzat, fapt de natură să îl determine pe inculpat să recurgă la acte de violență. În acest sens, mai trebuie avut în vedere și faptul că, așa cum a reținut instanța mai sus, conduita inculpatului de a lua actele de pe bord nu a avut la bază nemulțumirile sale vizând solicitările inspectorilor de a se prezenta la fața locului un reprezentant al firmei, solicitări care nu au existat. De altfel, în niciun moment inculpatul nu le-a reproșat inspectorilor faptul că ar fi fost chemat la fața locului ori nu i-a întrebat despre motivul solicitării. Astfel, instanța a constatat că inclusiv din declarațiile inculpatului rezultă că a existat un interval scurt de timp în care inculpatul nu s-a manifestat agresiv, ci ar fi încercat să explice situația inspectorilor (în sensul că a primit comanda târziu, nu a avut timp să obțină AST-ul și transportul urma să fie efectuat a doua zi), urmat de luarea actelor de pe bordul autoturismului. ##### vătămată știa de la inculpat că urmează doar a doua zi dimineața să obțină AST-ul, așa cum de altfel s-a întâmplat, declarația victimei fiind confirmată și de înregistrarea apelului la 112 (f.47dup – 22.13 – martorul #####: „... nu are, s-o dus să-și facă AST mâine dimineață?”). Cu alte cuvinte, deși inculpatul a reclamat că a fost nemulțumit de solicitarea inspectorilor (cauza nemulțumirii fiind anterioară întâlnirii fizice), abia de la un moment dat a reacționat pe fondul acestei nemulțumiri, de unde rezultă (coroborat cu declarațiile persoanei vătămate și martorului) că, în realitate, inculpatul a acționat determinat de o altă cauză: fie ca urmare a refuzului inspectorilor de a ajunge la o înțelegere, fie ca urmare a refuzului inspectorilor de a-l ierta de sancțiune, cu luarea în considerare a explicațiilor furnizate de inculpat. Dintre aceste două versiuni, doar prima este confirmată de probele administrate în cauză, declarațiile persoanei vătămate și martorului ##### fiind constante sub acest aspect, în timp ce inculpatul nu a susținut în niciun moment că ar fi solicitat sau urmărit din partea inspectorilor să îl scutească de sancțiune în urma explicațiilor furnizate. Din acest considerent, chiar acceptând că inculpatul a încercat să explice inspectorilor situația și că va obține AST-ul în dimineața respectivă, explicațiile furnizate nu pot fi legate decât de starea aceea de calm (înainte de luarea actelor de pe bord) și, mai ales, de încercarea inculpatului de a ajunge la o înțelegere cu inspectorii, înțelegere refuzată de aceștia.

În fine, este adevărat că în urma examinării inculpatului prin tehnica poligraf a rezultat că răspunsul negativ al acestuia la întrebarea dacă a oferit o sumă de bani lui ##### pentru

a nu dispune sancționarea contravențională a produs modificări psihofiziologice specifice comportamentului simulat (f.36dup), însă, în condițiile în care a existat o discuție inițială cel puțin în varianta în care inculpatul a solicitat inspectorilor să ajungă la o înțelegere (fiind evident că urma să ajungă și în punctul de a oferi sau da, în măsura în care inspectorii ar fi acceptat), modificările psihofiziologice pot rezulta și din această discuție.

Spre deosebire de actul de oferire a sumei de 200 de lei, actul de violență fizică exercitat de inculpat împotriva persoanei vătămate este dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă, după cum urmează:

a. Așa cum a reținut instanța mai sus, în momentul în care inculpatul s-a aflat în exteriorul autoturismului de serviciu al inspectorilor, pe partea dreaptă, documentele ridicate de la martorul #####-##### se aflau într-o folie sau într-un dosar pe bordul autoturismului, în fața persoanei vătămate, aspect recunoscut și de inculpat (f.133di). În acest timp, cei doi inspectori se aflau în autoturismul de serviciu, persoana vătămată fiind cu un laptop ținut pe partea corpului cuprinsă între brâu și genunchi (conform declarațiilor celor doi).

b. Referitor la accesarea bazei de date de pe laptop-ul respectiv, pentru verificarea deținerii autorizației speciale de transport, instanța a constatat că persoana vătămată a dat declarații contradictorii. În cursul urmăririi penale a afirmat că a intrat în baza de date (i.e. CNAIR) pentru efectuarea de verificări, constatând că nu era emisă autorizație specială de transport pentru acel transport rutier (f.11dup), în timp ce, în faza de judecată, a afirmat că la momentul respectiv nu era posibil să verifice online dacă deținea sau nu AST și că, în declarația anterioară s-a referit probabil la baza de date a ISCTR (în care nu apare existența sau valabilitatea unui AST), iar nu a CNAIR (f.62verso,di).

Dintre cele două declarații, doar cea din faza de judecată se coroborează cu celelalte mijloace de probă. Mai exact, se coroborează cu declarația martorului #####-##### care a afirmat, pe de o parte, că, în lipsa prezentării autorizației, colegul său și-a deschis calculatorul (i.e. laptopul) pentru a accesa aplicația în care urmau să fie introduse datele privind ansamblul auto și cele personale ale conducătorului auto (f.14dup), iar, pe de altă parte, că la momentul respectiv nu crede să fi avut acces la baza de date CNAIR pentru verificarea existenței autorizației, persoana vătămată accesând laptopul pentru a introduce în baza de date a ISCTR documentele și datele șoferului în vederea aplicării sancțiunii contravenționale (f.95di). Apoi, se coroborează și cu adresa comunicată de CNAIR (f.107,128,151di), de unde rezultă că în perioada 01-31.03.2021 inspectorii ISCTR nu au avut acces la baza de date a aplicației utilizate pentru emiterea AST-urilor, ci doar ulterior, în data de 14.06.2021, au fost create 312 de conturi de acces pentru inspectori.

Răspunsul ISCTR în sensul că „inspectorii au avut și au acces la o bază de date pusă la dispoziție de CNAIR pentru a verifica existența unei AST” (f.81,126di) este neconcludent, în lipsa unor referire la perioade concrete. Pentru lămurirea acestui aspect, în urma revenirii cu adresă, ISCTR a confirmat că în perioada respectivă inspectorii ISCTR nu au avut acces la baza de date CNAIR, ci doar la data de 21.07.2021 a fost încheiat un nou Protocol prin care CNAIR asigura accesul inspectorilor ISCTR prin crearea unui număr de 312 de conturi (f.157di).

Raportul administratorilor CNAIR pentru anul 2019, indicat de inculpat prin apărător (f.116di), în care s-a consemnat că „a fost continuată colaborarea interinstituțională cu ISCTR, privind accesul ISCTR, prin intermediul unei interfețe dedicate la datele furnizate de sistemele de cântărire dinamică a autovehiculelor (WIM), în vederea verificării depășirii maselor legale

admise”, nu este în măsură să indice contrariul celor reținute mai sus, în raportul respectiv nefiind vorba despre accesul la baza de date care permite verificarea existenței AST-ului, care a fost acordat abia la 14.06.2021, conform adresei CNAIR de mai sus. Astfel, „Sistemul de cântărire dinamică a autovehiculelor (WIM)” este un sistem ce permite cântărirea în mișcare a autoturismelor, în vederea aplicării unor amenzi celor care depășesc sarcina maximă admisă pe sectorul de drum. În esență, sistemul WIM se referă la camerele OCR de cântărire dinamică, respectiv la Sistemele Inteligente de Transport (ITS), astfel cum rezultă și din pct. 2.2.3. din același Raport.

Cele de mai sus nu sunt în măsură să lipsească de credibilitate declarația persoanei vătămate, aceasta revenind în faza de judecată cu precizări suplimentare, în sensul că nu putea să verifice existența valabilității AST.

c. Referitor la explicațiile furnizate de inculpat inspectorilor ISCTR, acesta a declarat în faza de judecată că le-a comunicat faptul că a făcut solicitarea pentru AST, iar comanda a primit-o târziu, urmând să le transmită AST-ul în dimineața următoare, așa cum a și procedat (f.133di). La întrebarea instanței dacă acestea sunt singurele explicații pe care le-a furnizat, inculpatul a răspuns afirmativ, pentru ca ulterior, tot la întrebarea instanței, să revină cu completarea în sensul că le-a explicat și că transportul urma să fie efectuat doar a doua zi, atitudine care sugerează lipsa sincerității, ce este confirmată prin următoarele: și în cursul urmăririi penale a arătat că le-a explicat inspectorilor faptul că nu a avut suficient timp să scoată AST-ul, iar transportul urma să fie efectuat a doua zi (f.23verso, dup), însă, în realitate, efectuarea transportului a doua zi nu a fost confirmată sau susținută în niciun moment de către martorul #####-#####, conducătorul auto (decl. u.p. – f.18) și nici comunicată inspectorilor (conform declarațiilor acestora). Dimpotrivă, martorul #####-##### a declarat doar faptul că s-a „deplasat pe ruta ##### înspre ##### - Ploiești”, iar inspectorilor le-a comunicat că urmează să vină administratoarea firmei cu autorizația specială de transport (f.18dup). În plus, așa cum a reținut instanța mai jos, ansamblul de vehicule a fost mutat de la fața locului și nu a rămas în parcare Hotelului A3, deși inculpatul a declarat că ar fi convenit cu fratele său să lase acolo vehiculul peste noapte, până a doua zi, când urma să efectueze transportul (aspect de unde rezultă în plus nesinceritatea inculpatului).

În orice caz, instanța a reținut că, din punct de vedere legal, chiar și pentru deplasarea până în parcare benzinariei și Hotelului A3, ansamblul de vehicule trebuia să dețină AST valabilă.

d. În timpul în care persoana vătămată se afla pe scaunul din dreapta față, cu laptop-ul în brațe (mai exact, pe partea corpului cuprinsă între brâu și genunchi) și documentele ridicate de la martorul #####-##### aflate pe bord, în față, imediat după ce inspectorii au refuzat să se înțeleagă cu inculpatul, acesta din urmă a devenit recalcitrant și fie a deschis portiera, fie s-a aplecat în interiorul autoturismului, prin geamul deschis, după care a întins mâna înspre actele aflate pe bord, însă persoana vătămată a apucat să le ia în mână. În aceste condiții, inculpatul și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate și a împins-o, cauzându-i suferințe fizice ori a lovit-o cu cotul stâng în partea dreaptă a capului, după care i-a smuls din mână actele respective.

În actul de sesizare s-a reținut că inculpatul și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate și a împins-o, cauzându-i suferințe fizice (conform secțiunii „ÎN DREPT”), deși la secțiunea ÎN FAPT s-a consemnat și poziția unor persoane audiate, care au arătat că inculpatul a lovit cu cotul, iar la termenul din data de 10.05.2024, instanța a respins solicitarea inculpatului, formulată prin avocat, de emitere a unei adrese către parchet pentru lămurirea acuzației, în sensul

de a preciza dacă s-a reținut o acțiune de lovire sau o acțiune de violență. Sub acest aspect, instanța constată că, față de modalitatea în care a procedat inculpatul, diferențierea între o acțiune de lovire și o acțiune de împingere cu cotul depinde de intensitatea contactului fizic între cotul inculpatului și corpul persoanei vătămate, intensitate care, în mod evident, nu rezultă cu claritate din probele administrate în cauză sau depinde de viteza cu care inculpatul și-ar fi mișcat cotul înspre persoana vătămată. Relevanța unei asemenea distincții este aceea că în cazul lovirii suferințele fizice sunt prezumate, în timp ce în cazul actului de violență suferințele fizice trebuie dovedite. În cazul de față, însă, sunt dovedite suferințele fizice, indiferent dacă acțiunea inculpatului a fost de lovire sau de împingere cu cotul.

Astfel, elementele de fapt reținute mai sus rezultă, în primul rând, din declarațiile persoanei vătămate, care a arătat în cursul urmăririi penale că inculpatul și-a pus cotul stâng pe gâtul său, l-a împins și s-a întins în autoturism (f.9verso,dup), respectiv că inculpatul l-a lovit cu cotul în zona capului, sens în care i-au sărit ochelarii jos (f.11dup), declarațiile fiind consecvente și cu cea din faza de judecată, prin care a arătat că inculpatul a dat cu cotul, agresiune percepută de persoana vătămată ca fiind o lovitură cu cotul (iar nu o împingere), deoarece i s-a luat și aerul (f.63di). ##### vătămată a ajuns înaintea inculpatului la acte, iar inculpatul a prins de ele, însă din cauză că o apăsa cu cotul și i s-a luat aerul, a slăbit mâna, context în care inculpatul a reușit să ia actele (f.63di).

vătămată a fost consecventă inclusiv din perspectiva smulgerii actelor din mâna sa, de către inculpat, atât prin declarația din cursul urmăririi penale (f.11dup), cât și prin declarația din faza de judecată (f.63di), acțiune violentă (care nu a fost reținută prin actul de sesizare) în urma căreia a avut probleme cu degetul de la mâna stângă, acesta fiind motivul pentru care s-a prezentat la ambulanțier în săptămâna în care a încheiat și procesele-verbale de contravenție (f.64verso,di).

Chiar dacă acțiunea violentă asupra mâinii stângi a persoanei vătămate nu a fost reținută în actul de sesizare, aceasta este relevantă din perspectiva credibilității victimei. În acest sens, declarațiile persoanei vătămate se coroborează (cu excepția mâinii vizate) cu scrisoarea medicală emisă de Spitalul ##### de Urgență ##### (f.85di), de unde rezultă că victima s-a prezentat la data de 11.03.2021, prezentând o leziune traumatică superficială – contuzie a mâinii drepte, putându-se observa că s-a prezentat la unitatea medicală chiar în ziua încheierii proceselor-verbale de contravenție (f.105-108dup), așa cum a declarat. Faptul că persoana vătămată a declarat că este vorba despre mâna stângă, iar în actul medical de la dosar figurează leziuni la mâna dreaptă nu este în măsură să lipsească victima de credibilitate, leziunile suferite la deget fiind declarate și în cursul urmăririi penale (f.11dup).

Declarațiile persoanei vătămate sunt confirmate și prin declarațiile martorului #####, de unde rezultă inculpatul a lovit persoana vătămată cu cotul în zona capului, mai exact a urechii drepte (f.14verso,dup). Conform declarației din faza de judecată (f.94verso,di), martorul ##### nu a văzut în mod efectiv momentul în care colegul său a fost lovit de inculpat, deoarece nu avea cum să vadă, dar a aflat acest lucru de la persoana vătămată.

martorul ##### a declarat în faza de judecată că își amintește că inculpatul a luat actele de pe bordul autoturismului, iar nu din mâna persoanei vătămate (f.95di), relatarea martorului se datorează trecerii timpului, nefiind un indicator al nesincerității victimei, în condițiile în care același martor, în cursul convorbirii telefonice la 112 a afirmat că „patronul a venit aicea, l-a lovit pe colegul meu, i-a smuls actele din mână din mașină și a plecat” (f.48dup) / „A venit

patronul aicea, l-o împins pe colegul meu, i-a smuls actele din mână și o plecat” / „... l-a bruscăt pe colegul meu, i-au luat actele din mână...” (f.48verso,dup).

Chiar dacă martorul nu a observat în mod direct lovitură aplicată de inculpat persoanei vătămate (aspect firesc, din moment ce persoana vătămată era poziționată între martor și inculpat), declarația acestuia confirmă acțiunea violentă a inculpatului. Astfel, din cuprinsul declarațiilor rezultă că martorul a observat în mod direct faptul că inculpatul a intrat (parțial) în autoturism și a observat inclusiv momentul în care laptop-ul a căzut din brațele persoanei vătămate (f.94verso,di), căderea laptop-ului fiind susținută în mod constant și de persoana vătămată (f.63di; f.11di), toate acestea urmate apoi de retragerea inculpatului. Martorul și-a amintit doar faptul că laptopul a căzut la el, la picioare, iar actele le-a luat inculpatul și a plecat (f.95di), iar în cursul convorbirii telefonice la 112 a arătat că „i-o dat una, i-o zburat laptopul aicea jos, l-o lovit...”. Modalitatea în care inculpatul a „pătruns” în autoturism și căderea laptopului, percepute în mod direct de martorul #####, sunt indicatori ale unei acțiuni violente.

Acțiunea violentă a inculpatului este confirmată și prin înregistrările apelurilor telefonice efectuate de persoana vătămată și martor la 112 (f.47dup), înregistrări din care rezultă inclusiv starea de tulburare în care s-au aflat, pasajele relevante fiind următoarele:

- 01.03.2021, ora 22:09:

- persoana vătămată: „m-a lovit și a fugit cu actele”; „”;

- martorul ##### preia telefonul: „patronul o venit aicea, l-o lovit pe colegul meu, i-o smuls actele din mână din mașină și o plecat (...). Vă spunem numele patronului, vă spunem datele, acuma intrăm pe baza de date, nu se poate așa ceva doamnă (...). Nu se poate doamnă, da el nu îndeplinește condițiile, da ce suntem noi...? (...) ##### o venit, ne-o smuls actele din mână, îl lovește pe colegul meu, i-o zburat laptopul, i-o picat să i se spargă, de nu îl luam eu se spargea laptopul (...). Nu are nevoie de îngrijiri medicale. L-o împins în cap, l-o lovit în cap (...)”;

- 01.03.2021, ora 22:13 - martorul ##### (în convorbire cu organele de poliție): „Am avut o problemă, am oprit un transport agabaritic. După care... deci l-am luat din mers și am ajuns aici până la ##### (...), unde-i peco asta, ##### Trans, și aici o luat actele șoferului, ni le-o dat, la un moment dat am plecat în #####, ne-am mai plimbat (...). O venit patronul aicea, l-o împins pe colegul meu, i-o smuls actele din mână și o plecat”; „Chestia e că mai avem un transport și la #####, tot așa (...). ##### să vină să luăm numerele jos în fața lor, că nu are, s-o dus să-și facă AST mâine dimineață?”; „Noi o să facem plângere penală că nu ne lăsăm așa să-și bată nimeni joc de noi”;

- 02.03.2021, ora 00:44 – martorul ##### (convorbire cu organele de poliție): „... am avut o problemă, unde domnu o venit și ne-o bruscăt, adică l-o bruscăt pe colegul meu și i-o luat actele din mână și tot tot tot...”.

Acțiunea violentă a inculpatului a fost relatată la fața locului și organelor de poliție care s-au prezentat, respectiv martorului ##### (conform declarației acestuia – f.112-113di), căruia i-a relatat ##### că a fost lovit cu cotul, împins, dar nu îl durea și nu avea nevoie de asistență medicală, iar dureri, leziuni sau altele asemenea în legătură cu mâinile nu și-a amintit.

Inculpatul nu a recunoscut acțiunea violentă, ci doar faptul că ar fi întins mâna și ar fi luat actele de pe bord, fără acordul inspectorilor, după care ar fi plecat (f.23verso,dup; f.133di). Versiunea inculpatului este însă contrazisă de mijloacele de probă expuse mai sus, care se coroborează întocmai, inclusiv relatarea persoanei vătămate că inculpatul i-a smuls actele din mână

(context în care a fost nevoită să se prezinte unității medicale), declarația inculpatului fiind nesinceră și privind motivul pentru care ar fi procedat în această manieră, așa cum a reținut instanța mai sus, în realitate motivul fiind acela că inspectorii nu au acceptat să se înțeleagă cu inculpatul. Declarația inculpatului este nesinceră inclusiv din perspectiva faptului că a relatat că respectivul camion a rămas la fața locului până a doua zi dimineața (aspect contrazis de probele expuse mai jos), precum și din perspectiva relatării că laptopul se afla între cele două scaune (aspect contrazis de persoana vătămată și martor și menționat în mod constant în cursul apelului la 112).

Mai mult, declarația inculpatului este contradictorie privind momentul în care a luat actele de pe bord. Astfel, inculpatul a declarat că a luat actele chiar în momentul în care discuta cu persoana vătămată (aflată în interiorul autoturismului), iar aceasta nu a încercat să îl oprească, deoarece nu și-a dat seama, nici chiar după 3-4 secunde, iar în momentul respectiv nu știa ce făcea persoana vătămată (f.133di), pentru ca, în cele din urmă, să susțină că ##### lucra la laptopul poziționat între cele două scaune, fiind întors cumva în stânga, spre locul șoferului (la întrebarea procurorului dacă atunci când a discutat cu ##### și a luat actele de pe bord, dl ##### avea laptopul în brațe – f.134di).

În fine, nesinceritatea inculpatului mai rezultă și din concluziile raportului de constatare criminalistică nr. 4548129 din 14.12.2021 (f.34-37dup), care cuprind rezultatul testului poligraf, conform căruia răspunsurile negative ale inculpatului la întrebarea nr. 3 (3. În data de 01.03.2021 l-ai împins cu cotul în gât pe #####) au produs modificări psihofiziologice specifice comportamentului simulat.

În ceea ce privește fiabilitatea examinării cu tehnica poligraf, instanța a constatat că aceasta din urmă furnizează o probă în sensul art. 97 C.pen., fiind un mijloc de probă (raport de expertiză/constatare). Contrar celor reținute de Înalta ##### de Casație și Justiție prin decizia nr. #####/2012, rezultatul testului poligraf constituie un mijloc de probă în sensul art. 97 C.proc.pen. Instanța supremă și-a argumentat poziția contrară prin calificarea rezultatului testului poligraf drept un posibil „indiciu care, însă, trebuie coroborat cu alte probe certe, chiar dacă nu obligatoriu directe, de natură să întemeieze, dincolo de orice îndoială rezonabilă, o soluție de condamnare”. Or, în condițiile în care indiciile nu reprezintă probe, iar pronunțarea unei soluții asupra acțiunii penale este posibilă numai în baza probelor (conform art. 103 C.proc.pen.), luarea în considerare a rezultatului testului poligraf este permisă numai în condițiile în care acesta este considerat o probă. Ținând cont de acestea, dar și de faptul că în practica judiciară, cel puțin a instanțelor din raza Curții de Apel #####, tehnica poligraf este considerată admisibilă în procesul penal, instanța a reținut caracterul de mijloc de probă al rezultatului testării cu tehnica poligraf. Într-adevăr, în ceea ce privește valoarea probatorie a rezultatului testului poligraf, acesta este supus liberei aprecieri a organelor judiciare și furnizează o probă relativă, iar nu certă, neputând fundamenta exclusiv sau determinant o soluție de condamnare, ci trebuie coroborat cu alte mijloace de probă, așa cum a reținut instanța supremă. În speță, însă, instanța a constatat că rezultatul poligrafului furnizează doar un argument suplimentar ce susține și se pliază pe celelalte mijloace de probă administrate în cauză.

Apărarea formulată în sensul că întrebarea R3 privind lovirea inspectorului ISCTR, care nu ține cont de forma de vinovăție, nu este întemeiată, în condițiile în care inculpatul a declarat că nici nu s-a atins de persoana vătămată. Indiferent dacă inculpatul ar fi acționat cu intenție sau din culpă, întrebarea vizează existența unui contact fizic între inculpat și persoana vătămată, iar

inculpatul nu a fost întrebată dacă a lovit cu intenție persoana vătămată, pentru a se putea aduce în discuție echivocul susținut în apărare.

Evenimentele ulterioare agresiunii fizice

După apelarea serviciului 112 în intervalul orar 22:09-22:16 și sosirea organelor de poliție la fața locului (martorul ##### împreună cu un jandarm), persoana vătămată a procedat la efectuarea de fotografii, în intervalul orar 22:35-22:43 asupra ansamblului de vehicule condus anterior de martorul ##### (f.194-199di,vol.#), fotografii care au fost transmise la dosar în faza de judecată.

persoana vătămată a declarat că a efectuat fotografii asupra ansamblului înainte ca acesta să ajungă în parcare Hotelului A3 (f.62 verso, di), cu ocazia efectuării percheziției informatice asupra telefoanelor mobile ale persoanei vătămate într-un dosar instrumentat de Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial ####, în care victima avea calitatea de martor, nu au fost identificate asemenea fotografii, dintre cele „indicate” ultimele fotografii fiind efectuate la 03.11.2021 (f.140-147di). Cu toate acestea, unitatea de parchet nu a exclus posibilitatea ca pe clona telefonului mobil (arhivată la nivelul structurii centrale) să se regăsească imagini mai vechi de 03.11.2021, însă acest lucru ar putea fi verificat doar în urma unei noi percheziții informatice. În aceste condiții, văzând și faptul că ulterior restituirii telefonului mobil persoanei vătămate, aceasta din urmă a transmis la dosar fotografii efectuate la după momentul sosirii organelor de poliție, declarația persoanei vătămate nu poate fi apreciată ca fiind lipsită de credibilitate, cu atât mai mult cu cât poate exista o confuzie rezonabilă privind elementele de fapt din seara respectivă după trecerea unui interval de aprox. 3 ani, timp în care persoana vătămată a efectuat mai multe controale în trafic.

Martorul ##### a confirmat că s-au efectuat fotografii privind camionul și prefabricatele transportate, însă nu a putut să dea detalii privind momentul în care au fost efectuate (f.95di).

Așa cum a reținut instanța mai sus, la un moment dat, după sosirea organelor de poliție la fața locului, persoana vătămată și martorul ##### au plecat de la fața locului și au efectuat un nou control în trafic, asupra unui vehicul oprit în parcare situată pe Autostrada A10, în proximitatea loc. Gâmbaș. În continuare, din declarațiile persoanei vătămate (f.63di) și martorului #####, coroborate cu înregistrările apelurilor la 112 (apeluri efectuate începând cu ora 00:44 – f.45verso,dup), rezultă că inspectorii s-au întors în parcare Hotelului A3, constatând că ansamblul de vehicule condus anterior de martorul ##### a fost mutat, contrar declarației inculpatului (f.133di), care a arătat că, pe de o parte, respectivul camion a rămas acolo până a doua zi, iar, pe de altă parte, camionul trebuia să plece în cursă doar a doua zi (explicații pretins furnizate și inspectorilor). De altfel, conform declarației evazive și contradictorii a inculpatului (f.133verso,di), fratele său trebuia să plece în cursă a doua zi, dar a fost ideea fratelui său să circule în noaptea respectivă, marfa trebuia să ajungă până a doua zi la 17:00 (aspect de necontestat, având în vedere și data limită de livrare menționată în comanda de marfă), iar șoferii preferă să circule noaptea cu vehicule agabaritice, deoarece un asemenea vehicul se manevrează foarte greu în traficul de peste zi.

Relevantă din perspectiva atât a faptului că, ulterior sosirii organelor de poliție, persoana vătămată și martorul s-au deplasat în parcare Autostrăzii A10 pentru efectuarea unui control asupra unui alt vehicul, cât și a faptului că, după acest control s-au întors în parcare Hotelului A3,

unde au constatat lipsa ansamblului de vehicule condus anterior de martorul #####-#####,
este convorbirea telefonică purtată de martorul ##### cu organele de poliție, la data de
02.03.2021, ora 00:44:

- „... am avut o problemă, unde domnu o venit și ne-o bruscat, adică l-o bruscat pe colegul
meu și i-o luat actele din mână și tot tot tot. Și camionul ăla... noi am certitudinea că avea 80 de
tone încărcătură. Ne-o luat actele. Până la urmă noi am avut încă un camion de cântărit la Aiud.
Că acolo e locație de cântărire. Am plecat acolo și am venit înapoi. Și acuma pe când am venit
înapoi o plecat camionul. Vă dați seama, și n-are autorizație specială de transport. ##### o plecat
înspre Târgu Mureș (...). Da, au venit (i.e. organele de poliție care au venit la fața locului) și le-am
spus că trebuie să mergem că mai avem un camion oprit. Și ăla la fel, am ajuns acolo, ne-o refuzat
cântarul, vă dați seama. ##### ăla avea un AST pe 27 de tone, dar o refuzat cântarul, i-am luat
numerele jos, o rămas în parcare, pentru că nu mi se pare normal, vă dați seama să circule cu un
așa mare tonaj. Plus la 80 de tone trebuie să fie însoțit de poliția rutieră”; #####: „a plecat de
acolo tirul, mașina respectivă?”; #####: „Da, deci camionul respectiv a plecat. ##### a
plecat camionul respectiv, spre Târgu Mureș a plecat (...). Vă rog frumos, dacă se poate să fie
oprită, că n-are AST (...). Că dacă o avea vă dați seama că o aducea, ne-o aducea nouă, dar nu ne-
a adus-o, mai bine a venit să ne dea în cap decât să ne aducă autorizația (...). Probabil că o să fie,
noi am mai stat... o durat o oră și ceva cât am cântărit acolo, probabil că o fi plecat atunci, o să fie
spre Mureș pe undeva. ##### îi cu grinzi dinălea mari, știți cum se pun la autostradă de beton, are
3 grinzi dinălea mari (...);

- Dispecerat poliție ##### în legătură telefonică cu alt operator 112: „... avea ceva nereguli
în legătură cu autorizația specială de transport. ##### e că cei de la ISCTR au plecat de acolo
că mai avea să facă ceva cântăriri și acuma s-au întors acolo și mașina respectivă nu mai este,
camionul respectiv, cu ## ## ## (...);

- Dispecerat poliție ##### în legătură telefonică cu organele de poliție de la Mureș:
„Camionul ăsta, cu ## ## ## a fost oprit aici în ##### de cei de la ISCTR. #-au agresat pe cei de
la ISCTR, noi am trimis acolo echipajul de poliție. Au rezolvat cum au rezolvat problema în
legătură cu agresiunea. Ideea este că cei de la ISCTR au trebuit să plece de acolo, de la fața locului,
dar cu mențiunea să nu plece de acolo camionul respectiv, pentru că nu are autorizație specială de
transport. Se pare că a plecat până la urmă, cu toate că i s-a zis să nu plece și zice să s-ar putea să
se îndrepte către dvs. (înterlocutor: spre Mureș, spre Tg. Mureș). Da (...). Și dacă colegii de la dvs.
o să îl oprească sau să îl identifice în trafic, să ia măsuri împotriva lui, pentru că nu ar fi avut voie
să plece de acolo (...)”. În final, organul de poliție de la Mureș a indicat că își va anunța colegii
„din zona #####”, după care îi contactează telefonic și îi anunță (ora 00:54).

În final, ansamblul de vehicule nu a mai fost identificat / găsit.

Din aceleași înregistrări ale apelurilor la 112 rezultă că persoana vătămată și martorul #####
#####, după ce au revenit în parcare Hotelului A3 și au constatat lipsa ansamblului de vehicule,
s-au deplasat la Postul de Poliție Comunală #####, unde persoana vătămată a fost audiată în
intervalul orar 01:00-02:00 (conform declarației – f.9verso,dup).

Potrivit procesului-verbal de constatare a contravențiilor seria ISCTR nr.
#####.03.2021 (f.105dup), martorul #####-##### a fost sancționat
contravențional pentru comiterea următoarelor contravenții:

- sustragerea de la controlul în trafic sau obstrucționarea controlului în trafic prin refuzul de a prezenta personalului cu atribuții de control, la solicitarea acestuia, documentele care trebuie deținute la bordul vehiculelor rutiere conform reglementărilor în vigoare sau neoprirea în trafic a vehiculului la semnalul regulamentar al inspectorilor [art. 3 pct. 10 din HG nr. 69/2012];

- refuzul de a supune vehiculul verificării prin cântărire și/sau măsurare a dimensiunilor, refuzul de a însoți vehiculul personalului cu atribuții de control în vederea cântăririi și/sau măsurării dimensiunilor transportului, precum și refuzul de a prezenta personalului cu atribuții de control documentele privind transportul, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, aplicată conducătorului auto [art. 61 alin. (1) lit. k) din OG nr. 43/1997].

Potrivit procesului-verbal de constatare a contravențiilor seria ISCTR nr. #####.03.2021 (f.107dup), societatea ##### SRL a fost sancționată contravențional pentru comiterea următoarei contravenții:

- efectuarea transportului rutier cu un vehicul rutier pentru care s-a dispus măsura imobilizării conform prevederilor legale în vigoare [art. 3 pct. 9 din HG nr. 69/2012].

În final, instanța nu a contestat că există contradicții între declarațiile persoanei vătămate, respectiv între declarațiile martorului #####, așa cum există contradicții și între declarațiile inculpatului, însă acestea nu sunt de natură să confirme teza susținută în apărare, în sensul că întreaga acuzație a fost „fabricată” de către persoana vătămată și martorul #####, ca o formă de răzbunare pentru faptul că inculpatul a luat actele și a plecat, ignorându-le autoritatea conferită de lege.

Într-adevăr, există o contradicție și în legătură cu identitatea inculpatului. ##### în cursul urmăririi penale, persoana vătămată a arătat că „acea persoană a venit la mine și a zis că se numește ##### și că este patronul societății” (f.9verso,dup), în schimb, în faza de judecată a declarat că „mi s-au prezentat 3 fotografii în care, în una dintre acestea figura inculpatul; mi s-au prezentat deoarece eu nu știam până la momentul respectiv cine este domnul care a coborât din Range Rover” (f.63verso,di). Martorul ##### a declarat inițial că a aflat de la organele de poliție că inculpatul se numește ##### (f.14dup), iar în faza de judecată nu a putut să ofere prea multe detalii (f.95di).

Martorul ##### a confirmat că inspectorii ISCTR sunt cei care i-au comunicat numele, prenumele și domiciliul inculpatului #####, pe care îl știau, deoarece s-a prezentat în momentul întâlnirii cu inspectorii ISCTR (f.112verso,di). Inculpatul, la rândul său, a arătat că s-a prezentat cu nume și prenume (f.133verso,di).

Cu toate acestea, contradicțiile respective sunt lipsite de relevanță, fiind posibil ca inculpatul să se fi prezentat sau nu, iar în caz afirmativ inspectorii să îi fi uitat numele, după care să îl fi identificat în baza de date, nume care apoi să îl comunice agentului de poliție, inclusiv în declarația dată de persoana vătămată în noaptea respectivă. Cert este că și cu ocazia convorbirii telefonice la 112, în seara respectivă, imediat după agresiune, persoana vătămată și martorul ##### nu știau sau nu își mai aminteau numele inculpatului (f.47dup, 22:09, „Vă spunem numele patronului, vă spunem datele, acumia întrăm pe baza de date”; între timp, persoana vătămată a accesat baza de date și a afirmat, pe fundal, că „##### e numele, îi patroana...”; #####: „##### e doamna, managerul firmei”). În toate discuțiile ulterioare la 112, cei doi se referă la inculpat ca „patronu”, fără nume și prenume.

Trebuie observat că ideea formulată în apărare, în sensul că persoana vătămată și martorul ##### ar fi dorit să ascundă o așa-zisă oprire nelegală, este lipsită de fundament, în condițiile în care cei doi subiecți procesuali au declarat de la bun început locația în care au oprit autoturismul (intersecția A3 cu A10), locație indicată și în apărare. Contradicțiile privind persoanele care au ajuns primele la fața locului ori cele privind portiera / geamul închis/deschis, provenind atât din partea persoanei vătămate, cât și a inculpatului, sunt lipsite de relevanță, iar cele privind oferirea mitei au fost deja valorificate, fără a produce vreun efect asupra probelor privind acțiunea violentă.

În pofida faptului că s-a invocat în apărare „fabricarea” acuzației de către persoana vătămată și martor, instanța de fond nu a putut să nu constate că, în realitate, că o asemenea acțiune conjugată ar fi presupus o poziție constantă și concordantă a persoanei vătămate și martorului, cel puțin în momentele mai apropiate ale evenimentului. Astfel, martorul #####, în momentul audierii în faza de urmărire penală, nu a susținut cu certitudine oferirea sumei de bani, ci doar faptul că inculpatul a arătat dinspre buzunar, iar despre suma respectivă știa mai degrabă de la persoana vătămată, așa cum nici în faza de judecată nu a susținut cu certitudine acțiunea violentă, declarând că a nu a observat în mod direct acțiunea de lovire. Totuși, declarația martorului a furnizat elemente de fapt importante care au confirmat declarația persoanei vătămate privind acțiunea violentă. Or, văzând și poziția martorului din cursul procesului penal și, evaluând în general declarațiile persoanei vătămate și a martorului, instanța nu a putut să rețină poziția apărării, în sensul că acuzațiile ar fi fost inventate de către aceștia, aceștia declarând ceea ce și-au putut aminti, ținând cont și de trecerea timpului.

Infracțiunea de dare de mită

Ținând cont de faptul că probele administrate în cauză nu dovedesc, dincolo de orice îndoială rezonabilă, fapta de oferire în parcare Hotelului A3 ##### din localitatea ##### a sumei de 200 lei agentului constatatator ##### (inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu) pentru ca acesta să nu își îndeplinească un act ce intră în îndatoririle de serviciu, respectiv să nu sancționeze contravențional abaterea rutieră, în temeiul art. 396 alin. (5) C.proc.pen., raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., s-a dispus achitarea inculpatului #####, sub aspectul infracțiunii de dare de mită prev. de art. 290 alin. (1) C.pen., întrucât fapta nu există.

În aceste condiții, nu s-a dispus nici confiscarea sumei de 200 de lei.

II. ÎNCADRAREA JURIDICĂ A FAPTEI

II.1. Legea penală mai favorabilă. Conform art. 5 C.pen., în cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă. În acest sens, după săvârșirea infracțiunii de ultraj în modalitatea lovirii sau altor violențe, prev. de art. 257 alin. (1) rap. la art. 193 alin. (1) C.pen., a intrat în vigoare Legea nr. 248/2023, prin care a fost introdusă o nouă formă agravată, cu majorarea corespunzătoare a limitelor, atunci când „fapta este săvârșită în public”, cum este cazul de față.

Cu toate acestea, noua formă agravată nu poate fi aplicată retroactiv faptei săvârșite de inculpat, nefiind în vigoare la momentul respectiv, motiv pentru care aceasta nu intră în discuție nici din perspectiva legii penale mai favorabile. În consecință, dispozițiile art. 5 C.pen. nu sunt aplicabile.

II.2. În drept, s-a reținut că fapta inculpatului ##### care, în data de 01.03.2021, în parcare Hotelului A3 ##### apropierea localității #####, după ce

a solicitat agentului constatatator ##### (inspector #.S.C.T.R. aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu – funcție ce implică exercițiul autorității de stat) să ajungă la o înțelegere, față de refuzul acestuia, a devenit recalcitrant și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate ##### și a împins-o cauzându-i suferințe fizice, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ultraj, prev. de art. 257 alin. (1) rap. la art. 193 alin. (1) C.pen.

Exercițarea atribuțiilor de serviciu. Cu titlu prealabil, instanța de fond a examinat apărarea formulată de inculpat, constând în exercitarea abuzivă a atribuțiilor de serviciu de către persoana vătămată, care, conform practicii judiciare cristalizate în această materie, ar lipsi persoana vătămată de protecția legii penale, apărare care s-a apreciat neîntemeiată. Suplimentar, instanța a constatat că lipsa protecției legii penale, conform tezei avansate, vizează doar posibilitatea reținerii infracțiunii complexe de ultraj, nu și a infracțiunii absorbite de lovire sau alte violențe, nefiind formulată nici o solicitare de schimbare a încadrării juridice.

a. Locul efectuării controlului și necesitatea deținerii autorizației speciale de transport. În cuprinsul Raportului de control cu vehiculele (f.101,104dup), întocmit de persoana vătămată și martorul ##### s-a consemnat că respectivul control asupra ansamblului de vehicule a avut loc în zona „DN-15-12+000-####-####”.

Contrar apărărilor formulate în cauză, instanța de fond a reținut anterior că cele consemnate nu constituie un fals. În orice caz, distincția privind locul efectuării controlului a fost invocată în apărare din perspectiva lipsei competenței inspectorilor de a efectua controlul, respectiv a lipsei necesității AST pentru deplasarea în interiorul aceleiași localități (conform decl. inculpatului – f.132verso,di), aspect care însă nu corespunde adevărului.

În realitate, conform art. 41 din OG nr. 43/1997 este interzisă, în lipsa AST, circulația pe drumurile publice, prin drumuri publice înțelegându-se și drumurile din interiorul localității, respectiv drumurile de utilitate publică și/sau de interes public destinate circulației rutiere și pietonale, în scopul satisfacerii cerințelor generale de transport ale economiei, ale populației și de apărare a țării; acestea sunt proprietate publică și sunt întreținute din fonduri publice, precum și din alte surse legal constituite [conform art. 3 lit. a) din OG nr. 43/1997].

Prin urmare, deținerea autorizației speciale de transport este necesară atât pentru transporturile efectuate între localități, cât și pentru transporturile efectuate în interiorul localității, iar, în final, se poate susține că respectivul control a avut loc în ambele locații menționate anterior, cea din urmă în vederea parcurii în siguranță a vehiculului și prezentării AST-ului.

De altfel, martorul ##### urma să efectueze cursa în noaptea respectivă. Chiar și din perspectiva apărării neîntemeiate a inculpatului (în sensul că a convenit cu martorul ##### să parcheze vehiculul în parcare Hotelului ##### / ##### A3), deținerea AST-ului era necesară inclusiv pentru o deplasare de la ##### în apropierea loc. ####, #####, potrivit art. 7 alin. (1) lit. a) din Normele metodologice (aprobate prin Ordinul nr. 995/2011), în exercitarea atribuțiilor de inspecție și control, inspectorii au drept de control în trafic, în punctele unde oprirea, staționarea sau parcare pe drumul public este permisă, conform prevederilor legale în vigoare. Cu toate acestea, din niciun mijloc de probă nu rezultă că intersecția A3 cu A10 ar fi o locație în care nu este permisă oprirea, staționarea sau parcare. În acest sens, trebuie avut în vedere că ansamblul de vehicule nu a fost oprit pe autostradă, chiar și martorul ##### declarând să oprirea s-a făcut la intersecția A3 cu A10 și un drum județean.

În fine, așa cum a reținut instanța mai jos, pretinsa încălcare nu are legătură cu teza invocată în apărare.

b. Încheierea proceselor-verbale de contravenție și aplicarea amenzilor contravenționale. Verificarea legalității și temeiniciei proceselor-verbale de contravenție nu intră în competența instanței penale sesizate cu cauza de față. În încercarea de a se argumenta caracterul abuziv al conduitei persoanei vătămate s-au formulat apărări împotriva proceselor-verbale de contravenție, apărări care se dovedesc a fi neîntemeiate.

În cazul de față se constată că inspectorii nu au procedat la aplicarea unor amenzi pentru lipsa autorizației speciale de transport (lipsă pe care nu o puteau constata în mod direct la momentul respectiv, neavând acces la baza de date CNAIR), ci pentru refuzul de a prezenta documentele, respectiv autorizația specială de transport.

În primul rând, este evident că întreaga conduită a martorului #####-#####, împreună cu conduita inculpatului, a fost de a se sustrage de la efectuarea controlului, prin refuzul de a prezenta documentele care trebuie deținute la bordul vehiculelor rutiere conform reglementărilor în vigoare, adică autorizația specială de transport, despre care s-a susținut în mod constant că aceasta există, deși în mod evident nu exista, fiind emisă abia a doua zi dimineață. Apoi, prin același scenariu provocat de martorul #####-##### acesta a refuzat efectuarea verificării prin cântărire și/sau măsurare, aceasta fiind una dintre etapele pe care inspectorii trebuiau să le parcurgă, așa cum au parcurs-o în cazul vehiculului cântărit în parcare de pe Autostrada A10 (ulterior agresiunii), conform înregistrărilor apelului la 112. Probele administrate în cauză au confirmat că i s-a solicitat să se prezinte pentru cântărirea ansamblului de vehicule, în locația aleasă de inspectorii (parcarea Autostrăzii A10), aspect refuzat de martorul #####-#####-#####, care a insistat într-o altă locație, pentru ca în final să nu prezinte autorizația, să nu se mai afle la fața locului, iar vehiculul să fie mutat în altă parte.

În al doilea rând, la dosarul cauzei a fost transmis și procesul-verbal de reținere IMB nr. #####.03.2021 (f.187di), prin care s-a dispus imobilizarea ansamblului de vehicule, proces-verbal care a fost printat din fosta aplicație de control utilizată de ISCTR, pe considerentul că nu a putut fi identificată varianta originală. În acest context, dincolo de faptul că inclusiv din înregistrarea apelurilor la 112, cel puțin unul dintre organele de poliție respective a înțeles că s-a dispus imobilizarea vehiculului și a transmis mai departe informația, dacă persoana vătămată a comunicat sau nu martorului #####-##### că respectivul camion este imobilizat nu prezintă relevanță din perspectiva laturii penale. Acest element ține de temeinicia procesului-verbal de contravenție prin care s-a aplicat amenda respectivă societății ##### SRL, nu este în măsură să constituie măcar un indiciu că persoana vătămată ar fi procedat în mod abuziv, lipsa originalului procesului-verbal de reținere nu atestă inexistența acestuia și, nu în ultimul rând, societatea ##### SRL a achitat la scurt timp (30.03.2021) amenda aplicată (conform ordinelor de plată de la dosar – f.189di) și nu există vreo dovadă că procesul-verbal a fost anulat sau atacat, astfel încât pretinsul abuz nesusținut.

Faptul că nu s-a întocmit vreun proces-verbal de reținere a documentelor rezultă din aceea că inspectorii nu au apucat, aceștia așteptând prezentarea autorizației, însă documentele au fost sustrate de către inculpat.

În fine, așa cum a reținut instanța de fond mai jos, pretinsele încălcări nu au legătură cu teza invocată în apărare.

c. Depășirea masei totale maxim autorizate. Așa cum a reținut instanța anterior, faptul că inspectorii se aflau în posesia unor documente care indicau că marfa transportată cântărea 37.4 tone și măsura 20.95 metri lungime, nu prezintă relevanță.

Pentru un autovehicul cu 3 axe cu semiremorcă cu 3 axe (cum este cazul în speța de față, conform fotografiilor – f.194-199di,vol.#, AST-ului eliberat ulterior – f.52dup și solicitării de eliberare a autorizației – f.54dup), conform Anexei 2 – pct. 2.2.2. lit. b), masa totală maximă admisă este de 40 de tone pe drumurile reabilite, nereabilite și modernizate și 38 de tone pe drumurile pietruite. Prin „masa totală a vehiculului” se înțelege „masa cumulată a vehiculului tractor, a remorcilor/semiremorcilor tractate de acesta, a încărcăturii, a dispozitivelor de fixare și a repartitorului de sarcină” (Normele privind autorizarea și desfășurarea circulației vehiculelor rutiere cu mase și/sau dimensiuni ce depășesc masele și/sau dimensiunile maxime admise prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, aprobate prin Ordinul nr. 1236/2018).

Conform aceluiași norme (art. 10), masele maxime pe axe care pot fi autorizate pot depăși masele maxime admise pe axe cu cel mult:

- a) 3,5 tone, pentru axa simplă;
- b) 6,0 tone, pentru axa dublă (tandem);
- c) 7,0 tone, pentru axa triplă (tridem).

Totuși, pentru vehiculele cu depășiri (cum este cazul de față, astfel cum rezultă din cererea de eliberare a AST-ului și din AST-ul eliberat a doua zi), AST se poate elibera în condițiile art. 11 din aceleași norme, dacă masa totală nu depășește 50 de tone.

Necesitatea autorizației speciale pentru transport rezultă și din faptul că societatea ##### SRL a obținut o asemenea autorizație a doua zi, apărările formulate în cauză fiind astfel contradictorii (dacă nu era necesară AST, aceasta nu ar fi fost solicitată). Faptul că au comunicat la 112 că greutatea depășește 80 de tone este lipsit de relevanță, fiind vorba despre o apreciere greșită sau exagerată a inspectorilor. Chiar și în cazul unei comunicări exagerate intenționat, pentru a sublinia gravitatea faptei conducătorului auto, acest aspect nu are nicio consecință asupra acțiunii de lovire.

Conform art. 13 lit. a) din Normele metodologice, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inspectorii au dreptul să oprească orice vehicul rutier utilizat la efectuarea transporturilor rutiere, inclusiv vehiculele înmatriculate în alte state, cu excepția vehiculelor rutiere destinate transportului de mărfuri a căror masă totală maximă autorizată, inclusiv remorca sau semiremorca, nu depășește 3,5 tone și a autovehiculelor destinate transportului de persoane, care prin construcție și echipare au cel mult 9 locuri pe scaune, inclusiv locul conducătorului auto, oprirea fiind astfel efectuată în mod legal.

Pentru efectuarea controlului respectării maselor și/sau dimensiunilor maxime admise, precum și a prevederilor privind desfășurarea circulației vehiculelor rutiere cu mase și/sau dimensiuni ce depășesc masele și/sau dimensiunile maxime admise sunt aplicabile dispozițiile art. 33 și urm. din Normele metodologice invocate în apărare.

În acest sens, potrivit art. 34, în vederea controlului privind respectarea maselor pe axe și totale maxime admise/autorizate și a dimensiunilor maxime admise ale vehiculelor rutiere, inspectorii vor stabili:

- a) masele pe axe ale vehiculului, prin cântărire;

b) masa totală a vehiculului, prin însumarea maselor pe axe rezultate în urma cântăririi sau din documentele de transport, după caz;

c) dimensiunile vehiculului, prin măsurare sau din documentele de transport, după caz.

În aplicarea dispozițiilor de mai sus, inspectorii s-au aflat doar în posesia greutății prefabricatelor transportate, nu și a masei pe axe ale vehiculului ori a dimensiunilor vehiculului. ##### transportată se afla oricum la limita de 40 tone, solicitarea de prezentare a autorizației speciale de transport fiind firească.

Din probele administrate în cauză rezultă că inspectorii au aplicat același regim și vehiculului trimis în parcare de pe Autostrada A10, care deținea autorizație specială de transport, dar urma să fie cântărit. Or, în cazul de față, în niciun moment nu a fost prezentată autorizația specială de transport.

În orice caz, dincolo de greutatea ansamblului de vehicule și a încărcăturii, principalul interes al inspectorilor era verificarea autorizației speciale de transport.

În fine, așa cum a reținut instanța mai jos, pretensele încălcări nu au legătură cu teza invocată în apărare.

d. În cele din urmă, instanța a constatat că niciuna dintre apărările formulate în cauză privind modalitatea în care inspectorii ISCTR au înțeles să își exercite atribuțiile de serviciu nu are legătură cu ideea creionată în jurisprudență privind pierderea protecției legii penale de către funcționarul public care exercită autoritatea de stat.

Astfel, teza pierderii protecției legii penale (din perspectiva infracțiunii de ultraj) are în vedere situația funcționarului public care își exercită în mod abuziv atribuțiile de serviciu împotriva unei persoane, ceea ce determină o reacție în general violentă a persoanei respective împotriva autorității abuzive. Mergând pe această idee directoare, trebuie exclusă incidența acestei teze în ipotezele în care încălcarea unor norme legale sau a atribuțiilor de serviciu nu reclamă o reacție violentă, cum este, cu titlu exemplificativ, încălcarea normelor de competență (privind sancționarea contravențiilor) și care reglementează condițiile de încheiere a unui act, normelor, aprecierea greșită asupra greutății vehiculului etc.

În cazul de față, în primul rând, niciuna dintre încălcările invocate în apărare nu îl vizează pe inculpat, ci pe martorul #####-#####, fiind invocată o conduită abuzivă a inspectorilor împotriva martorului, iar nu a inculpatului.

În al doilea rând, reacția violentă a inculpatului s-a manifestat împotriva persoanei vătămate pentru recuperarea documentelor ridicate de la martorul #####-#####, documente care au fost solicitate martorului și ridicate din posesia acestuia în mod legal, chiar și actul de identitate al martorului, care a fost remis de bunăvoie de către acesta din urmă. Astfel, conform art. 26 alin. (2) din Normele metodologice, pentru efectuarea CTT, reprezentanții întreprinderilor și conducătorii auto cooperează cu inspectorii și oferă acces la vehicul, la piesele acestuia și la întreaga documentație relevantă în scopul efectuării controlului.

În caz contrar, ar urma să fie autorizată (cel puțin din perspectiva lipsei aplicabilității normei de incriminare a ultrajului) o conduită violentă îndreptată împotriva unui funcționar public care exercită autoritatea de stat, pentru simplul fapt că realizează un control în trafic într-un loc nepermis, pentru aprecierea greșită a greutății vehiculului și încărcăturii, pentru întocmirea unor procese-verbale de contravenție (care pot fi atacate în instanță), ceea ce nu este permis. Or, și în cazul de față, conduita violentă a inculpatului nu a avut nicio legătură cu atribuțiile despre care s-

a susținut că ar fi fost exercitate abuziv, violența nefiind săvârșită nici ca o reacție împotriva abuzului, nici pentru remedierea și protejarea drepturilor proprii, ci pe fondul nemulțumirii că inspectorii urmau să aplice sancțiuni contravenționale legale și nu au acceptat să ajungă la o înțelegere, după ce aceștia au acordat martorului o concesiune și i-au permis să aducă autorizația de transport într-o locație aleasă de martor, respectiv după ce martorul a creat și inculpatul a întreținut întregul scenariu că există o asemenea autorizație și urmează a fi prezentată.

elementelor constitutive

Subiectul pasiv este funcționarul public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat. În speță, persoana vătămată avea calitatea de funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, fiind inspector în cadrul ISCTR, investit cu autoritatea publică, exercitată sub forma controlului în trafic, cu posibilitatea aplicării de sancțiuni contravenționale.

Sub aspectul laturii obiective, elementul material constă în amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă, lovirea sau alte violențe, vătămarea corporală, lovirile sau vătămarile cauzatoare de moarte ori omorul săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții.

În cazul de față, acțiunea inculpatului de a-și pune cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate ##### și de a o împinge, realizează elementul material sub forma violenței. Din perspectiva timpului, violența a fost exercitată de inculpat în timp ce persoana vătămată se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu, iar al mobilului (element subiectiv), în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, inculpatul manifestându-se nemulțumit de refuzul inspectorilor de a ajunge la o înțelegere, pentru a împiedica sancționarea contravențională.

Urmarea imediată constă, în principal, în atingerea adusă autorității publice și, în subsidiar, în atingerea adusă integrității fizice a persoanei vătămate. Sub acest din urmă aspect, este neîndoielnic faptul că victimei i-au fost cauzate suferințe fizice, în condițiile în care, așa cum a declarat „i s-a tăiat aerul”, i-au căzut ochelarii de pe ochi și i-a căzut laptopul, toate acestea fiind indicatori ai intensității cu care a acționat inculpatul. De altfel, este evident că o împingere cu cotul, fie în gât, fie în zona capului implică o suferință fizică. ##### solicitării îngrijirilor medicale nu atrage o concluzie diferită.

Raportul de cauzalitate dintre acțiunea inculpatului și urmarea imediată rezultă din probele administrate în cauză.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea de ultraj poate fi săvârșită numai cu intenție în sensul art. 16 alin. (3) C.pen., atunci când autorul prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte sau, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.

Potrivit art. 16 alin. (3) C.pen. intenția presupune două elemente: unul intelectual (prevederea rezultatului faptei) și unul volitiv (poziția subiectivă a inculpatului în raport de rezultatul faptei, urmărind astfel producerea lui ori deși nu îl urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui). Elementul intelectual presupune ca inculpatul să fi cunoscut toate elementele de factură obiectivă de a căror întrunire depinde existența infracțiunii, precum faptul că acțiunea sa este violentă și îi poate cauza victimei suferințe fizice, iar elementul volitiv exprimă poziția inculpatului de față de urmarea produsă.

În cauza de față, inculpatul a acționat cu intenție directă, având în vedere toate elementele de factură obiectivă, respectiv modalitatea în care a acționat, prin „năpustirea” asupra persoanei vătămate, pătrunderea parțială cu corpul în interiorul autoturismului, smulgerea din mână persoanei vătămate a documentelor și poziția în care s-a aflat, care i-a permis împingerea victimei cu cotul, pentru a facilita sustragerea documentelor.

Faptul invocat în apărare, că martorul ##### ar fi declarat că nu poate să susțină o lovire intenționată cu pumnul, este lipsit de relevanță, fiind vorba, în primul rând, despre același martor în legătură cu care apărarea a invocat că nu a văzut actul de violență. În al doilea rând, martorul nu este un indicator al laturii subiective cu care a acționat inculpatul, fiind simple presupuneri, opinii sau supoziții ale acestuia.

Dimpotrivă, este un indicator al laturii subiective cu care a acționat inculpatul faptul că acesta a smuls din mâinile persoanei vătămate documentele respective, victima acuzând ulterior dureri la deget, fiind o dovadă că inculpatul a urmărit producerea unor suferințe fizice la nivelul mâinii persoanei vătămate și a acceptat producerea unor suferințe fizice în alte părți ale corpului persoanei vătămate. Totuși, din modalitatea în care a acționat inculpatul, respectiv prin împingerea cu cotul, este evident că fapta a fost săvârșită cu intenție directă, o împingere presupunând un control conștient, voit și direcționat în cazul de față înspre corpul persoanei vătămate, pentru îndepărtarea acesteia, respectiv pentru a putea sustrage documentele.

În speță, nu este incidentă nicio cauză justificativă ori de neimputabilitate, fapta penală, săvârșită cu vinovăție, fiind antijuridică și imputabilă inculpatului. De asemenea, nu există nicio cauză de nepedepsire ori de înlăturare a răspunderii penale.

Ținând cont de toate cele de mai sus, prin raportare la art. 103 C.proc.pen. și art. 396 C.proc.pen., instanța a constatat că s-a dovedit, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există în materialitatea ei, constituie o infracțiune, iar aceasta a fost săvârșită de către inculpat.

III. INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A PEDEPSEI

III.1. La stabilirea pedepsei au fost avute în vedere criteriile generale de individualizare prev. de art. 74 C.pen., respectiv gravitatea infracțiunii săvârșite și pericolozitatea infractorului, care se evaluează în funcție de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și de mijloacele folosite, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, stare de pericol creată pentru valoarea ocrotită, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita avută după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

a. Scopul pedepsei. La individualizarea pedepsei, instanța a avut în vedere că pentru a acționa ca un factor educativ, constrângerea penală trebuie să fie în măsură să forțeze procesele psihice profunde ale inculpatului, să influențeze rațiunea, sentimentul, voința acestuia, spre a-l determina să își modifice în mod statornic comportamentul. Pedepsa este în măsură să realizeze această finalitate numai dacă prin felul și măsura sa reflectă gravitatea faptei, gradul de vinovăție și pericolozitatea inculpatului, dacă este rațională, convingătoare, justă și echitabilă (în același sens, ICCJ, secția penală, decizia nr. #####/13.12.2017).

De altfel, așa cum s-a arătat în practica judiciară (C.Ap. #####, secția penală și de minori, decizia nr. #####/2018) durata pedepselor și modalitatea de executare trebuie privite din perspectiva art. (3) din Legea nr. 254/2013 referitor la pedeapsă și scopul acesteia. Potrivit textului legal

indicat, scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni trebuie să se realizeze nu doar pentru cel căruia i se aplică o pedeapsă care este menită să asigure constrângerea și reeducarea inculpatului (așa numita “prevenție specială”), ci și pentru ceilalți destinatari ai legii penale care, sub amenințarea cu pedeapsa prevăzută în norma penală, își conformează conduita socială la exigențele acesteia (așa numita “prevenție generală”). Scopul imediat al pedepsei se realizează prin funcția de constrângere a pedepsei (care implică o privațiune de drepturi la adresa inculpatului), funcția de reeducare (care implică înlăturarea deprinderilor antisociale ale inculpatului), dar și prin funcția de exemplaritate a pedepsei, care are ca scop determinarea altor posibili subiecți de drept penal să evite săvârșirea de noi infracțiuni, datorită consecințelor la care se expun. Or, pentru ca pedeapsa să-și realizeze funcțiile și scopul definit de legiuitor, aceasta trebuie să corespundă sub aspectul duratei și naturii sale gravității faptei comise, potențialului de pericol social pe care în mod real îl prezintă persoana inculpatului, dar și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii. Prin urmare este stabilit cu valoare de principiu că atingerea dublului scop educativ și preventiv al pedepsei este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind instanței de judecată datoria asigurării unui echilibru real între gravitatea faptei și pericolozitatea infractorului, precum și durata și modalitatea de executare a sancțiunii pe de altă parte.

b. Limitele de pedeapsă. Conform dispozițiilor art. 257 alin. (1) rap. la art. 193 alin. (1) C.pen., infracțiunea de ultraj se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe (de la 3 luni la 2 ani sau amendă), ale cărei limite speciale se majorează cu o treime, rezultând minimul special de 4 luni și maximul special de 2 ani și 8 luni închisoare sau amendă (de la 160 la 320 de zile-amendă).

Ținând cont de prevederile art. 74 alin. (2) C.pen., dintre cele două specii de pedeapsă prevăzute alternativ, instanța s-a orientat spre pedeapsa închisorii, amenda solicitată de reprezentanta Ministerului ##### fiind nejustificat de blândă, pentru considerentele de mai jos.

În egală măsură, la individualizarea judiciară a pedepsei are relevanță cât reprezintă $\frac{1}{4}$ (11 luni), $\frac{1}{2}$ (1 an și 6 luni) și $\frac{3}{4}$ (2 ani și 1 lună) din limitele de pedeapsă.

c. Raportat la gravitatea infracțiunii, evaluată în funcție de împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și de mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, instanța apreciază că fapta săvârșită de inculpat prezintă o gravitate ridicată.

Un prim element care imprimă faptei o gravitate ridicată este reprezentat de împrejurările în care infracțiunea de ultraj a fost săvârșită, în contextul în care fapta penală a fost comisă în continuarea unor fapte ilicite, contravenționale, imputabile în exclusivitate martorului #####-#####, societății ##### SRL și inculpatului. În acest sens, instanța a avut în vedere că punctul de pornire a fost lipsa autorizației special de transport, pe care societatea trebuia să o obțină în prealabil, aspect cunoscut de inculpat și în pofida acestei omisiuni, i s-a permis martorului ##### circulația pe drumurile publice în lipsa unei asemenea autorizații, cu știința și acordul inculpatului (chiar acceptând varianta că ar fi convenit cu martorul să parcheze în cel mai rău caz în parcare Hotelului A3). Astfel, s-a ajuns la comiterea faptei penale în urma unui scenariu fictiv provocat de martorul #####-#####, întreținut de inculpat sau cu știința inculpatului, în sensul că societatea deținea autorizație specială de transport, urmând ca reprezentantul societății să se prezinte la fața locului cu autorizația respectivă. ##### inspectorii ar fi trebuit să procedeze de

îndată la sancționarea contravențională a martorului, aceștia i-au făcut o concesie, permițându-i în primul rând să mute și parcheze ansamblul de vehicule în locația aleasă de martor (care se afla pe ruta sa de deplasare), iar nu în parcare obișnuită de pe Autostrada A10, bazându-se pe convingerea șoferului că există autorizație, care va fi adusă la fața locului, pentru ca în final inculpatul să răsplătească această concesie prin exercitarea unor acte de violență asupra persoanei vătămate, inspector în cadrul ISCTR.

Din perspectiva persoanei vătămate, aceasta avea calitatea de funcționar public investit cu exercitarea autorității de stat, element constitutiv al infracțiunii (aggravant prin prisma infracțiunii de ultraj), însă, în același timp, nu poate fi omis faptul că persoana vătămată și instituția în numele căreia acționa reprezentau principalul organ de control în trafic asupra transporturilor rutiere, domeniu principal de activitate al societății ##### SRL, societate „familială” a inculpatului. În egală măsură, inculpatul a săvârșit fapta nu numai asupra unui funcționar aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ci și în legătură cu atribuțiile respective, pe fondul nemulțumirii că inspectorii urmau să încheie procese-verbale de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunilor legale. Cele două elemente alternative ale infracțiunii de ultraj (timpul și mobilul) sunt prevăzute de norma de incriminare și, deci, luate deja în considerare la stabilirea limitelor legale de pedeapsă, însă întrunirea ambelor conduce la agravarea răspunderii.

În acest sens, modalitatea de comitere a infracțiunii a constat în exercitarea unor acte de violență asupra persoanei vătămate, prin împingerea acesteia cu cotul, cauzându-i suferințe fizice, respectiv prin pătrunderea parțială cu corpul în autoturismul de serviciu. Sub acest aspect, instanța a mai avut în vedere un element de natură să diminueze parțial gravitatea faptei, respectiv acela că, cel puțin față de probele administrate în cauză și aspectele reținute în actul de sesizare, infracțiunea a fost săvârșită printr-un act de violență (împingere), iar nu o acțiune clasică de lovire.

Faptul că persoanei vătămate nu i-au fost cauzate leziuni traumatice la nivelul capului/gâtului pentru vindecarea cărora să necesite anumite zile de îngrijiri medicale nu este de natură să diminueze gravitatea faptei săvârșite, lipsa unor asemenea leziuni fiind absolut necesară în cazul formei de bază a infracțiunii de ultraj în modalitatea lovirii sau altor violențe. Cu alte cuvinte, lipsa unor leziuni este un element avut deja în vedere de legiuitor în procesul de individualizare legală a pedepsei, nemaiputând fi luat în considerare la individualizarea judiciară. În schimb, din perspectiva suferințelor fizice, acestea nu au fost de o intensitate atât de ridicată, cu precizarea că existența unor suferințe fizice de o intensitate mai ridicată ar fi putut conduce la cauzarea unor leziuni traumatice, încadrabile în forma agravată a infracțiunii.

unor suferințe fizice mai grave este însă „compensată” prin scopul avut în vedere de inculpat la săvârșirea infracțiunii, acesta fiind unul dintre elementele determinante (alături de contextul în care a fost săvârșită fapta) care justifică stabilirea unei pedepse cu închisoarea, în detrimentul pedepsei amenzii. În acest sens, gravitatea faptei este cu atât mai ridicată cu cât inculpatul a exercitat actele de violență în scopul luării documentelor respective din detenția legitimă a persoanei vătămate, fără consimțământul acesteia, așadar, prin însușirea acestora, lipsa consimțământului fiind recunoscută și de inculpat. Or, chiar dacă nu s-a reținut în prezenta cauză și infracțiunea de tâlhărie (infracțiunea de furt, din componența acesteia, nefiind o infracțiune care să protejeze dreptul de proprietate, ci posesia sau detenția), nu poate fi omis faptul că în momentul respectiv documentele se aflau în detenția legitimă a persoanei vătămate, fiind reținute în mod legal, iar inculpatul a acționat cu sfidarea autorității persoanei vătămate și a atribuțiilor acesteia

care i-au permis păstrarea documentelor până la întocmirea proceselor-verbale de contravenție, împiedicând sau îngreunând, cel puțin în momentul respectiv, tragerea la răspundere contravențională a martorului #####-#####, motiv pentru care procesele-verbale au fost întocmite doar după 10 zile, fiind astfel avut în vedere și scopul favorizării martorului, dincolo de scopul însușirii fără drept a documentelor.

În egală măsură, instanța a mai avut în vedere că, după această concesie a inspectorilor și acordarea permisiunii de a se prezenta o persoană cu autorizația, respectiv de a parca într-un loc ales de martor, tot inculpatul este cel care a încercat să „rezolve” problema în afara căilor legale, încercând să ajungă la o înțelegere cu inspectorii, acționând violent pe fondul refuzului inspectorilor, element agravant din perspectiva mobilului comiterii infracțiunii.

Pentru aceste considerente, ținând cont exclusiv de circumstanțele reale de săvârșire a infracțiunii (și mobilul și scopul urmărite), instanța a apreciat că ar fi necesară stabilirea unei pedepse orientate între $\frac{1}{4}$ (11 luni) și $\frac{1}{2}$ (1 an și 6 luni) din limitele de pedeapsă.

d. Raportat la pericolozitatea inculpatului, evaluată în funcție de natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială, instanța a apreciat că inculpatul prezintă o pericolozitate medie. Astfel, inculpatul este cetățean român, are vârsta de 46 de ani, este căsătorit, a finalizat școala profesională, este conducător auto / mecanic transporturi la societatea ##### SRL, are stagiul militar satisfăcut.

Dincolo de pericolozitatea rezultată din modalitatea de comitere a infracțiunii, prin izbucnirea violentă asupra persoanei vătămate, pe fondul refuzului inspectorilor de a ajunge la o înțelegere, prin „rezolvarea problemei cu propriile mâini” prin sustragerea documentelor aflate în detenția legitimă a persoanei vătămate și tratarea ulterioară a acesteia cu lipsă de respect și „închiderea” oricărei forme de comunicare (cu referire la salutarea acesteia prin „#####!”), conform declarației inculpatului), instanța a mai avut în vedere că inculpatul nu este la primul contact cu legea penală, fiind condamnat anterior în repetate rânduri, după cum urmează:

În acest sens, inculpatul a fost condamnat anterior la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru infracțiunea de înșelăciune, 1 an închisoare pentru tentativă de înșelăciune, 3 luni închisoare pentru infracțiunea de uz de fals, 1 an închisoare pentru complicitate la punerea în circulație a unui vehicul cu nr. false de înmatriculare și tractarea unei remorci cu nr. fals și la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală (conform copiei de pe cazierul judiciar – f.18-19di). Inculpatul a executat în regim privativ de libertate mai multe pedepse, fiind liberat condiționat la data de 19.08.2014 și 17.02.2015.

Termenul de reabilitare s-a împlinit în urmă cu mulți ani, neputând fi reținută starea de recidivă, iar trecerea unui interval mai mare de timp de la comiterea infracțiunilor sau executarea pedepselor este de natură să reducă gradul de pericolozitate a inculpatului, însă nu în mod determinant, ținând cont și de faptul că infracțiunile anterioare nu au fost săvârșite cu violență, ca în cazul de față.

Pe parcursul procesului penal inculpatul nu a recunoscut săvârșirea faptei, nu și-a asumat răspunderea (elemente care nu pot fi imputate acestuia, doar eventuala asumare ar fi putut fi reținută în favoarea sa), însă, în egală măsură, nu poate fi omis faptul că respectiva colaborare prin declarațiile pe care le-a oferit în cauză au avut la bază nesinceritatea acestuia și încercările de a

denatura adevărul. Inculpatul are dreptul la tăcere, însă în lipsa exercitării acestui drept, nesinceritatea acestuia, lipsa asumării oricăror conduite sau consecințe (cu excepția luării documentelor fără consimțământul inspectorilor, pentru care nu a fost trimis în judecată), lipsa unui regret, lipsa manifestării vreunei păreri de rău față de persoana vătămată, sunt avute în vedere în evaluarea pericolozității inculpatului.

e. Ținând cont de cele de mai sus, în urma evaluării tuturor circumstanțelor reale și a circumstanțelor personale, instanța a apreciat necesară și suficientă stabilirea unei pedepse de 1 an închisoare, situată ușor peste $\frac{1}{4}$ din limitele de pedeapsă.

III.2. Referitor la aplicarea pedepsei, aceasta a fost aplicată, amânarea aplicării pedepsei nefiind oportună. În acest sens, nu este îndeplinită condiția prev. de art. 83 alin. (1) lit. d) C.pen., ținând cont de persoana inculpatului, de antecedentele sale penale, de lipsa unor eforturi de pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor, instanța apreciind că efectele și modalitatea de executare a amânării aplicării pedepsei nu acordă inculpatului posibilități reale de îndreptare, raportat și la ușurința cu care a adoptat rezoluția infracțională.

Prin urmare, în temeiul art. 396 alin. (2) C.proc.pen., a fost condamnat inculpatul #####
la pedeapsa de 1 an închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, prev. de art. 257 alin. (1) rap. la art. 193 alin. (1) C.pen.

III.3. Referitor la executarea pedepsei aplicate, instanța a constatat că suspendarea sub supraveghere este suficientă pentru reeducarea inculpatului. Astfel, în primul rând, constată că fiind îndeplinite condițiile obiective prevăzute de dispozițiile art. 91 alin. 1 lit. a), b), c) și alin. 3 C.pen., pentru a se putea dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, respectiv pedeapsa aplicată este de cel mult 3 ani, inculpatul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii de mai mare de 1 an, pentru care să nu se fi împlinit termenul de reabilitare, și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității și nu s-a sustras de la urmărire penală ori judecată ori să fi încercat zădărnicierea aflării adevărului (mai mult decât prin simple declarații date în cauză).

Instanța a apreciat că fiind îndeplinită condiția subiectivă prevăzută de dispozițiile art. 91 alin. 1 lit. d) C.pen., constând în aceea că aplicarea unei pedepse este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, inculpatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea acestuia, ținând cont de gravitatea și pericolozitatea inculpatului. Stabilirea unui termen de supraveghere de 2 ani, însoțit de măsuri de supraveghere și obligații, inclusiv obligația de a frecventa un program de reintegrare socială în vederea reducerii riscului de a săvârși o nouă infracțiune, precum și aplicarea pedepsei (condamnarea) sunt suficiente pentru atingerea scopului pedepsei, cu toate consecințele pe care aceasta le presupune, inclusiv prestarea muncii neremunerate în folosul comunității, obligarea inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de serviciul de probațiune în colaborare cu instituții din comunitate, în vederea responsabilizării prin informare, instruire și consiliere privind normele juridice și efectele încălcării acestora, din perspectivă psihologică, socială, legală etc.

IV. ACȚIUNEA CIVILĂ EXERCITATĂ ÎN PROCESUL PENAL

IV.1. Constituirea de parte civilă. Potrivit art. 19 alin. 1 C.pr.pen., acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale, iar conform alin. 2 al aceluiași articol, acțiunea civilă se exercită de persoana

vătămată sau de succesorii acesteia, care se constituie parte civilă împotriva inculpatului și, după caz, a părții responsabile civilmente.

Prin cererea de constituire ca parte civilă, persoana vătămată a solicitat obligarea inculpatului la plata sumei de 1 leu, cu titlu de daune morale, sumă care să fie plătită / donată în contul ISCTR.

La termenul din data de 10.05.2024, instanța a luat act de constituirea de parte civilă strict din perspectiva sumei de 1 leu cu titlu de daune morale, fără luarea în considerare a obligației de a face (f.51verso,di).

IV.2. Condițiile de angajare a răspunderii civile delictuale. Instanța a considerat că izvorul raportului obligațional în prezenta cauză este fapta juridică extracontractuală săvârșită de către inculpat. În temeiul art. 19 alin. (5) C. proc. pen., repararea prejudiciului material și moral se face potrivit dispozițiilor legii civile. Potrivit art. 1349 alin. (1) și (2) C. civ. „orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral”, iar potrivit art. 1357 alin. (1) și (2) C. civ. „cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu intenție sau din culpă, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă”.

Din dispozițiile legale de mai sus se desprind patru condiții pentru angajarea răspunderii civile delictuale ce trebuie îndeplinite, respectiv: fapta ilicită, existența prejudiciului, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul suferit și vinovăția autorului faptei.

În ceea ce privește fapta ilicită, aceasta constă în acțiunea inculpatului de a exercita actul de violență împotriva persoanei vătămate, prin împingere cu cotul. Prejudiciul reprezintă ansamblul urmărilor negative produse părților civile în urma faptei ilicite. În speță, prejudiciul moral cauzat părții civile este cert, astfel cum rezultă din probele care vor fi expuse odată cu cuantificarea acestora. În ceea ce privește legătura de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciul cauzat părții civile, aceasta reiese din probele administrate în cauză. Referitor la existența vinovăției, fapta a fost comisă sub intenției directe, așa cum a reținut instanța mai sus.

IV.3. Examinând acțiunea civilă exercitată în cauză de partea civilă, instanța a constatat că aceasta este întemeiată. În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune invocat de partea civilă, prejudiciu care trebuie reparat de către inculpat. Astfel, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că inculpatul i-a pricinuit suferințe fizice prin acțiunea violentă de împingere, sens în care i-au căzut și ochelarii de pe ochi și laptopul din brațe, astfel că acordarea unor daune morale va reprezenta o compensare a prejudiciului nepatrimonial.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. ##### dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, iar art. 41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea persoanei vătămate. Printre elementele luate în considerare de către #####, atunci când se pronunță în materie, se numără prejudiciul material, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. Conform jurisprudenței Curții Europene, partea

civilă poate obține rambursarea prejudiciului material și moral în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia, precum și caracterul rezonabil al cuantumului, fără să existe acte doveditoare pentru întreaga sumă solicitată, situație în care repararea pagubelor se va realiza „în echitate”.

Raportat la natura suferințelor fizice și psihice, intensitatea redusă a acestora și limita în care persoana vătămată s-a constituit parte civilă, acordarea sumei de 1 leu cu titlu de daune morale este justificată.

V. CHELTUIELILE JUDICIARE

Conform dispozițiilor art. 272 alin. (1) C.proc.pen. „cheltuielile necesare pentru efectuarea actelor de procedură, administrarea probelor, conservarea mijloacelor materiale de probă, administrarea și, după caz, valorificarea în cursul procesului penal a bunurilor indisponibilizate, onorariile avocaților, precum și orice alte cheltuieli ocazionate de desfășurarea procesului penal se acoperă din sumele avansate de stat sau plătite de părți”. Potrivit art. 274 alin. (1) C.proc.pen. în caz de renunțare la urmărirea penală, condamnare, amânare a aplicării pedepsei sau renunțare la aplicarea pedepsei, suspectul sau, după caz, inculpatul este obligat la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, cu excepția cheltuielilor privind avocații din oficiu și interpreții desemnați de organele judiciare, care rămân în sarcina statului.

S-a constatat astfel că propunerea procurorului cu privire la sumele avansate în cursul urmăririi penale este proporțională cu cheltuielile necesare efectuării actelor de urmărire penală, administrării probelor și cu ansamblul activităților desfășurate de aceste organe. În privința cheltuielilor judiciare efectuate în camera preliminară și în cursul judecății, la stabilirea sumei se are în vedere necesarul cheltuielilor avansate cu prilejul comunicării actelor de procedură și a citațiilor, comunicarea către serviciul de cazier, numărul termenelor de judecată și efectuarea actelor care constituie dosarele de cameră preliminară și de instanță.

Împotriva acestei hotărâri au formulat apeluri Parchetul de pe lângă Tribunalul ##### și inculpatul #####.

Parchetul a solicitat desființarea în parte a sentinței penale atacate, readministrarea probelor cu audierea inculpatului, a persoanei vătămate #####, a martorilor ##### și ##### (în măsura în care acesta din urmă consimte să dea declarație) și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se dispună:

- în temeiul art.396 alin.2 C.pr.pen., condamnarea inculpatului ##### la pedeapsa închisorii pentru infracțiunea de dare de mită, prev. de art.290 alin.1 C.pen., și aplicarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art.66 alin.1 lit. a, b C.pen. pe durata de 1 an;

- contopirea pedepselor principale aplicate inculpatului în condițiile art.38 alin., art.39 alin.1 lit.b C.pen., suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei principale rezultante în condițiile art.91 C.pen., cu stabilirea unui termen de supraveghere în condițiile art.92 C.pen., menținerea celorlalte dispoziții referitoare la măsurile și obligațiile specifice acestei modalități de individualizare judiciară a executării pedepsei (măsurile de supraveghere prev. de art.93 alin.1 C.pen., obligația prev. de art.93 alin.2 lit.b C.pen., obligația de a presta muncă neremunerată în folosul comunității pe durata de 60 de zile, în conformitate cu prev. art.93 alin.3 C.pen.);

- în temeiul art.45 alin.1 C.pen., aplicarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării drepturilor prev. de art.66 alin.1 lit. a, b C.pen. pe durata de 1 an pe lângă pedeapsa principală a închisorii rezultantă;

- în temeiul art.290 alin.5 C.pen., confiscarea sumei de 200 lei oferită de inculpat persoanei vătămate.

În motivarea apelului s-a arătat că soluția primei instanțe este netemeinică în privința infracțiunii de dare de mită, întrucât, contrar celor reținute de instanță referitor la lipsa probațiunii suficiente care să susțină acuzația de dare de mită, probele directe și indirecte administrate în cursul urmăririi penale și al judecării au aptitudinea de a susține ambele acuzații formulate împotriva inculpatului, o parte dintre probe fiind de altfel comune pentru ambele acuzații.

Cu referire la starea de fapt care reprezintă situația premisă, prima instanță, în urma analizării coroborate a probațiunii administrate atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată, cu referire la declarațiile inculpatului (cenzurate ca urmare a faptului că o serie de aspecte înveredate de acesta au fost contrazise de restul probațiunii sau pur și simplu nu au fost susținute de probe), la declarațiile martorului ##### (fratele inculpatului și conducătorul ansamblului de vehicule), la declarațiile persoanei vătămate ##### Yasil, ale martorului #####, având în vedere și conținutul înscrisurilor existente la dosar (comanda de transport ocazional nr.3031/01.03.2021, avizul de însoțire a mărfii emis de ##### SRL, solicitarea de eliberare a autorizației speciale de transport formulate de societatea ##### SRL, dovada plății taxei aferente autorizației, autorizația emisă la data de 02.03.2021, ora 07:51, raport de control întocmit de către inspectorii de trafic, fotografii depuse la dosar de către persoana vătămată, efectuate la momentul opririi în trafic și al controlului asupra ansamblului de vehicule), a reținut în mod corect faptul că ansamblul de vehicule condus de martorul #####, cu care se efectua transportul a trei componente de prefabricat grinzi de beton destinate construcțiilor industriale, a fost oprit în trafic la intersecția autostrăzilor A3 cu A10 de către cei doi inspectori (persoana vătămată și martorul #####) pentru a se verifica existența autorizației speciale de transport (AST), a greutateii ansamblului de vehicule cu încărcătura aferentă, respectiv a dimensiunilor acestuia, măsură obligatorie conform dispozițiilor legale, respectiv art.41 alin.2 din OG nr.43/1997 privind regimul drumurilor. S-a reținut de asemenea corect faptul că martorul ##### nu a prezentat inspectorilor de trafic o asemenea autorizație, "în niciun moment nu li s-a comunicat inspectorilor că societatea nu deține autorizație specială de transport, ci, dimpotrivă, a lăsat să se creadă / înțeleagă că există o asemenea autorizație, care urmează a fi prezentată în parcare respectivă", cu referire la parcare a unei benzinării, "unde se află Hotelul ##### (i.e. Hotelul "A3 Câmpia Turzii"), la ieșire de pe Autostrada A3 (la vremea respectivă), în apropierea intrării în localitatea ##### din #####, locație în care urma să se prezinte "patronul" societății cu autorizația specială de transport în acest context, instanța a constatat și argumentat în mod judicios faptul că inculpatul, prin declarația dată în faza de judecată în care a susținut că inspectorii de trafic ar fi cei care au solicitat prezența unui reprezentant al societății ##### SRL în parcare a benzinăriei, iar acest lucru i s-a părut nefiresc, "nu a urmărit altceva decât să încerce să "schimbe" mobilul agresării persoanei vătămate față de cel prefigurat în acuzație".

În continuare referitor la actul de oferire a sumei de bani de către inculpat agentului constator ##### pentru ca acesta din urmă să nu procedeze la aplicarea sancțiunii

contravenționale societății transportatoare și conducătorului auto care efectua transportul, instanța a apreciat, în mod eronat, faptul că o probă suplimentară împotriva actului de oferire a sumei de 200 de lei este declarația martorului ##### din faza de judecată prin care a arătat că ”... a venit inculpatul la colegul meu, inculpatul a solicitat să ne înțelegem, noi înțelegând de aici că vrea să dea o sumă de bani, probabil pentru AST, deoarece nu ne-a prezentat nici la momentul respectiv AST-ul pe care l-am solicitat șoferului (f.94, di). Or, dacă inculpatul s-a prezentat cu suma de bani și la martorul #####, acesta trebuia să știe că este vorba despre o sumă, nu doar să înțeleagă acest lucru (decl.jud) sau să afle acest lucru de la colegul său (decl.u.p.)”.

adevărat că declarația martorului ##### în susținerea acuzației de dare de mită reprezintă o probă indirectă, însă aceeași natură o păstrează această declarație și în raport de acuzația de ultraj, aspect reținut de instanță întocmai, care a punctat împrejurarea că ”nici în faza de judecată (martorul) nu a susținut cu certitudine acțiunea violentă, declarând că nu a observat în mod direct acțiunea de lovire”, dar a apreciat că ”totuși, declarația martorului a furnizat elemente de fapt importante care au confirmat declarația persoanei vătămate privind acțiunea violentă”, iar în urma evaluării în ansamblu a declarațiilor persoanei vătămate și martorului #####, instanța a înlăturat poziția apărării, în sensul că acuzațiile ar fi fost inventate de către inspectorii de trafic, reținând că aceștia au declarat ceea ce și-au putut aminti, ținând cont și de trecerea timpului. Același raționament, de altfel cât se poate de corect al instanței de fond referitor la acuzația de ultraj, este valabil, în opinia Parchetului, și cu privire la acuzația de dare de mită.

Atât persoana vătămată, cât și martorul ##### au afirmat că inculpatul le-a solicitat „să se înțeleagă” (martorul #####) / „să o dea la pace” (persoana vătămată), afirmații percepute de cei doi în contextul dat (verificarea existenței AST, lipsa acestui document și perspectiva sancționării contravenționale), ca reprezentând o încercare de determinare a persoanei vătămate de a nu-și îndeplini obligațiile de serviciu (respectiv de a nu sancționa contravenția constatată) prin oferirea unei sume de bani.

vătămată a afirmat că inculpatul i-a arătat o bancnotă de 200 de lei pe care o avea în mână (f.9, 11 dosar up; declarație instanță, pag. 3), martorul ##### afirmând la rândul său că inculpatul i-a arătat persoanei vătămate ceva dinspre buzunar, insistând să se înțeleagă, aflând apoi de la persoana vătămată că a fost vorba despre o sumă de bani (f.14 dosar up), respectiv faptul că știe că inculpatul a avut ceva la el, euro sau ceva de genul, probabil a avut ceva în mână {declarație instanță, pag. 2). Ezitățile martorului nu trebuie puse pe seama nesincerității, ci a trecerii unui interval de timp considerabil de la momentul săvârșirii faptei, peste 3 ani, precum și a împrejurării obiective că situația cu care s-au confruntat, oferirea de mită, nu a fost singulară, așa cum rezultă și din declarația persoanei vătămate din faza de judecată (pag.6, declarație instanță). ##### vătămată a și descris contextul în care a observat că era vorba despre o sumă de bani, lumina din plafonul autoturismului de serviciu era aprinsă, monitorul laptopului genera lumină, în aceste împrejurări observând că era vorba despre o bancnotă de culoare galbenă (f.11 dosar up), în cuprinsul declarației din faza de judecată afirmând că era vorba despre o bancnotă de 200 lei, cu certitudine.

Faptul că persoana vătămată a afirmat doar în cuprinsul declarației din faza de judecată că inițial inculpatul s-a adresat martorului #####, deplasându-se pe partea stângă a autovehiculului, corespunzător poziționării în interiorul autovehiculului a martorului, și a oferit acestuia o sumă de bani (pag.5, declarație instanță), iar această împrejurare nu a fost confirmată de către martor, care,

la întrebarea instanței, a declarat că nu își amintește dacă inculpatul a venit și pe partea stângă la el, ci își amintește sigur că inculpatul a fost la colegul său (la persoana vătămată) pe partea dreaptă a autovehiculului, nu poate conduce automat la concluzia că declarațiile martorului ##### nu au aptitudinea de a susține, prin coroborare cu declarațiile persoanei vătămate și cu poziția procesuală constantă a acesteia, acuzația de dare de mită.

De reținut faptul că persoana vătămată a denunțat fapta de oferire a sumei de bani în noaptea de 01/02.03.2021, în intervalul orar 01:00 — 02:00, când a fost audiată de către organele de poliție (f.9 verso, up), aspect confirmat și de către martorul #####. ##### dată, la fața locului, ##### mi-a relatat despre agresiune și abia ulterior, în momentul audierii, a relatat și despre respectiva sumă de bani”, pag. 2, declarație instanță), iar în contextul în care persoana vătămată a arătat în fața instanței (pag. 6, declarație instanță) că situațiile de oferire de mită în transportul rutier reprezintă o obișnuință, astfel încât, dacă inculpatul s-ar fi rezumat la încercarea de mituire, nu ar fi semnalat incidentul organelor judiciare, împrejurare confirmată de asemenea de declarația martorului ##### (pag. 4, declarație instanță), s-a apreciat că întreaga poziție procesuală a acesteia, constantă în privința elementelor esențiale care formează obiectul acuzației, alături de aspectele învederate de martorul #####, ținând seama și de conduita ulterioară a inculpatului (cu referire la acțiunea violentă îndreptată împotriva persoanei vătămate agent constator) și de mobilul agresiunii persoanei vătămate, conduc fără dubiu la concluzia că a existat actul material al oferirii sumei de bani de către inculpat agentului constator ##### astfel cum a fost descris în acuzație.

Mobilul comiterii infracțiunii de ultraj (astfel cum în mod corect a fost reținut de instanța de fond), respectiv refuzul inspectorilor de trafic de a accepta varianta propusă de inculpat, de a ajunge la o înțelegere pentru a evita aplicarea sancțiunilor contravenționale, este relevant și din perspectiva acuzației de dare de mită, deoarece înțelegerea urmărită de inculpat presupunea în mod evident oferirea unei sume de bani sau a unui alt folos pentru a ”răsplăti” conduita ilicită care ar fi urmat a fi adoptată de către agenții constatori.

Referitor la credibilitatea declarațiilor persoanei vătămate, chiar instanța de fond, analizând evenimentele ulterioare agresiunii fizice (efectuarea unor fotografii asupra ansamblului de vehicule), evenimente deopotrivă contestate de către apărare, a reținut că ”declarația persoanei vătămate nu poate fi apreciată ca fiind lipsită de credibilitate, cu atât mai mult cu cât poate exista o confuzie rezonabilă privind elementele de fapt din seara respectivă după trecerea unui interval de aprox. 3 ani, timp în care persoana vătămată a efectuat mai multe controale în trafic”. S-a apreciat că acest raționament, corect de altfel, poate fi aplicat și cu referire la împrejurările de fapt relatate de persoana vătămată și martorul ##### în ceea ce privește actul material de oferire a sumei de bani, concluzia potrivit căreia declarația martorului ##### nu ar avea aptitudinea de a susține acuzația, nici măcar la nivel de probă indirectă (din moment ce acesta nu a confirmat varianta expusă de persoana vătămată potrivit căreia inculpatul ar fi încercat inițial să ofere o sumă de bani martorului, iar abia apoi, la refuzul acestuia, a abordat persoana vătămată cu aceeași propunere), impunându-se a fi înlăturată, în contextul în care ambii inspectori de trafic au arătat în cuprinsul declarațiilor din faza de judecată că s-au confruntat de-a lungul timpului în exercitarea atribuțiilor de serviciu cu astfel de situații și în alte împrejurări, astfel încât este plauzibilă existența unei confuzii inclusiv sub acest aspect.

Totodată, apreciază parchetul ca eronată concluzia primei instanțe referitoare la rezultatul examinării inculpatului prin tehnica poligraf cu referire la modificările psihofiziologice specifice comportamentului simulat produse ca urmare a răspunsului negativ dat de inculpat la întrebarea dacă a oferit o sumă de bani lui ##### pentru a nu dispune sancționarea contravențională, în condițiile în care reacția similară a inculpatului ca urmare a răspunsului negativ al acestuia la întrebarea care viza exercitarea unei acțiuni violente asupra persoanei vătămate a fost apreciată de către instanță ca reprezentând un alt indiciu al nesincerității inculpatului. De menționat faptul că, potrivit aspectelor consemnate de specialistul care a întocmit raportul de constatare criminalistică nr.548129/14.12.2021 (f.34-37, u.p. inculpatul a manifestat pe parcursul examinării un comportament menit să denatureze traseele diagramei poligraf, consemnându-se existența tentativei de eludare din partea acestuia, astfel încât sinceritatea acestuia raportat la conduita pe care a adoptat-o în interacțiunea cu inspectorii de trafic, inclusiv din perspectiva oferirii sumei de bani pentru a nu fi aplicată sancțiunea contravențională, conduită negată vehement de inculpat, trebuie privită cu rezervă.

De altfel, prima instanță, așa cum s-a arătat anterior, a reținut în final, cu referire la acuzația de ultraj pentru care a pronunțat soluția de condamnare, faptul că, în ciuda contradicțiilor existente între declarațiile persoanei vătămate și ale martorului ##### sub diverse aspecte, evaluarea coroborată și în ansamblu a acestora contrazice teza susținută de apărare în sensul că întreaga acuzație a fost "fabricată" de inspectorii de trafic ca o încercare de răzbunare pentru atitudinea inculpatului de a lua actele și de a pleca ("probabil că ei s-au simțit ignorați de plecarea mea", declarație inculpat, f.23, u.p.). Același raționament îl apreciază ca fiind valabil și în privința acuzației de dare de mită, în modalitatea oferirii sumei de bani, probațiunea administrată în cauză având aptitudinea de a susține dincolo de orice îndoială rezonabilă și existența acestei fapte.

Inculpatul ##### a solicitat în urma rejudecării cauzei: în principal: în temeiul art. 386/1 C. proc. pen. să se constate nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară, cu consecința desființării actului prin care s-a dispus începerea judecării, în vederea reluării acestei proceduri, iar în subsidiar:

să se dispună achitarea inculpatului ##### pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 257 C. pen (ultraj) întrucât fapta nu există- raportat la art. 16 alin. (1) lit. a) C. proc. pen.,

să se dispună achitarea inculpatului ##### pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 257 C. pen (ultraj) întrucât fapta nu este prevăzută de legea penală - în temeiul art. 16 alin. (1) lit. b) teza IC. proc. Pen.

să se dispună achitarea inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj întrucât fapta nu a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzute de lege - raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza IIC. proc. pen.;

să se dispună achitarea inculpatului ##### Yasile ##### pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj întrucât nu există probe că o persoană a săvârșit infracțiunea- art. 16 alin. (1) lit. c) C. proc. pen.

În motivarea apelului s-a arătat că :

Inexistența unei asistențe juridice a inculpatului în cursul urmăririi penale, deși această asistență juridică era obligatorie

În conformitate cu art. 90 lit. c), asistența juridică este obligatorie în cursul procedurii în cameră preliminară [...] în cauzele în care legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani.

în vedere că infracțiunea de dare de mită pentru care a fost trimis în judecată inculpatul este sancționată cu pedeapsa închisorii între 2-7 ani, asistența juridică a inculpatului era obligatorie în această procedură.

Luând în considerare faptul că inculpatul nu și-a angajat un apărător ales în cursul procedurii de cameră preliminară, consideră apărarea că analiza existenței unui asistente juridice a acestuia trebuie analizată din două perspective: în ce măsura judecătorul de cameră preliminară a dispus numirea unui apărător din oficiu și în ce măsura apărătorul din oficiu numit a asigurat o apărare efectivă în cauză.

Din perspectiva primei condiții, constată că aceasta este îndeplinită, întrucât în cursul camerei preliminare a fost numit un apărător din oficiu.

Din perspectiva celei de a doua condiții, consideră că în faza camerei preliminare apărarea asigurată nu a fost una efectivă, motiv pentru care se impune constatarea nulității absolute a acestei fazei procesuale.

Fiind întrebată de către instanță, apărătorul din oficiu al inculpatului arată că nu a fost contactată de către inculpat, iar prima întâlnire cu acesta a fost la primul termen de judecată, la fond. (încheierea de ședință din 26.03.2024)

în vedere aceste aspecte, consideră că apărarea existentă formal în cursul camerei preliminare nu a fost una efectivă, fiind necesară constatarea inexistenței acesteia. În acest sens, în măsura în care apărătorul din oficiu nu putea să cunoască modalitatea de desfășurare a urmăririi penale din perspectiva inculpatului, considerăm că nu există o apărare efectivă în cauză.

Pe de altă parte, din actele dosarului electronic de cameră preliminară și fond, nu rezultă că ar exista o cerere de studiere sau fotocopiere a dosarului de urmărire penală, astfel încât reiese că avocatul din oficiu nici nu a cunoscut actele de urmărire penală efectuate în cauză.

Totodată, deși vătămarea în cazul nulității absolute este prezumată, se observă că aceasta există cu siguranță în prezenta cauză întrucât: inculpatul nu a beneficiat de o apărare eficientă în cursul camerei preliminare, fază de judecată în care (raportat la obiectul specific al acesteia) acesta nu avea cunoștințele necesare în a-și face apărarea singur; în măsura în care beneficia de apărare efectivă, acestuia i se aducea spre exemplu la cunoștință problematica referitoare la valoarea probatorie generală a unui test poligraf, putând solicita excluderea acestui test; în măsura în care beneficia de apărare efectivă, aspectele explicate infra referitoare la respectarea dreptului la informare (în special din perspectiva regularității rechizitoriului raportat la acuzația de ultraj) puteau fi invocate încă din cursul camerei preliminare.

Aspectele de mai sus nu au putut fi invocate de către inculpat singur, fiind chestiuni care necesită cunoștințe de specialitate în domeniul dreptului. Totodată, înlăturarea acestor vătămări poate fi făcută doar prin reîntoarcerea cauzei în procedura camerei preliminare.

Important de arătat este că inclusiv legiuitorul român consideră că în măsura în care apărătorul din oficiu nu a luat legătura cu persoana reprezentată, nu poate exista o apărare efectivă în cauză- aspect care se deduce din interpretarea per a contrario a art. 353 alin. (i) C. proc. pen.

Argumentele invocate de către judecătorul fondului referitoare la lipsa exercitării căilor de atac de către inculpat, respectiv lipsa studierii dosarului de către acesta nu pot fi considerate ca o

pasivitate a inculpatului, ci ca o consecință a lipsei unei apărări efective de care acesta trebuia să beneficieze în cursul camerei preliminare.

Totodată, dreptul inculpatului de a-și angaja un apărător ales nu poate substitui necesitatea existenței unei apărări efective.

în vedere toate aceste aspecte, apărarea a considerat că se impune desființarea încheierii prime instanțe, cu consecința restituirii cauzei în cameră preliminară, fiind incident cazul de nulitate absolută prevăzut de art. 281 alin. (1) lit. f) C. proc. pen.

Din perspectiva încălcării dreptului la informare – art. 6 alin. 3 din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului ##### și a Consiliului din 22.05.2012 și art. 47 din ##### drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, apărarea a susținut că rechizitoriul este inform din perspectiva acuzației referitoare la infracțiunea de ultraj. În acest sens, s-a invocat diferența de conținut a descrierii faptei tipice de violență pretins comise de inculpat, descriere din cuprinsul expunerii stării de fapt și din cuprinsul rubricii „În drept”. S-a susținut că ar fi incident și în acest caz, un motiv de nulitate absolută.

Pentru a da eficiență dreptului la informare, s-a solicitat constatarea nulității încheierii de cameră preliminară și reluarea procedurii.

Cu privire la solicitarea de achitare în temeiul art. 16 lit. a Cod de Procedură Penală:

Astfel cum a arătat și în fața primei instanțe, starea de fapt reținută de către organele de urmărire penală în rechizitoriu pornește de la un scenariu inexistent, fabricat de către persoana vătămată ##### și martorul #####. Din punctul de vedere al apărării, acest caracter inexistent rezultă din următoarele aspecte:

1. Motivele care au stat la baza sesizării nerezale a organelor de constatare- ascunderea unei opriri nelegale a camionului condus de către martorul #####

judecătorul din cadrul Tribunalului ##### a constatat (în urma coroborării tuturor probelor) caracterul inexistent al infracțiunii de dare de mită, acesta a apreciat însă că infracțiunea de ultraj există. ##### această teză a fost respinsă de către prima instanță (f. 20-21 din Sentința nr. ###/2025 a Tribunalului #####), consideră că întreg scenariul indicat de către persoana vătămată și martorul ##### a fost unul mincinos, motivat de necesitatea ascunderii unei opriri nelegale a camionului condus de către martorul #####.

Din toate probele administrate în cursul urmăririi penale și în cursul judecății în prima instanță, reiese în mod clar că oprirea vehiculului condus de ##### Ioan ##### a avut loc la intersecția autostrăzii A3 cu A10, fiind doar ulterior condus în parcare Hotelului A3 #####.

Totuși, pe parcursul procesului penal s-a încercat (în contradicție cu declarațiile date în cursul aceluiași proces penal) de către martorul ##### (declarația din 10.09.2024) și persoana vătămată ##### (prima declarație din 02.03.2021) să se avanseze indirect ideea conform căreia oprirea și controlul au avut loc în același loc, în apropierea parării Hotelului A3 (din localitatea #####).

Așadar, din perspectiva locurilor în care aceștia au controlat vehicule, reiese că vehiculul din prezenta cauză a fost controlat în localitatea #####, când de fapt acesta a fost oprit la intersecția autostrăzii A3 cu A10 (locație care nu a fost indicată de către inspectorii).

Așadar, inspectorii ISCTR nu au drept de control al vehiculelor în punctele unde oprirea, staționarea sau parcare pe drumul public nu este permisă. Oprirea unor astfel de vehicule în respectivele locuri depășește astfel cadrul legal al competențelor inspectorilor ISCTR, dovedind

în schimb că aceștia urmăreau orice altceva, dar nu exercitarea legală a atribuțiilor de serviciu. Tocmai de aceea, în raportul de control al vehiculelor verificate, nu apare în niciun punct faptul că inspectorii ar fi oprit vehiculului la intersecția autostrăzilor A3 cu A10, întrucât oprirea într-un astfel de loc este abuzivă și contrară legii.

Pe de altă parte, dacă ne vom raporta la sancțiunile aplicate în procesele-verbale de contravenție existente la dosarul cauzei, vom observa că inspectorii ISCTR au aplicat amenzi pentru următoarele fapte:

Raportat la PV de constatare a contravențiilor seria ISCTR nr. ##### o sustragerea de la controlul în trafic sau obstrucționarea controlului în trafic prin refuzul de a prezenta personalului cu atribuții de control, la solicitarea acestuia, documentele care trebuie deținute la bordul vehiculelor rutiere conform reglementărilor în vigoare sau neoprirea în trafic a vehiculului la semnalul regulamentar al inspectorilor; o refuzul de a supune vehiculul verificării prin cântărire și/sau măsurare a dimensiunilor, refuzul de a însoți vehiculul personalului cu atribuții de control în vederea cântăririi și/sau măsurării dimensiunilor transportului, precum și refuzul de a prezenta personalului cu atribuții de control documentele privind transportul, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei, aplicată conducătorului auto;

Se observă că aceste fapte reținute sunt mincinoase și nelegale întrucât eventuala lipsă a unui AST nu poate echivala cu un refuz al personalului (șoferului) de prezentare a respectivului AST. Totodată, nu a existat în speță niciun refuz de cântărire a vehiculului sau de însoțire a vehiculului spre cântărire. Contrar celor reținute de către prima instanță (f. 21 din sentință), lipsa documentelor la bord nu poate echivala cu refuzul de a prezenta documentele, fiind vorba despre două chestiuni și conduite diferite care nu pot fi extinse prin analogie.

Raportat la procesul verbal de constatare a contravențiilor #####, firma a fost sancționată pentru efectuarea transportului rutier cu un vehicul rutier pentru care s-a dispus măsura imobilizării conform prevederilor legale în vigoare. Se observă că un astfel de proces verbal este nelegal întrucât niciodată nu s-a dispus măsura indisponibilizării. Astfel, deși se menționează în cuprinsul procesului-verbal că există o astfel de măsură dispusă, se observă că originalul procesului-verbal de indisponibilizare nu există în original. În cursul judecării cauzei în prima instanță fiind imposibilă înaintarea acestuia la dosar de către ISCTR, deși s-au efectuat repetate demersuri de către instanță în acest sens. Totodată, nici formularul de control în trafic seria LS nr. ##### (care apare menționat în procesul-verbal de sancționare contravențională) nu a fost înaintat la dosarul cauzei (deși prima instanță a solicitat în mod expres înaintarea tuturor documentelor care au legătură cu evenimentul din data de 01.03.2021).

Luând în considerare toate aceste aspecte, rezultă în mod cert că întreg scenariul care apare în rechizitoriu a fost creat în mod mincinos de către persoana vătămată ##### și martorul #####. Rațiunea pentru care aceștia au creat în mod mincinos acest scenariu rezidă în dorința lor de a acoperi abuzurile săvârșite cu ocazia opririi nelegale în trafic a vehiculului.

Pe de altă parte, un alt aspect de nelegalitate al opririi în trafic a vehiculului are legătură și cu faptul că acesta avea programat transportul a doua zi, aspect de care inspectorii ISCTR nu au mai dorit să țină cont și care pentru aceștia nu a contat. Autovehiculul și marfa comandată au ajuns la destinație doar a doua zi, astfel că doar din această zi era necesară (raportat la distanța parcursă) existența unei autorizații speciale de transport. La acel moment se calcula ziua, și nu ora la care a

fost emis AST-ul. Or, din acest motiv ziua de 2 martie 2021 este o zi în care autovehiculul circula cu AST-ul valabil.

Unele dintre aceste apărări au fost respinse în mod explicit de către prima instanță, fiind invocat faptul că „din niciun mijloc de probă nu rezultă că intersecția A3 cu A 10 ar fi o locație în care nu este permisă oprirea, staționarea sau parcare” (f. 21 din sentință).

în vedere aceste aspecte, infracțiunea de ultraj nu ar putea fi ab initio reținută întrucât nu discutăm despre un funcționar aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ci despre un funcționar care își desfășura în mod abuziv și nelegal atribuțiile de serviciu.

instanță a respins teza apărării referitoare la exercitarea în mod abuziv a atribuțiilor de serviciu și prin raportare la următorul raționament: reacția violentă a inculpatului s-a manifestat împotriva persoanei vătămate pentru recuperarea documentelor ridicate de la martorul ##### -#####, documente care au fost solicitate martorului și ridicate din posesia acestuia în mod legal, chiar și actul de identitate al martorului, care a fost remis de bunăvoie de către acesta din urmă.

Aspectul învederat de către instanță (cooperarea conducătorilor auto) nu poate avea semnificația faptului că inspectorii ISCTR aveau dreptul de a reține buletinul sau certificatul de înmatriculare a vehiculului. Astfel, există o diferență între obligația de cooperare a șoferilor și dreptul legal de a reține anumite documente.

În mod cert, obligația de cooperare nu poate depăși sfera competenței legale a inspectorilor ISCTR. O astfel de concluzie reiese și din aspectele declarate de persoana vătămată ##### în cursul judecății în primă instanță, fiind arătat că în măsura în care nu se prezentau aceste documente, pârghia legală era aceea de a solicita intervenția organelor de poliție, nefiind indicat faptul că în mod normal aceste documente erau reținute de către ei.

Inconsecvența principalelor probe:

În urma analizei hotărârii de condamnare pronunțată de către Tribunalul ####, se poate observa că aceasta are în vedere următoarele probe esențiale: declarațiile persoanei vătămate, declarațiile martorului #####, declarațiile inculpatului, concluziile testării poligraf și înregistrările efectuate la 112.

Fiind vorba despre un scenariu mincinos, declarațiile persoanei vătămate și a martorului s-au schimbat de-a lungul timpului, fiind în prezența unor inconsecvențe repetate care confirmă teza avansată de apărare.

observație vizează faptul că inspectorii ISCTR au sunat la 112 sesizând în mod mincinos că autovehiculul are o încărcătură „de 80 de tone” și „va distruge podurile pe drum” fiind nevoie pentru un astfel de transport de o mașină suplimentară de însoțire. Inspectorii știau la acel moment că marfa cântărea 37 de tone și din acest motiv nu exista niciun transport supragabaritic și, evident, nu era nevoie de nicio mașină de însoțire specială (astfel cum au reclamat în mod mincinos aceștia la 112). Reaua- credință este cu atât mai mare cu cât au recunoscut în cursul judecății că verificau camioanele ce transportau același tip de marfă de circa trei săptămâni. Se pune întrebarea de ce au făcut această sesizare mincinoasă? Era suficient să indice faptul că ar fi fost agresați și eventual că acel camion nu avea AST. Dar, aceștia au mințit tocmai pentru a păcăli organele competente.

Continuând cu seria contradicțiilor, se observă că persoana vătămată a afirmat inițial că martorul ##### i-a luat actele conducătorului auto (para. 2, f. 11 d.u.p. din declarația

persoanei vătămate din 26.10.2022) pe când ulterior atât acesta, cât și martorul ##### afirmă că de fapt documentele au fost solicitate de persoana vătămată ##### (para. 1, f. 2 din declarația persoanei vătămate din 25.05.2024 și para 2 f. 2 din declarația martorului ##### din 10.09.2024).

vătămată a precizat inițial în mod expres faptul că „Eu am intrat în baza de date de pe laptop și făcând verificări, am constatat că nu era emisă autorizație specială de transport pentru acel transport rutier [...] Eu știam deja că transportul nu are autorizația specială (f. 11 d.u.p. din declarația persoanei vătămate din 26.10.2022).” Ulterior însă, atât persoana vătămată cât și martorul au declarat în fața instanței de judecată că o asemenea verificare nu se putea efectua la acel moment (deși inclusiv conform fișei postului inspectorii ISCTR puteau colabora cu CNAIR). Din această perspectivă, se observă că în unul dintre cele două momente, persoana vătămată a mințit în mod cert. ##### am fi să ne raportam la înscrisurile depuse la dosarul cauzei, ar părea că primul moment în care persoana vătămată a mințit a fost cel din cadrul urmăririi penale. Și acest din urmă aspect consideră că susține teza (conform căreia persoana vătămată a dorit să ascundă, prin sesizarea acestor fapte, o oprire nelegală), întrucât ##### a dorit încă din cursul urmăririi penale să conducă la ideea conform căreia a existat un control legal întrucât s-a constatat lipsa AST-ului (pe când în realitate, un astfel de control nu putea fi efectuat). Toate acestea, tocmai pentru a putea justifica în fața organului de urmărire penală oprirea nelegală a vehiculului.

Totodată, există o contradicție și inconsecvență serioasă cu privire la intervalul de timp din momentul în care inspectorii ISCTR i-au solicitat conducătorului auto să se deplaseze în parcare PECO și momentul interacțiunii dintre inculpat și aceștia. Astfel, persoana vătămată a declarat inițial că aceștia s-au deplasat în parcare PECO și după 1-3 minute a sosit la fața locului un ##### Rover (f. 3 din declarația din 25.05.2024). Totuși, anterior martorul ##### a declarat că „ajunși în parcare hotelului #####, am observat un vehicul marca Range Rover, în care se aflau două persoane (f. 14 d.u.p.- declarația din 29.03.2021). Așadar, se observă inconsecvența în declarații a acestora (ori mașina inculpatului se afla deja în parcare PECO, ori a ajuns ulterior). Mai mult decât atât, conform declarației martorului din 29.03.2021 (f. 14 d.u.p.) șoferul ##### ##### l-a sunat pentru a se deplasa în parcare respectivă, pe când în conformitate cu declarația persoanei vătămate ##### din 02.03.2021, aceștia l-au sunat pe șoferul ##### (iar după 25 de minute l-am sunat pe șoferul ##### care mi-a zis că patronul a ajuns în parcare cu autorizația).

În același timp, conform primelor declarații ale persoanei vătămate și ale martorului, inculpatul i-a luat persoanei vătămate ##### actele de pe bord (și s-a întins în autoturism iar de pe bord a luat dosarul de plastic în care se aflau documentele pe care șoferul ##### ni le-a înmănat anterior- declarația din 02.03.2021, ne-a luat documentele care erau într-o folie transparentă și a plecat spre mașina cu care a venit- declarația martorului ##### din 29.03.2021). ##### martorul ##### și-a păstrat declarația în acest sens, persoana vătămată a încercat cu ocazia audierii sale din fața instanței de judecată să acrediteze ideea conform căreia inculpatul i-a luat documentele din mână (declarația din mai 2024), fiind evident din audierea înregistrărilor audio că acesta a schimbat scenariul doar în situația în care era pe cale de a fi „depistat” cu o altă minciună referitoare și la succesiunea acestui eveniment (luarea actelor).

Totodată, deși persoana vătămată și martorul au menționat că nu știau fizionomia sau identitatea inculpatului la momentul incidentului (despre care am aflat ulterior de la organele de poliție sosite la fața locului că se numește #####) #####

Declarația martorului #####, f. 14, 29.03.2021 sau declarația persoanei vătămate din 25.05.2024- „mi s-au prezentat (n.n. fotografiile de la secția de poliție) deoarece eu nu știam până la momentul respectiv cine este domnul care a coborât din ##### Rover, așa cum am menționat anterior) acest aspect vine în contradicție flagrantă cu cele declarate de către persoana vătămată în data de 02.03.2021: ##### persoană a venit la mine și a zis că se numește ##### #####-##### și că este patronul societății care deține autocamionul pe care l-am oprit. Totodată, caracterul mincinos reiese și din declarația polițistului ##### din data de 08.10.2024. Acesta a ajuns cu celeritate în locul unde a fost chemat și a declarat, sub jurământ, faptul că Inspectorii ISCTR mi-au comunicat numele, prenumele și domiciliul lui #####, precum și numele lui #####, pe care îl știau, deoarece acesta s-a prezentat în momentul întâlnirii cu inspectorii ISCTR”. Și această contradicție a fost considerată, neîntemeiat din punctul nostru de vedere, lipsită de relevanță de către prima instanță.

În continuare, persoana vătămată a declarat în cursul judecății că a avut „probleme” cu degetul de la mâna stângă, când de fapt aceasta cu ocazia controlului a menționat că prezintă „probleme” la degetul de la mâna dreaptă.

Totodată, s-a afirmat inițial că inculpatul a deschis ușa înainte de a lovi persoana vătămată (f. 11 d.u.p.- declarația persoanei vătămate din 26.10.2022), ulterior persoana vătămată declarând în fața instanței de judecată că nu își poate explica de ce a declarat în cursul urmăririi penale acest aspect (f. 6 din declarația persoanei vătămate).

În același timp, persoana vătămată a declarat în fața instanței de judecată că nu a spus organelor de poliție să nu indisponibilizeze acel camion, deși cu ocazia înregistrărilor de la 112 acesta le comunică operatorilor că le-a adus la cunoștință acest aspect polițiștilor care au fost la fața locului anterior.

Nu în ultimul rând, fotografiile și înregistrările de la fața locului, care cu certitudine au fost făcute în martie 2021 cu telefonul, au apărut în mod surprinzător doar în cursul judecății cauzei în prima instanță de la martorul #####, deși în actele întocmite de către inspectorii ISCTR se face trimitere la acest aspect. Din punctul nostru de vedere, cu certitudine s-au efectuat mai multe fotografii. Astfel, este greu de imaginat ca cineva care reclamă o conduită ilicită a inculpatului nu păstrează ca probe nicio înregistrare care să dovedească conduita abuzivă a șoferului sau a inculpatului. Totodată, în cursul judecății cauzei nici laptopul de serviciu nu se mai găsește.

Așadar, tot ce ar fi putut să dovedească conduita inspectorilor nu mai poate fi găsit.

Observând astfel coroborat toate inconsecvențele anterioare, se observă că declarațiile persoanei vătămate ##### și a martorului ##### au fost constant contradictorii, neputându-se stabili un fir al evenimentelor cert, aspect care confirmă inexistența infracțiunii de ultraj imputată în sarcina inculpatului.

În esență, pentru a se dispune condamnarea unei persoane instanța trebuie să constate dincolo de orice dubiu rezonabil că fapta există și constituie infracțiune. Din analiza tuturor probelor arătate anterior, consideră că în niciun caz acest dubiu rezonabil nu a putut fi răsturnat, fiind în prezența a multiple inconsecvențe referitoare la starea de fapt.

În cuprinsul hotărârii primei instanțe, deși aceasta recunoaște existența unor contradicții din perspectiva probelor administrate, se arată ulterior faptul că „în pofida faptului că s-a invocat în apărare „fabricarea” acuzației de către persoana vătămată și martor, instanța nu poate să nu constate că, în realitate, că o asemenea acțiune conjugată arfi presupus o poziție constantă și concordantă a persoanei vătămate și martorului, cel puțin în momentele mai apropiate ale evenimentului” - f. 19 din sentința primei instanțe

Contrar celor indicate de către instanța de judecată, consideră că tocmai existența unui scenariu mincinos a condus la existența unor poziții contradictorii ale persoanei vătămate și ale martorului #####, întrucât odată cu trecerea timpului inclusiv detaliile referitoare la cronologia esențială a evenimentelor au început să fie contradictorii. În măsura în care aceștia ar fi relatat încă de la început versiunea adevărată a evenimentelor, aceste contradicții constante ale declarațiilor nu ar mai fi fost atât de dese și evidente.

Achitarea în temeiul art. 16 lit. b Cod de Procedură Penală:

Soluția de condamnare pronunțată de către prima instanță este apreciată netemeinică, întrucât, deși instanța confirmă inițial faptul că din punct de vedere teoretic suferințele fizice nu se prezumă în această modalitate de comitere a infracțiunii de ultraj, observă că ulterior consideră că probele de la dosarul cauzei confirmă existența acestei suferințe fizice.

În acest sens, singura declarație care ar putea să confirme aceste suferințe este cea a persoanei vătămate. Totuși, este evident pentru un observator imparțial faptul că această persoană vătămată a mințit constant pe parcursul procesului penal, furnizând totodată informații organelor de urmărire penală în mod exagerat (a se vedea indicarea greutății în ceea ce privește apelurile la 112). Așadar, considerăm că declarația persoanei vătămate ar trebui să fie privită sub această rezervă, a lipsei sale de credibilitate.

În același timp, singurul act medical eliberat în cauză nu are nicio legătură cu acuzarea descrisă de către acuzare. Astfel, deși s-a invocat faptul persoana vătămată a fost lovită cu cotul în gât (deci eventuale urmări ar fi trebuit să fie prezente în raport de această zonă a corpului), actul medical a fost eliberat pentru leziuni suferite la mâna dreaptă. Din această perspectivă, s-au arătat de către prima instanță următoarele: chiar dacă acțiunea violentă asupra mâinii stângi a persoanei vătămate nu a fost reținută în actul de sesizare, aceasta este relevantă din perspectiva credibilității victimei (f. 15 din sentință). Or, considerăm că un asemenea raționament este neîntemeiat. Astfel, în măsura în care persoanei vătămate i s-ar fi cauzat leziuni la nivelul capului, acestea trebuiau a fi examinate de către medicul în cauză. În măsura în care persoana vătămată nu a adus la cunoștință acest aspect medicului, ori actul în cauză nu a existat în modalitatea descrisă în rechizitoriu, ori acesta nu a cauzat suferințe fizice iar persoanei vătămate nu i s-a mai părut relevant să-l menționeze.

Mai mult decât atât, cum corect a observat și prima instanță, singurul martor care a mai fost de față (în autoturism) cu persoana vătămată nu a putut să confirme dacă acest act de lovire cu cotul în gât a existat sau nu. Astfel, conform declarației din data de 10.09.2024, martorul ##### a arătat că „Nu am văzut efectiv momentul la care colegul meu a fost lovit, deoarece nu aveam cum să văd, dar despre acest lucru mi-a zis colegul meu, respectiv că l-a lovit în cap, în partea dreaptă”.

Important de menționat este și faptul că în raport de acuzația referitoare la darea de mită, instanța a pronunțat o soluție de achitare având în vedere, printre altele, inclusiv faptul că singura

probă directă care să confirme această acuzație constă în declarația persoanei vătămate, fiind administrate și probe indirecte (f. 11 din sentință). Or, din perspectiva probelor indicate de către instanță care ar confirma existența unei suferințe fizice, se observă din nou că singura probă directă este declarația persoanei vătămate. Martorul ##### nu a văzut momentul la care a fost persoana vătămată a fost lovită (deși se afla lângă acesta în mașină), singurele informații pe care la avea fiind transmise de către persoana vătămată. Înregistrările de la 112 urmează același raționament, persoana vătămată ##### explicând în acele înregistrări varianta sa, iar martorul ##### relatând varianta auzită de la persoana vătămată. Același raționament se aplică și în ceea ce privește martorul #####. În esență, niciuna dintre persoanele implicate nu au perceput în mod direct acest act al violenței care să fi cauzat suferințe fizice.

Din perspectiva testării poligraf, s-a arătat încă din fața primei instanțe faptul că nu consideră acest mijloc de probă unul admisibil și concludent, aspect care a rezultat inclusiv din analiza graficelor existente la dosarul cauzei.

în vedere lipsa certitudinii cu privire la acuratețea rezultatelor sale, testul poligraf nu ar trebui să constituie un mijloc de probă pe care instanță să îl aibă în vedere în ceea ce privește procesul deliberării.

Dovada lipsei de fiabilitate rezultă în acest dosar chiar din observarea faptului că în raport de infracțiunea de dare de mită, judecătorul nu a ținut cont de rezultatele acestei testări, modificările psihofiziologice putând rezulta și din existența unei discuții anterioare care să nu conste într-o infracțiune de dare de mită. Or, exact același raționament consideră că poate fi aplicabil și din perspectiva infracțiunii de ultraj având în vedere că întrebarea R3 se referă la situația dacă inculpatul l-a lovit pe inspectorul ISCTR (răspunsul fiind că a mințit). O astfel de întrebare este principial formulată în mod greșit și nu ține cont de eventuala formă de vinovăție cu care ar fi putut acționa acesta. Astfel, conform declarației orale a martorului ##### (declarația scrisă nefiind consemnată întocmai) reiese că acest act de agresiune ar fi putut fi săvârșit inclusiv din culpă. Așadar, întrebarea este echivocă și nu surprinde și eventuala formă de vinovăție a acestuia.

Nu în ultimul rând, este important de analizat modul concret în care au fost furnizate rezultatele „testării poligraf”. În acest sens, din analiza efectivă a rezultatelor testării poligraf, de multe ori indicii măsurați sunt la același nivel (sau chiar la un nivel mai scăzut) atât în cazul întrebărilor de control, cât și în cazul întrebărilor relevante referitoare la evenimentul din data de 01.03.2021. Totuși, deși acești indici sunt la același nivel, în cazul întrebărilor de control expertul ajunge la concluzia că inculpatul a spus adevărul, iar în cadrul întrebărilor relevante la concluzia că acesta a mințit.

Achitarea în temeiul art. 16 lit. b teza a II -a sau c Cod de Procedură Penală:

Astfel cum a anticipat și supra, conform declarației orale a martorului ##### (declarația scrisă nefiind consemnată întocmai) reiese că acest act de agresiune ar fi putut fi săvârșit inclusiv din culpă- „Probabil că...l-o fi lovit..nu pot să zic că chiar l-o lovit cu pumnul intenționat...dar în momentul când o luat documentele probabil cum o intrat în mașină vă dați seama...[...] cu mâinile să ieie documentele de pe bordul mașinii [...]”.

Raționamentul arătat de către instanță nu poate fi primit întrucât se face referire la producerea suferințelor fizice la nivelul mâinii persoanei vătămate, rezultat care nu a fost avut în vedere de către acuzare.

În final, s-a solicitat aplicarea pedepsei amenzii, prin valorificarea leziunilor mici cauzate persoanei vătămate și a conduitei nelegale a persoanei vătămate inclusiv în planul individualizării judiciare a executării pedepsei.

Verificând legalitatea și temeinicia sentinței penale, apelate, prin prisma motivelor invocate, precum și din oficiu, în limitele caracterului devolutiv al apelului, conform art. 417 Cod de Procedură Penală, Curtea de Apel constată că apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul ##### este fondat, iar apelul declarat de inculpatul ##### este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prioritar, Curtea menționează că în faza de judecată a apelului, s-a suplimentat probațiunea, în sensul că:

La termenul de judecată din 13.05.2025, s-a solicitat ISCTR ##### – ##### să comunice dacă în data de 1.03.2021, inspectorii ISCTR ##### și ##### aveau stabilite locațiile în care puteau și trebuiau să efectueze controlul vehiculelor și în măsura în care aceste documente există, să fie puse la dispoziția instanței. S-a mai solicitat fișa postului martorului #####.

Prin adresa nr. 11679/27.05.2025 emisă de ISCTR, (fila 48 dosar apel), s-a comunicat că pentru data solicitată, inspectorii anterior menționați au fost delegați prin dispoziția Inspectorului șef teritorial al Inspectoratului Teritorial nr. 4, pentru efectuarea de controale în trafic pe întreaga rază de competență a IT4, respectiv județele ####, Bihor, ##### – Năsăud, ####. Maramureș, Satu ##### și #####. Deplasarea s-a realizat în baza ordinelor de deplasare semnate și ștampilate, care au fost anexate în fotocopie. S-a menționat că în baza acestor ordine de deplasare, inspectorii au avut posibilitatea să efectueze control în orice locație de pe raza IT4, fără a avea stabilite nominal puncte de control. A fost atașată, de asemenea, fișa postului numitului ##### (filele 52 – 54 dosar apel).

Instanța de apel a procedat la reaudierea persoanei vătămate ##### (fila 57 dosar apel) și a martorului ##### (fila 59 dosar apel).

Urmare a faptului că în cursul judecății nu s-a putut respecta, din motive obiective, continuitatea completului de judecată în apel, s-a pus în discuție oportunitatea reluării cercetării judecătorești în apel, iar la solicitarea apărării, la termenul de judecată din 10.10.2025, s-a reluat cercetarea judecătorească de la momentul punerii în discuție a cererilor în probațiune.

La același termen, Curtea de Apel a încuviințat audierea persoanei vătămate #####, a martorilor ##### și audierea inculpatului.

vătămată ##### a fost reaudiată la termenul din 10.10.2025, martorul ##### a fost audiat la termenul din 17.10.2025, martorul ##### și inculpatul ##### au fost audiați la termenul din 4.02.2026.

Cu privire la solicitarea de trimitere a cauzei spre rejudecare, în procedura camerei preliminare:

Curtea reține că această cerere a apărării a primit răspuns în mod întemeiat, prin încheierea de ședință din 10.05.2024 pronunțată de Tribunalul #####.

Curtea reține că rechizitoriul cauzei s-a înregistrat la Tribunalul ##### în 14.11.2023.

Prin rezoluția judecătorului din 15.11.2023, s-a dispus comunicarea către inculpat a rechizitoriului, cu stabilirea unui termen de 20 de zile în vederea formulării eventualelor cereri și

excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Prin adresa din 16.11.2023, în conformitate cu art. 90 alin. 1 Cod de Procedură Penală, instanța de fond a emis adresă către Baroul #####, în vederea desemnării unui apărător din oficiu pentru inculpat, pentru toată durata judecății, inclusiv în procedura de cameră preliminară.

Comunicarea rechizitoriului s-a realizat cu inculpatul ##### la data de 21.11.2023, așa cum rezultă din dovada de primire, de la fila 4 dosar de cameră preliminară, cu mențiunea că documentele au fost recepționate de numita #####, soția inculpatului, care a semnat personal dovada de primire a corespondenței.

De la data comunicării rechizitoriului, deci din data de 21.11.2023, inculpatul a avut la dispoziție 20 de zile, pentru formularea de cereri și excepții, însă nu a uzat de acest drept.

Ca atare, la termenul din 18.12.2023, prin încheierea penală nr. ###/18.12.2023, Tribunalul ##### a constatat competența și legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul din doar nr. ###/P/2021 al parchetului de pe lângă Tribunalul ###, legalitatea administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală, în cauza privind pe inculpatul apelant și s-a dispus începerea judecății.

Procedura s-a desfășurat în acord cu dispozițiile art. 346 alin. 1 Cod de Procedură Penală; fără citarea părților și a persoanei vătămate și fără participarea procurorului.

În aceste condiții, se constată că susținerea inculpatului, exprimată în fața Curții de Apel la ultimul cuvânt, potrivit căreia nu a cunoscut despre comunicarea rechizitoriului și despre judecarea cauzei în faza de cameră preliminară, este contrară realității.

Din această perspectivă, se constată, totodată, că susținerea apărării, potrivit căreia i s-ar fi încălcat inculpatului dreptul la apărare, în faza de judecată în camera preliminară, nu este întemeiată.

Pretenția ca apărătorul desemnat din oficiu pentru judecarea cauzei, inclusiv pentru faza camerei preliminare, să efectueze demersuri pentru a contacta inculpatul apare ca fiind una excesivă. ##### vreme dispozițiile legale (art. 344 alin. 2 Cod de Procedură Penală) prevăd obligativitatea citării inculpatului și comunicării copiei certificate a rechizitoriului, precum și obiectul procedurii în cameră preliminară, dreptul de a -și angaja un apărător și dreptul de a formula cereri și excepții, îi incumbă acestuia sarcina ca, în limitele interesului său de soluționare a procesului penal, să acționeze în consecință.

adevărat că prevederile art. 344 alin. 3 Cod de Procedură Penală impun, în cazurile prev. de art. 90 Cod de Procedură Penală, desemnarea unui apărător din oficiu și stabilirea unui termen de minim 20 zile pentru eventuala formulare în scris de cereri și excepții. Curtea constată că delegația apărătorului din oficiu a fost emisă în 16.11.2023, iar doamna avocat desemnată din oficiu a depus la dosarul cauzei, în data de 28.11.2023, solicitare pentru studierea dosarului cauzei.

nedepunerea de cereri și excepții de către apărătorul din oficiu, după studiul dosarului de către apărător, nu echivalează cu lipsa unei apărări efective, în faza camerei preliminare. ##### situația concretă, de lipsă a unui contact direct între apărătorul din oficiu și inculpat, nu echivalează cu lipsa unei apărări efective.

După finalizarea camerei preliminare, inculpatul a fost legal citat, telefonic, în data de 5.02.2024, fiind înștiințat despre primul termen de judecată acordat pentru data de 27.02.2024. La acel termen de judecată, inculpatul s-a prezentat și a fost asistat de apărătorul desemnat din oficiu,

solicitând acordarea unui termen, pentru angajarea unui apărător ales, cu motivația că nu a avut timp să se ocupe de acest lucru. Ca atare, apărătorul ales s-a prezentat pentru inculpat abia la termenul din 26.03.2024.

Situația dedusă analizei determină concluzia că inculpatul a stat în pasivitate în faza camerei preliminare, în sensul că, deși a primit rechizitoriul, nu a făcut niciun demers în apărare, nu a formulat cereri sau excepții, nu și-a angajat apărător ales, nu a studiat dosarul cauzei, nu a luat legătura din propria sa inițiativă cu apărătorul desemnat din oficiu.

Pe de altă parte, lipsa unui contact direct al apărătorului din oficiu cu inculpatul și nedepunerea unor cereri și excepții de către apărătorul din oficiu, nu echivalează cu lipsa unei apărări efective. Depunerea cererilor și excepțiilor nu este o obligație pentru apărătorul din oficiu, ci un drept, de care poate uza, dacă îl consideră întemeiat.

Contactul direct al apărătorului din oficiu cu inculpatul ar fi fost posibil, dacă s-ar fi formulat cereri sau excepții în cauză și inculpatul s-ar fi prezentat la dezbateri, caz în care s-ar fi stabilit termen de judecată pentru soluționarea acestora, cu citarea părților.

Faptul că apărătorul ales angajat de inculpat are o altă viziune de apărare aferentă fazei de cameră preliminară, nu determină aprecierea unei conduite necorespunzătoare a apărătorului din oficiu, care să fie echivalentă cu lipsa unei apărări efective.

Prin urmare, nu este incident cazul de nulitate absolută invocat de apărare, cu referire la desfășurarea judecății în cameră preliminară.

Cu privire la solicitarea de excludere de la dosarul cauzei a raportului de constatare criminalistică având ca obiect testarea poligraf a inculpatului:

Criticile apărării constau în aceea că procedeul testării poligraf se încadrează în metodele interzise de prevederile art. 101 alin. 2 Cod de Procedură Penală, iar motivarea a făcut trimitere la literatura de specialitate din ##### și la sistemul de drept din #####, care fie nu consideră probă testul poligraf, fie îl consideră probă ilicită.

Solicitarea de excludere a fost făcută și din perspectiva evaluării proprii a apărării, care a efectuat o analiză personală a indicilor măsurați și a graficelor componente ale lucrării, la nivelul indicilor și la concluziile exprimate de specialist. După acest demers, apărarea a ajuns la o părere contrară cu cea a specialistului autor al lucrării, considerând că există un dubiu serios cu privire la acuratețea interpretării efectuate de expertul comisar-șef de poliție.

Curtea reține că în faza de urmărire penală, s-a întocmit un raport de expertiză criminalistică privind detecția comportamentului simulat, cu privire la persoana inculpatului #####. Raportul de constatare a fost întocmit de un expert criminalist din cadrul IPJ ####, Serviciul Criminalistic, în aplicarea art. 172, 181/1 Cod de Procedură Penală și a art. 26 alin. 1 pct. 17 din Legea nr. 218/2002. Raportul s-a întocmit cu consimțământul suspectului, atunci, #####, iar potrivit concluziilor formulate de către expertul criminalist, răspunsurile suspectului au provocat modificări psihofiziologice specifice comportamentului simulat.

Curtea reține că testarea poligraf nu este menționată expres printre mijloacele de probă care pot fi administrate în procesul penal, însă ea nu este nici interzisă în mod expres, în legislația română.

Procedeul de testare poligraf este însă realizat de specialiști autorizați, în cazul de față un comisar șef de poliție psiholog, expert criminalist autorizat în detecția comportamentului simulat,

testarea s-a realizat conform unei proceduri specifice de examinare și ea a urmărit modificări psiho – fiziologice ale subiectului examinat, surprinse de aparatul poligraf, cu ocazia răspunsurilor subiectului la întrebări relevante în raport de obiectul acuzației.

Curtea reține că în acord cu practica judiciară română, concluziile acestei proceduri pot constitui un indiciu important cu privire la veridicitatea afirmațiilor persoanei testate. În jurisprudență s-a apreciat că rezultatele testării cu poligraful pot fi avute în vedere în întregul context probator, ca indiciu, care însă trebuie coroborat cu alte probe certe, chiar dacă nu obligatoriu directe, de natură să întemeieze, dincolo de orice îndoială rezonabilă, o soluție de condamnare (Decizia penală nr. ##### a ÎCCJ).

S-a arătat că "Rezultatul testului poligraf nu conferă o certitudine cu privire la existența sau inexistența comportamentului simulat, neputând prezenta o certitudine privind vinovăția ori nevinovăția inculpatului, iar pe de altă parte, de cele mai multe ori, este imperfect, dependent de o multitudine de factori cum ar fi emotivitatea uneori crescută, nervozitate, deficiențe psihice etc. Concluziile testului poligraf nu pot fi considerate ca furnizând probe, în sensul procesual al noțiunii, întrucât poligraful nu este mijloc de probă. Acestea pot fi valorificate în planul unei soluții doar în calitatea lor de indicii care, coroborate cu alte elemente de fapt, conduc către o anume concluzie" (CA #####, Decizia penală nr. ###/A/2017).

În acest context, raportat la susținerile apărării, mai este de precizat că în Codul de procedură penală nu este instituită o ierarhie a probelor care pot fi administrate în cursul procesului penal. Valoarea acestora nu este stabilită de lege, fiind supusă liberei aprecieri a organelor judiciare, după evaluarea tuturor probelor administrate.

Ca atare, testarea cu tehnica poligraf și rezultatul acesteia nu vor fi avute în vedere ca probe de sine stătătoare, informațiile putând fi valorificate, în planul unei soluții, doar în calitatea lor de indicii, care, coroborate, cu alte elemente de fapt conduc către o anumită concluzie.

Pe de altă parte, argumentele vizând încadrarea acestei proceduri ca ilicite în alte state europene nu prezintă relevanță, în contextul incidenței în cauză a dreptului penal și procesual penal român.

Apoi, nici argumentele subsidiare, potrivit cărora concluziile ar fi eronate nu pot fi primite. O proprie formulare a concluziilor care rezultă din testarea poligraf a inculpatului ar presupune substituirea unui nespecialist în locul specialistului autorizat să întocmească lucrarea. Or, tocmai de aceea se apelează la specialiști pe calea expertizelor sau constatărilor, din lipsa unor cunoștințe specifice ale organelor judiciare. Din acest motiv, crede Curtea că nici apărarea nu are calitățile necesare pentru a emite propria versiune de răspuns asupra testării subiectului uman în cauză.

Apoi, procedura testării comportamentului simulat nu este tipică niciuneia din procedurile interzise de prevederile art. 101 alin. 2 Cod de Procedură Penală, neexistând dovezi că tehnica poligraf ar afecta capacitatea persoanei de a-și aminti și de a relata în mod conștient și voluntar faptele care constituie obiectul probei.

Cu privire la critica apărării, vizând încălcarea dreptului la informare a inculpatului, derivată din pretinsa descriere neconformă a acuzației de ultraj, Curtea constată că această critică este specifică unei cereri de cameră preliminară.

ea ar fi fost formulată în cadrul legal, conferit de faza procesuală a camerei preliminare, în ipoteza în care ar fi fost împărtășită de instanță, ar fi produs consecința restituirii cauzei la procuror. Apărarea a pierdut însă acest moment operativ, astfel că solicită acum

valorificarea acestei critici, în sensul desființării procedurii de cameră preliminară și reluării acesteia.

Or, o asemenea consecință nu este aptă a fi produsă de critica vizând nedescrerea acuzației, pentru că nu a existat un viciu de judecată în cameră preliminară asupra acestei chestiuni, ca să se impună reluarea camerei.

E, astfel, de analizat în ce măsură critica vizând descrierea deficitară a acuzației poate fi valorificată în faza de judecată.

În aceste sens, se reține că prin Hotărârea CJUE din 21.10.2021 în cauza C 282/20, Curtea a stabilit că:

1) Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13/UE a Parlamentului ##### și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale și articolul 47 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale care nu prevede o cale procedurală ce permite să se remedieze după ședința preliminară într-o cauză penală neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului care aduc atingere dreptului persoanei acuzate de a i se comunica informații detaliate cu privire la acuzare.

2) Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2012/13 și articolul 47 din ##### drepturilor fundamentale a Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că instanța de trimitere este obligată să efectueze, în măsura posibilului, o interpretare conformă a legislației naționale privind modificarea acuzării care să permită procurorului să remedieze neclaritățile și lacunele din conținutul rechizitoriului în cadrul ședinței de judecată, protejând în același timp în mod activ și real dreptul la apărare al persoanei acuzate. Numai în cazul în care consideră că o interpretare conformă în acest sens nu este posibilă, instanța de trimitere trebuie să lase neaplicată dispoziția națională care interzice suspendarea procedurii judiciare și trimiterea cauzei la procuror pentru ca acesta să întocmească un nou rechizitoriu.

Curtea de Apel constată că apărarea a invocat această critică și în fața instanței de fond, ea primind răspuns din partea Tribunalului ####, prin încheierea din 10.05.2024.

În propria analiză asupra descrierii acuzației cu referire la infracțiunea de ultraj, Curtea reține că analiza verificării legalității sesizării instanței trebuie efectuată prin raportare la dispozițiile art. 328 – 329 Cod de Procedură Penală, care reglementează conținutul și forma rechizitoriului.

Astfel, trebuie analizat actul de sesizare a instanței prin prisma conținutului obligatoriu al acestuia, și anume:

- se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală.
- cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2).
- cuprinde datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia.

- menționează probele și mijloacele de probă.
- stabilește cheltuielile judiciare din faza de urmărire penală (quantum, respectiv în sarcina cui sunt puse)

- cuprinde mențiunile prevăzute la art. 330 și 331 Cod de Procedură Penală (privitoare la măsurile preventive sau asiguratorii și măsurile de siguranță)

- conține expres dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei.

În ce privește descrierea acuzației de ultraj, se impune a se avea în vedere acuzația adusă inculpatului prin actele de procedură, respectiv ordonanțele de începere a urmăririi penale („i-a pus cotul stâng în zona gâtului, l-a împins, apoi s-a întins în autoturism, iar de pe bord a luat mai multe acte”.

În rechizitoriu, la rubrica În drept, s-a imputat inculpatului că „a devenit recalcitrant, și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate, ##### și a împins-o cauzându-i suferințe fizice”. La descrierea acuzației, la rubrica În fapt, se menționează că inculpatul „a devenit recalcitrant, s-a manifestat cu nervozitate, a deschis ușa portierei și s-a aplecat spre persoana vătămată și a lovit-o cu cotul în zona capului, a împins-o, ochelarii i-au sărit pe jos, la fel și laptopul”. Curtea reține că acuzația este clară, inteligibilă, și chiar dacă există o diferență de conținut între descrierea acțiunii cu cotul – împingere sau lovire, trebuie avute în vedere ambele manopere descrise de procuror. Rubrica „În drept” conține o descriere rezumată a stării de fapt, urmată de indicarea încadrării juridice tipice a faptei, astfel că nu poate fi exclusă din conținutul acuzației vreuna din ipotezele descrise, ci ele trebuie avute în vedere împreună.

Pe de altă parte, ceea ce contează este în ce măsură starea de fapt descrisă în rechizitoriu este dovedită de probațiunea administrată, cu standardul de probă în afara oricărui dubiu.

Din această perspectivă, Curtea consideră că prin modalitatea în care rechizitoriul descrie fapta tipică infracțiunii de ultraj imputată inculpatului, rezultă o stare de fapt clară, astfel încât prin descrierea activității pretins ilicite, pe de o parte judecătorul să poată analiza temeinicia acuzației, fără a fi nevoit să apeleze la argumente logice sau sistematice pentru a determina fapta dedusă judecății, iar pe de altă parte, apărarea să-și poată exercita dreptul la apărare, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil.

Cu privire la criticile apelanților, vizând soluțiile dispuse în cauză:

Curtea de Apel reține că date fiind circumstanțele cauzei, probațiunea administrată este restrânsă, cel puțin din perspectiva faptului că la incidentul dintre părți, a asistat un singur martor ocular în afara persoanei vătămate și a inculpatului și au fost audiați mai mulți martori indirecti, care nu au perceput conflictul dintre părți în mod nemijlocit, ci doar fapte sau împrejurări situate temporal anterior sau ulterior incidentului.

Cele două infracțiuni deduse judecății apar a fi comise într-un interval de timp scurt, de câteva minute, ulterior momentului în care persoana vătămată ##### și martorul #####, în calitate de inspectori ISCTR, au oprit din mers ansamblul rutier condus de martorul #####, respectiv în parcare restaurantului ##### din localitatea ####, unde s-ar fi prezentat inculpatul #####. Cum cele două infracțiuni sunt subsumate unui interval temporal comun, probele de interes sunt comune.

Prioritar, Curtea de Apel reține că strategia de apărare a inculpatului se constituie într-un veritabil act de inculpare a inspectorilor ISCTR, care „au mințit pentru a păcăli organele competente”, au „reclamat în mod mincinos” situația la 112, au construit un „scenariu mincinos”, „persoana vătămată a mințit constant pe parcursul procesului penal, furnizând informații în mod exagerat”.

Apoi, apărarea se concentrează cu prioritate pe evidențierea conduitei pretins abuzive a celor doi inspectori ISCTR, care: ar fi oprit ilegal ansamblul rutier în afara unei zone permise pentru oprire, ar fi solicitat autorizația specială de transport deși aceasta nu era necesar a fi deținută la

acel moment al deplasării, ar fi reclamat în mod abuziv și mincinos la serviciul 112 conduita inculpatului pretins vătămătoare, ar fi sancționat contravențional în mod nelegal conducătorul auto, toate aceste acuzații fiind subsumate criticii conform căreia persoana vătămată și colegul său inspector și-ar fi pierdut protecția legii, în condițiile exercitării de către ei, ca funcționari publici, în mod abuziv, a atribuțiilor de serviciu.

În analiza materialului probator, la standardul dincolo de orice îndoială rezonabilă, Curtea de Apel reține că pretinsa conduită abuzivă a inspectorilor ISCTR nu se confirmă.

Instanța de fond a efectuat din acest punct de vedere, o analiză amănunțită a stării de fapt, a întregului parcurs al desfășurării evenimentelor, de la momentul opririi martorului ##### în trafic, a locului opririi, a obligațiilor legale care le incumbau inspectorilor ISCTR în derularea acțiunii de control în trafic, a naturii transportului efectuat de martorul #####, a necesității existenței autorizației speciale de transport la momentul efectuării transportului, chiar pe tronsonul de drum unde s-a realizat oprirea. Curtea de Apel își însușește aprecierile instanței de fond asupra acestor chestiuni, precum și concluzia, potrivit căreia nu a existat vreo încălcare a dispozițiilor legale în activitatea de control rutier întreprinsă de persoana vătămată ##### și martorul #####.

Curtea nu va relua întreaga analiză efectuată de instanța de fond, dar subliniază ca relevante următoarele chestiuni: persoana vătămată și martorul ##### au fost abilitați, în considerarea calității de inspector de trafic rutier, în baza atribuțiilor de serviciu specifice stabilite prin fișa postului și în baza dispoziției de delegare și a ordinelor de deplasare, să efectueze control rutier în orice locație de pe raza de competență a Inspectoratului teritorial 4.

În ce privește demersul inspectorilor ISCTR de a solicita de la conducătorul auto AST, Curtea a reținut incidența în cauză a prevederilor art. 41 din OG nr. 43/1997, în forma în vigoare la data comiterii faptei, privind drumurile publice:

ART. 41

(1) ##### interzisa circulatia pe drumurile publice a vehiculelor rutiere, inmatriculate sau inregistrate in ##### sau in alte state, cu depasirea masei totale maxime admise, maselor maxime admise pe axe si/sau dimensiunilor maxime admise in circulatie prevazute in anexele nr. 2 si 3.

(2) Prin exceptie de la prevederile alin. (1), circulatia pe drumurile publice a vehiculelor rutiere, inmatriculate sau inregistrate in ##### sau in alte state, cu depasirea masei totale maxime admise, maselor maxime admise pe axe si/sau a dimensiunilor maxime admise prevazute in anexele nr. 2 si 3, se poate efectua numai in baza autorizatiei speciale de transport, denumita in continuare AST, eliberata in prealabil, fara discriminare, in conditiile stabilite prin norme privind autorizarea si desfasurarea circulatiei vehiculelor rutiere cu mase si/sau dimensiuni care depasesc limitele maxime admise, aprobate prin ordin comun al ministrului transporturilor, al ministrului dezvoltarii regionale si administratiei publice si al ministrului afacerilor interne.

(3) AST este documentul prin care administratorul drumului stabileste traseul ce urmeaza a fi parcurs, conditiile de efectuare a transportului si tarifele datorate.

(4) AST se elibereaza de administratorul drumului pe care se circula. Prin exceptie, AST se elibereaza de administratorul drumurilor de interes national si pentru alte categorii de drumuri care nu sunt in administrarea sa si care fac parte din traseu impreuna cu categoria drumurilor de interes national, in conditiile stabilite prin normele prevazute la alin. (2).

(5) AST este documentul necesar pentru circulația vehiculelor rutiere cu depășiri ale maselor maxime admise și/sau ale dimensiunilor maxime admise, valabil pentru numerele de înmatriculare sau de înregistrare a vehiculelor, pentru caracteristicile tehnice, traseul, sensul, perioada și condițiile de circulație înscrise în AST.

(6) AST se eliberează pentru:

a) transporturi a caror încărcătură este indivizibilă. Prin încărcătură indivizibilă se înțelege încărcătură care, în scopul transportului rutier, nu poate fi divizată în două sau mai multe încărcături fără cheltuieli nejustificate sau fără riscul deteriorării și care, din cauza dimensiunilor și masei sale, nu poate fi transportată de un autovehicul, o remorcă, un tren rutier sau un vehicul articulat astfel încât acesta să respecte masele și/sau dimensiunile maxime admise;

b) vehicule care depășesc constructiv masele și/sau dimensiunile maxime admise;

c) transporturi de marfuri care nu sunt indivizibile, dacă este depășită cel puțin una dintre masele sau dimensiunile maxime admise și sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

(i) masă totală să fie de cel mult 60,0 tone;

(ii) masă pe axe să nu depășească masă maximă ce poate fi autorizată, prevăzută la alin.

(8);

(iii) lungimea să nu depășească cu mai mult de 3,0 metri lungimea maximă admisă;

(iv) lățimea să nu depășească 3,20 metri;

(v) să nu fie depășită înălțimea maximă admisă.

De asemenea, potrivit art. 3 lit. c din ##### din 4.05.2010 privind autorizarea și desfășurarea circulației vehiculelor rutiere cu mase sau dimensiuni ce depășesc maximele admise prev. de OG 43/1997, circulația vehiculelor se poate desfășura pe drumurile publice numai dacă acestea dețin AST eliberată de administratorul drumului pe care circulă.

Rezultă, astfel cum a reținut și instanța de fond, că existența AST în situația transportului care a făcut obiectul cauzei era necesară pentru deplasarea pe orice drum public și ea trebuia să fie eliberată în prealabil circulației pe drumurile publice. Nerelevantă, din această perspectivă, susținerea apărării, că deplasarea ansamblului rutier până la locul de descărcare din ##### urma să se efectueze în fapt a doua zi, și că la momentul opririi în trafic a martorului #####, acesta deplasa vehiculul de la locul încărcării, într-o parcare.

Curtea validează și reținerile instanței de fond, cu privire la condițiile de oprire în trafic a ansamblului rutier. Probațiunea a demonstrat că oprirea a avut loc la intersecția dintre autostrăzile A3 și A10, de altfel, așa s-a reținut chiar prin rechizitoriu și cum inculpatul a dovedit, prin fotografiile depuse la dosar.

Apărarea a invocat încălcarea prevederilor legale privind locul de oprire a ansamblului rutier de către inspectorii ISCTR, prin raportare la prevederile art. 7 și 14 din Normele metodologice din 7.12.2011 privind modul de efectuare a inspecțiilor și controlului asupra transporturilor rutiere.

Curtea reține că potrivit art. 6 alin. 1 lit. a din OG nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, definiția autostrăzilor este următoarea:

a) autostrăzi - drumuri de mare capacitate și viteză, rezervate exclusiv circulației autovehiculelor, care nu deservește proprietățile riverane, prevăzute cu două cai unidirectionale separate printr-o zonă mediană având cel puțin două benzi de circulație pe sens și bandă de

stationare de urgență, cu intersecții denivelate și acces limitat, intrarea și ieșirea autovehiculelor fiind permise numai în locuri special amenajate.

Curtea constată că porțiunea de drum unde a avut loc oprirea ansamblului rutier este la confluența a trei direcții de deplasare pe un sens de mers, respectiv o direcție de deplasare pe sensul opus, ceea ce este specific unui nod rutier, cu bretele de drum, dar nu constituie autostradă, în sensul definiției legale. Ca atare, Curtea constată că nu este incidentă dispoziția legală care impunea ca oprirea să se efectueze doar din mers, și nu și din poziție statică a inspectorilor de trafic rutier.

Ca atare, Curtea reține că inspectorii de trafic rutier s-au aflat în desfășurarea unei activități legale de control și în mod întemeiat au procedat la oprirea în trafic a martorului #####, ca și conducător auto al transportului rutier în discuție.

Apărarea inculpatului, potrivit căreia preținsele nereguli în desfășurarea activității inspectorilor de trafic rutier, cu consecințele arătate în apel, este, astfel, infirmată de materialul probator.

În continuare, Curtea restrânge analiza la evenimentele desfășurate în parcare a motelului ##### din ####, unde a avut loc interacțiunea inculpatului cu persoana vătămată, pentru că este singurul interval de timp relevant în raport de obiectul acuzațiilor.

În mod întemeiat a reținut instanța de fond, din evaluarea probelor administrate, că s-a dovedit conduita inculpatului, de agresiune fizică a victimei #####. Pe de altă parte, Curtea reține că aceleași mijloace de probă sunt apte să dovedească, în afara oricărui dubiu, și acțiunea inculpatului, de oferire a sumei de 200 lei, cu titlu de mită, către persoana vătămată #####.

În acest sens, sunt reținute ca relevante, următoarele date furnizate de probe:

În faza de urmărire penală:

vătămată ##### a apelat numărul telefonic de urgență 112, în data de 1.03.2021, la ora 22.09, ocazie cu care a reclamat împreună cu martorul #####, faptul că în calitate de inspector de trafic rutier au oprit pentru control un camion cu transport agabaritic.

Martorul ##### a discutat întâi cu operatorul și a susținut că vehiculul nu îndeplinește normele pentru a circula pe drumurile publice, pentru că nu deține autorizație specială de transport, au vrut să ducă vehiculul la cântar, dar a venit patronul care l-a lovit pe colegul său #####, i-a smuls actele din mână din mașină și a plecat.

După efectuarea legăturii telefonice la Poliție, martorul ##### a reluat mesajul și a susținut că a venit patronul în parcare de la ####, l-a împins pe colegul său, i-a smuls actele din mână și a plecat.

La al doilea apel la 112, martorul ##### a reiterat relatarea, în sensul că domnul a venit, l-a bruscă pe colegul său și i-a luat actele din mână.

În procesul – verbal de cercetare la fața locului, întocmit de agentul de poliție care a fost direcționat prin dispeceratul Poliției să se deplaseze în #####, s-a consemnat starea de fapt reclamată de numitul #####, respectiv faptul că după ce inculpatul s-a prezentat la autoturismul ISCTR și s-a prezentat ca fiind patronul societății, a declarat că nu deține AST, apoi, după mai multe discuții, și-a pus cotul stâng pe gâtul persoanei vătămate #####, l-a împins, intrând cu corpul în autoturism, iar de pe bord a luat un dosar de plastic în care se aflau documentele prezentate pentru control de martorul #####, după care a plecat.

vătămată a fost audiată la Poliție în noaptea de 1/2.03.2021, prima declarație fiind dată în intervalul orar 1.00 – 2.00. Cu acea ocazie, numitul ##### a declarat că inculpatul s-a prezentat la persoana vătămată la mașină, și-a declinat identitatea, a susținut că este patronul firmei transportatoare, că nu deține AST, dar că dimineață o va obține și a propus să se înțeleagă, a băgat mâna în buzunar și a scos o bancnotă de 200 lei. ##### vătămată i-a spus inculpatului să își vadă de treaba sa și că îi va întocmi proces – verbal de contravenție șoferului. L-a întrebat pe inculpat unde este șoferul, inculpatul a replicat că vine în 5 minute, i-a cerut inculpatului să îi spună numele șoferului. ##### vătămată se afla în mașina ISCTR pe scaunul din dreapta, ușa era deschisă, inculpatul și-a pus cotul stâng pe gâtul său, l-a împins pe numitul ##### și s-a întins în autoturism, iar de pe bord a luat dosarul de plastic în care se aflau documentele ridicate anterior de la șoferul ansamblului rutier. După aceea, inculpatul s-a urcat în autoturismul cu care a venit și a plecat.

Martorul ##### a fost audiat prima dată în 29.03.2021, ocazie cu care a declarat, cu referire la intervalul de timp relevant pentru acuzații, că inculpatul a venit la vehiculul de serviciu în care se afla el pe locul șoferului și persoana vătămată în dreapta față, cei doi inspectori au ieșit din mașină, a urmat un schimb de discuții, i-a solicitat să se prezinte AST agabaritic, iar inculpatul i-a răspuns că vrea să ajungă la o înțelegere, că sunt oameni, fără să prezinte niciun act. Martorul i-a răspuns inculpatului că rolul lor este să asigure circulația pe drumurile publice în legalitate și apoi, inspectorii au intrat în autoturismul de serviciu. ##### vătămată și-a deschis laptopul pentru a accesa aplicația, unde urmau să fie introduse datele privind ansamblul auto și datele șoferului, apoi inculpatul s-a aplecat înspre persoana vătămată și a insistat să se înțeleagă, arătându-i ceva dinspre buzunar. ##### vătămată nu a fost de acord cu ce insinua inculpatul să îi determine să accepte, respectiv o sumă de bani, pentru a fi lăsat să își continue transportul și a nu fi sancționat contravențional și i-a spus că nu poate să continue transportul, până nu prezintă autorizația specială de transport. Auzind acestea, inculpatul a devenit recalcitrant, manifestându-se cu nervozitate, s-a aplecat înspre colegul său, l-a lovit cu cotul în zona capului, mai exact a urechii drepte, laptopul a căzut înspre martor. Inculpatul a întins mâna pe bordul mașinii de serviciu, a luat documentele care erau într-o folie transparentă și a plecat spre mașina cu care a venit. Victima a ieșit din mașină și a strigat după inculpat să returneze documentele, însă acesta a ignorat victima și și-a continuat deplasarea. În continuare, martorul a susținut că cei doi inspectori au apelat numărul telefonic de urgențe 112, unde au sesizat cele întâmplate.

Martorul nu a observat ce sumă vroia să înmâneze inculpatul, dar știe de la colegul său că avea o sumă de bani pe care a scos-o din buzunar, i-a arătat-o din mână colegului #####.

Martorul #####, conducătorul ansamblului rutier oprit în trafic, audiat fiind în data de 7.04.2021, a admis că la momentul conducerii, din ##### înspre ##### – Ploiești, nu a deținut AST și nu a fost informat de conducerea firmei dacă fusese eliberat AST.

Prin adresa din 3.11.2022 emisă de Serviciul ##### de Medicină Legală ##### Năsăud, s-a comunicat că nunmitul ##### nu s-a prezentat pentru eliberarea unui certificat medico – legal.

Numitul ##### a fost audiat în calitate de suspect în data de 16.11.2021, prilej cu care a declarat că primise comanda de transport în data de 1.03.2021 în jurul orei 17.00. fiind necesar să transporte 2 grinzi cu lungime agabaritică în _____. A susținut că nu a avut timp suficient să scoată AST, pentru că cererea de eliberare se trimite până la ora 15, iar transportul

urma să se efectueze a doua zi. Numitul ##### a negat orice formă de agresiune asupra persoanei vătămate, a negat că ar fi atins pe vreunul din inspectori, dar a admis faptul că a luat folia cu documente, de pe bordul mașinii și a plecat. A negat că ar fi băgat mâna în buzunar, că ar fi scos vreo sumă de bani, declarând că nici nu avea portmoneul asupra sa. A negat că ar fi adresat vreo vorbă urâtă inspectorilor.

Curtea reține că beneficiarul transportului, SC ### ##### SRL, a emis comanda de transport ocazional în data de 1.03.2021, cu mențiunea încărcării mărfii în 1.03.2021 și a datei limită de livrare 2.03.2021. Avizul de însoțire a mărfii poartă data de 1.03.2021, iar CMR – ul a fost eliberat în #####, cu data de 1.03.2021.

Martorul ##### nu a declarat că ar fi intenționat să deplaseze ansamblul rutier doar până la o parcare și că deplasarea ar fi intenționat să o efectueze abia a doua zi, după ce ar fi obținut AST. Acesta este motivul pentru care Curtea pune la îndoială că declarațiile ulterioare ale acestui martor, cu privire la intenția de efectuare a transportului a doua zi, sunt conforme cu realitatea. De altfel, ele nu prezintă nicio relevanță sub acest aspect, de vreme ce s-a stabilit, așa cum s-a arătat anterior, că pentru efectuarea oricărei deplasări a ansamblului rutier pe drumurile publice, dată fiind încărcătura de mare tonaj, era necesară obținerea prealabilă deplasării, a AST.

Numitul ##### nu a dorit să dea declarație în calitate de inculpat. A acceptat însă să fie supus testării poligraf.

Conform raportului de constatare criminalistică având ca obiect detecția comportamentului simulat, s-a reținut că inculpatul ##### a prezentat modificări psihiofiziologice specifice comportamentului simulat, cu ocazia răspunsului la întrebările de interes, respectiv: dacă l-a împins cu cotul în gât pe #####, dacă i-a oferit acestuia o sumă de bani pentru a nu dispune sancționarea contravențională, dacă a purtat vreo discuție cu ##### cu privire la oferirea unei sume de bani, dacă a mințit în ceea ce a declarat la testarea poligraf.

Curtea reține că probațiunea administrată în faza de urmărire penală, la un interval de timp mult apropiat de cel al desfășurării incidentului care a constituit obiectul acuzațiilor, are calitatea de a fi mult mai fidelă în raport de reflectarea stării de fapt reale, pentru că, cel puțin în privința depozițiilor persoanelor audiate, indiferent de calitatea acestora, permite oferirea de date concludente, în limitele memoriei de scurtă durată, mai active, mai profunde și mai consistente decât cea de lungă durată.

De asemenea, administrarea probațiunii la un moment apropiat de cel al consumării activității pretins infracționale presupune un risc mai redus de „ajustare” a depozițiilor, în funcție de interesele procesuale ale persoanelor audiate și în funcție de calitatea procesuală pe care acestea o dobândesc pe parcursul procesului penal.

De aceea, Curtea va avea în vedere cu precădere depozițiile persoanelor audiate în faza de urmărire penală.

În ce privește materialul probator administrat în faza de judecată la prima instanță:

vătămată #####, audiată la termenul din 25.05.2024, și-a menținut declarațiile de la urmărire penală. A învederat că a avut o discuție cu inculpatul, iar la un moment dat s-a trezit cu un cot în gât, în partea dreaptă și cu mâna inculpatului întinsă peste bord. La un moment dat, inculpatul a încercat să dea niște bani, înainte de episodul cu cotul în gât și mâna

întinsă peste bord. Inculpatul a întins mâna spre el cu o bancnotă de 200 lei, fără să fie sigur în privința sumei, fiind ținută cu pumnul strâns.

A mai reținut că inculpatul i-a spus „să o dăm la pace”, cu aceste cuvinte sau cu altele având aceeași semnificație. A văzut bine bancnota, fiind vorba de 200 lei cu certitudine, ceea ce nu știe sigur este doar numărul bancnotelor pe care inculpatul le avea în mână. A arătat că inculpatul a deschis ușa de la mașina în care se afla și a dat cu cotul. ##### vătămată a perceput gestul ca pe o lovitură, deoarece i s-a luat și aerul. După ce l-a lovit, inculpatul a pus mâna pe actele pe care victima le avea în mână, iar din cauză că i s-a luat aerul, inculpatul a reușit să îi ia actele din mână, pe care, până atunci, victima le ținea strâns. Din cauza loviturii, a căzut pe schimbătorul de viteză, i-a căzut și laptopul, iar mașina a început să se deplaseze înainte, din cauză că a căzut pe schimbător. Inculpatul s-a aplecat peste bord ca să ia actele, moment în care victima a prins de acte, pentru a-l împiedica. Victima a ajuns înaintea inculpatului la acte. Inculpatul a prins de ele, iar din cauză că îl apăsa cu cotul și i s-a luat aerul, a slăbit mâna, iar inculpatul a reușit să ia actele.

La dosarul de fond, s-a depus scrisoarea medicală eliberată de Spitalul Clinic ##### de Urgență #####, din conținutul căreia rezultă că persoana vătămată a fost consultată în Serviciul de Ortopedie – Traumatologie în data de 11.03.2021, fiind identificată o leziune traumatică superficială, contuzie la nivelul mâinii drepte.

Curtea reține că este relevant acest mijloc de probă, în procesul de coroborare a probelor, prin raportare la acuzația de cauzare de leziuni corporale victimei, prin acțiunea de smulgere a documentelor din mâna dreaptă a persoanei vătămate. Pe de altă parte, susținerile apărării, potrivit cărora nu trebuie avut în vedere acest mijloc de probă nu pot fi primite, doar în considerarea faptului că nu s-a făcut dovada, cu un certificat medico – legal, a unor zile de îngrijiri medicale.

Martorul ##### a fost audiat în fața primei instanțe, la termenul din 10.09.2024, acesta menținând declarația de la urmărire penală. Martorul a susținut că atunci când inculpatul a venit la colegul său, a solicitat să se înțeleagă, ei înțelegând că inculpatul vrea să dea o sumă de bani, probabil pentru AST. Probabil inculpatul a arătat ceva colegului său, dar nu mai reține detalii. Știe că a avut ceva la el, poate euro sau ceva de genul. Probabil că inculpatul a arătat spre buzunarul lui, așa cum a declarat la urmărire penală, dar nu mai ține minte.

Dintr-o dată, s-a trezit că l-a lovit în cap pe colegul său, context în care laptopul pe care îl avea colegul în brațe a căzut la martor, iar inculpatul a luat documentele de pe bord, intrând pe geamul deschis.

Nu a văzut efectiv momentul în care colegul său a fost lovit, deoarece nu avea cum să vadă, dar despre acest lucru i-a spus colegul său, respectiv că l-a lovit în cap, în partea dreaptă. Inculpatul a devenit recalcitrant și nervos, ca urmare a refuzului inspectorilor de a se înțelege, sens în care a luat actele și a plecat la mașina lui.

În fața de judecată a apelului:

vătămată ##### a fost audiată la termenele de judecată din 10.06.2025 și 10.10.2025.

În 10.06.2025, persoana vătămată a declarat că inculpatul s-a dat jos din mașină și a venit la mașina inspectorilor, inițial la colegul său, nu a prezentat autorizația specială dar a sugerat să se înțeleagă cumva, iar colegul său i-a spus să vină la el pentru că el introducea în laptop datele vehiculului și urma să stabilească sancțiunea contravențională.

Inculpatul a venit la el și a reluat discuția să încerce să ajungă la o înțelegere, ocazie cu care a observat în pumnul dânsului că se afla o sumă de bani, nu știe ce sumă, însă a văzut o bancnotă de 200 lei. A refuzat o asemenea înțelegere răspunzând negativ, continuându-și activitatea de introducere a datelor în laptop. În acel moment, inculpatul a devenit agresiv, geamul mașinii era deschis la momentul discuțiilor, becul autoturismului era aprins, și în aceste condiții inculpatul a deschis ușa autoturismului și s-a lăsat cu cotul pe gâtul său, totodată intenționând să ia documentele autovehiculului care se aflau în fața sa pe bordul mașinii, iar persoana vătămată a întins mâna ca să le țină, ajungând înaintea lui la acestea. Acesta a încercat să smulgă documentele din mâna sa, ceea ce a și reușit după câteva minute, a luat documentele și a plecat.

Pentru că el s-a lăsat cu mâna pe schimbătorul de viteză, mașina s-a deplasat puțin în față după care persoana vătămată s-a dat jos și s-a dus după inculpat explicându-i că lucrurile nu au cum să rămână așa, adică să plece cu documentele și să rămână ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Pentru că inculpatul avea o atitudine zeflemitoare, după câteva minute de discuții, colegul meu a sunat la 112 astfel că a sosit și o mașină de poliție la locul incidentului și un jandarm, inculpatul deja plecat de la locul respectiv. Au mers ulterior să dea declarații la Postul de Poliție din ##### și acolo organele de poliție le-au arătat o fotografie în care l-au identificat pe inculpatul #####.

Inculpatul avea bani în pumn și tot arăta înspre el pumnul. Inculpatul i-a arătat și martorului ##### banii aflați în pumnul lui și nu știe dacă cei doi se cunoșteau dinainte, el personal nu-l cunoștea pe inculpat. Nu își amintește exact pentru ce a sancționat conducătorul auto. Apreciază că inculpatul a devenit agresiv cu el pentru că a nu a fost de acord să ia banii respectivi.

Inculpatul ##### nu le-a prezentat autorizația specială nici la momentul la care s-a prezentat la mașina inspectorilor. A avut urme în zona gâtului cât și în zona degetului mare, însă nu mai reține exact la care dintre mâini, probabil că la dreapta.

În 10.10.2025, persoana vătămată a susținut că inculpatul a coborât din mașină și a venit la mașina lor, inițial la #####, care era la volan. Atunci a început o negociere în care inculpatul spunea că deține AST, că o să o aducă și dacă poate pleca și dacă poate face ceva ca să plece.

A dedus că intenția inculpatului era de a le oferi mită, iar ##### i-a spus că nu ei nu au venit pentru așa ceva, ci de bună-credință pentru a lua AST-ul. Actele ridicate de inspectori au rămas la ei în mașină într-o folie transparentă de plastic, pe care ##### a pus -o în fața sa pe bordul mașinii. Ca obicei de lucru, victima era cel care fiind situat pe locul din dreapta al autoturismului, introducea datele autovehiculelor în baza de date pentru verificări suplimentare. Prin urmare, a deschis laptopul pe care l-a luat de pe bancheta din spate, s-a reîntors pe locul din dreapta față și după ce a deschis laptopul s-a trezit cu inculpatul în partea dreaptă a mașinii, la geam. Geamul inițial era închis, apoi l-a deschis el. A urmat o negociere surdo-mută, adică nu explicită, în care inculpatul îi ruga, iar inculpatul a scos mâna dreaptă din buzunar și din pumnul lui se vedea o hârtie galbenă, care era o bancnotă de 200 de lei. În mod sigur afirmă că a văzut o bancnotă de 200 lei, dar posibil să fi fost și mai multe pentru că erau înfășurate. Inculpatul mișca pumnul pe lângă picior. Verbal, inculpatul a exprimat doar rugămintea să se înțeleagă, respectiv să o dea la pace. Nu mai reține cum a reacționat. Cert este că nu a avut o reacție explicită de respingere, pentru că de mult nu mai face așa, dat fiind faptul că sunt confrunțați de prea multe ori cu gesturi de oferire a unor sume de bani din partea șoferilor pe care îi opresc. Reacția inspectorilor este aceea că aplică amenda pentru situațiile neconforme pe care le constată.

El a vrut să pună mâna pe acte, ca să introducă datele din acte în laptopul deschis pe care îl avea pe picioare. A apucat să pună mâna dreaptă pe acte, ținea folia în mână, moment în care inculpatul a deschis portiera mașinii și cu tot corpul său s-a lăsat pe victimă cu cotul său, împingându-l în zona dreaptă a gâtului cu mâna dreaptă a lui, inculpatul a tras de degetul său mare ca să lase folia.

Victima a căzut în stânga pe schimbătorul de viteze. Laptopul a rămas în poala sa și de frică să nu rupă laptopul a lăsat folia cu acte din mână. ##### era pe bord, dar inculpatul a luat-o din mâna sa, pentru că el și-a dat seama din instinct că inculpatul vrea să își ia actele. La acel moment inspectorii nu cunoșteau cine este inculpatul, pentru că acesta nu s-a legitimat și nu le-a spus ce calitate are în firmă. Nu reușiseră să identifice șoferul în sensul de a-i lua datele din buletin. ##### după introducerea datelor în laptop a constatat că administrator al societății transportatoare este o femeie, bănuind că era cea care conducea Range Rover-ul.

Laptopul a căzut la picioare, crede. A ieșit din mașină și a fugit după inculpat. Era o distanță de 4-5 metri între ei, inculpatul nu ajunsese să se urce încă în mașină. L-a întrebat pe inculpat de ce face lucrurile astea și nu a răspuns, doar a răs sarcastic. # a spus că lucrurile nu vor rămâne așa. Apoi inculpatul s-a urcat în mașină și a plecat. Ulterior, numitul ##### a sunat la 112 și a reclamat faptul că a fost lovit.

Martorul ##### a fost audiat în data de 10.06.2025 și apoi, în fața completului de apel în noua componență, în 17.10.2025.

În 10.06.2025, martorul a învederat că au căzut de acord cu șoferul ca acea autorizație să fie trimisă chiar pe whatsapp. Inculpatul nu le-a adus autorizația și mai mult, i-a abordat în sensul mai sus arătat. Acesta a mers în dreapta mașinii la colegul său care era cu laptopul în brațe introducând datele în laptop, geamul de la mașină era deschis iar la un moment dat, probabil încercând să ia documentele respective, laptopul colegului său a ajuns în brațele sale. Totul a durat foarte puțin, cert este că inculpatul a luat documentele și a plecat.

Discuțiile inculpatului au fost în sensul că să ajungă la o înțelegere, iar colegul său nu a fost de acord cu această propunere. El nu a văzut ca inculpatul să fi avut bani în mână, însă colegul său ##### i-a spus că avea bani în mână pe care a încercat să îi dea. Imediat după, el a sunat la 112 și a venit o mașină de poliție și un jandarm. Își amintește că ##### a ieșit afară din mașină după inculpat însă acesta a plecat cu actele.

Își amintește că ##### s-a plâns că îl doare capul după ce a plecat inculpatul și că a fost lovit în cap de inculpat.

Își menține declarațiile date anterior în cauză, însă este posibil ca după patru ani să mai uite ce s-a întâmplat atunci.

Nu își amintește ca persoana vătămată să se fi plâns de durere la deget și nu-și amintește să-l fi văzut pe inculpat prinzându-l pe partea vătămată de deget.

În 17.10.2025, martorul a învederat că el și colegul ##### au rămas în mașină în așteptarea AST-ului, iar documentele prezentate de șofer au rămas la colegul său, care le-a pus pe bordul mașinii, în dreptul lui, în fata scaunului din dreapta. Martorul era la volan. După ceva timp, nu mai reține cât, probabil 15-30 de minute, a venit inculpatul cu o mașină Land Rover, condusă de o femeie și a venit la ei la mașina. Reține că inculpatul a venit în dreapta mașinii, la colegul #####, a spus „să facem, să ne înțelegem, să fie bine”. Aceasta a avut loc după ce l-a întrebat dacă are AST-ul. El nu îl cunoștea pe inculpat și crede că acesta i-a spus că este

administratorul firmei transportatoare. Ei i-au spus inculpatului că nu aveau ce să se înțeleagă, i-au cerut să le aducă AST-ul. Colegul său se afla cu laptopul în brațe, iar geamul din partea dreaptă a mașinii era deschis. Ușa mașinii era închisă, așa știe martorul. A fost o fracțiune de secundă în care s-a petrecut totul. Inculpatul l-a lovit pe colegul ##### cu cotul în cap, în așa fel încât i-a sărit laptopul din brațe între cele două scaune ale mașinii și inculpatul a luat apoi documentele de pe bordul mașinii și a plecat.

Nu își amintește să fi văzut vreo sumă de bani în posesia inculpatului și nici nu vrea să mintă, dar a fost o discuție legată de o sumă de 50 de euro sau 200 de lei, pe care voia inculpatul să le-o dea lor ca să se înțeleagă. Nu mai reține exact cum s-a întâmplat, dar colegul său ##### i-a spus că inculpatul vrea să le dea acea sumă de bani. Discuția a avut loc atunci.

În concluzie, în urma evaluării ansamblului probator administrat, Curtea reține o consecvență în declarațiile persoanei vătămate ##### pe parcursul desfășurării procesului penal. Aceeași consecvență se regăsește și în depozițiile martorului #####, care a fost martor ocular al incidentului dintre părți, dar a relevat ceea ce fizic, a avut posibilitatea să perceapă în mod nemijlocit, vizual și ceea ce a aflat de la persoana vătămată, situată în proximitatea sa.

S-a dovedit astfel, faptul că ulterior solicitării inspectorilor ISCTR de a prezenta autorizația specială de transport, inculpatul a încercat o înțelegere frauduloasă cu inspectorii, propunându-le „să cadă la pace”, adică să nu ia măsurile legale de sancționare contravențională (fapt susținut fără echivoc de ambii inspectorii), în scopul înțelegerii oferind persoanei vătămate ##### suma de 200 lei (bancnotă pe care victima a vizualizat-o nemijlocit în pumnul inculpatului, iar martorul ##### a văzut gestul de arătare a buzunarului și a aflat de la victimă că i s-a oferit, în dreptul geamului de la mașină, suma de bani). Inspectorii au declinat propunerea inculpatului, motiv pentru care acesta a devenit recalcitrant, a efectuat un gest de forță, constând în aceea că a intrat cu corpul pe geamul portierei dreapta față a mașinii ISCTR care era deschis, s-a poziționat violent cu cotul pe gâtul persoanei vătămate, împingând-o pe aceasta, cu consecința că laptopul ținut de persoana vătămată în brațe a alunecat între scaunele mașinii, spre martorul #####.

Acțiunea desfășurată de inculpat cu cotul, înspre gâtul persoanei vătămate, a putut fi apreciată diferit, în funcție de intensitate, fie ca o lovire, fie ca o împingere. Cert este că ea a avut o intensitate de o anumită substanță, de vreme ce gestul a determinat căderea laptopului din brațele victimei. Imediat, inculpatul a procedat la sustragerea documentelor de pe bordul mașinii, documente care erau ținute cu mâna și de către victimă.

Apărarea a invocat faptul că nu este credibilă depoziția persoanei vătămate în ce privește pretinsa comitere a infracțiunii de dare de mită, pentru că această infracțiune nu a fost reclamată încă de la momentul apelării numărului de urgență 112. Curtea constată că persoana vătămată a reclamat conduita ilicită a inculpatului, de oferire a sumei de 200 lei (cel puțin această sumă), încă din noaptea evenimentului, imediat după incident, la ora 1.00 în 2.03.2021. Cu acel prilej, a avut loc o audiere a persoanei vătămate, în detaliu, cu privire la toate circumstanțele în care s-a produs incidentul dintre părți.

Inspectorii ISCTR au justificat faptul că nu au reclamat încă de la apelul 112 oferirea sumei de bani, dat fiind faptul că în activitatea profesională, s-au confruntat cu numeroase situații de oferire de sume de bani, deci nu era un fapt ieșit din comun.

Curtea nu găsește niciun motiv pentru care depoziția persoanei vătămate cu privire la oferirea sumei de bani, făcută imediat după incident și reiterată cu ocazia fiecărei audieri, să nu fie luată în considerare sau să nu fie credibilă. Ea este susținută în mod constant și de depoziția martorului #####, care trebuie evaluată prin prisma a ceea ce martorul a putut percepe în mod vizual, nemijlocit, dată fiind poziția sa fizică în raport de poziția în spațiu a inculpatului. În orice caz, declarațiile celor doi inspectori ISCTR au fost concordante, constante și au descris o desfășurare a evenimentelor coerentă, cu mențiunea că depozițiile luate la 4 ani sau aproape 5 ani de la comiterea faptelor au suferit prin lipsa preciziei sau din cauza neaducerii aminte, fapt explicabil, în condițiile trecerii timpului.

De subliniat că probațiunea a exclus orice rea credință clamată de apărare, care să fi guvernat conduita inspectorilor ISCTR pe parcursul procedurii de control în trafic, astfel că este exclusă ipoteza unor acuzații „inventate”, de dragul de a salva așa – zisul abuz comis de inspectori.

În privința infracțiunii de ultraj, Curtea confirmă și validează raționamentul instanței de fond, cu privire la reținerea întrunirii elementelor de tipicitate ale infracțiunii, dar suplimentar, Curtea reține că este dovedită în afara oricărui dubiu și acțiunea de oferire de către inculpat, a sumei de 200 lei către persoana vătămată #####, cu scopul de a nu proceda la sancționarea contravențională, datorată depistării în trafic a vehiculului rutier care circula fără autorizația specială de transport.

Toate celelalte critici formulate de apărare, cu privire la neconcordanțe asupra elementelor de amănunt din conținutul declarațiilor persoanei vătămate și ale martorului ##### sunt apreciate ca speculative și fără nicio relevanță, în raport de obiectul precis al acuzațiilor aduse inculpatului prin rechizitoriu, acuzații confirmate de materialul probator la care s-a făcut referire.

Dată fiind descrierea acuzației, Curtea înlătură ca neîntemeiată solicitarea de a se reține comiterea acțiunii violente cu forma de vinovăție a culpei. Inculpatul a devenit recalcitrant, a pătruns cu corpul său în habitacul autovehiculului, a agresat victima prin poziționarea obstructivă cu cotul pe gâtul acesteia, tot demersul în scopul de a smulge documentele care se aflau în detenția legitimă a inspectorilor de trafic. Această conduită deliberată este subsumată formei de vinovăție a intenției, directe sau eventual, indirecte, dar în niciun caz, vreunei forme de culpă.

Cu privire la solicitarea finală a apărării, de aplicare a unei amenzi penale, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

În propria evaluare a criteriilor de individualizare a pedepsei aplicate inculpatului pentru infracțiunea de dare de mită, instanța de apel a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cp și anume:

- a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite - în contextul unui control inopinat în trafic, din partea inspectorilor ISCTR, infracțiunea fiind concurentă cu o altă infracțiune de ultraj
- b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, prin încriminarea faptei penale
- c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii – afectarea relațiilor sociale referitoare la buna desfășurare a raporturilor de serviciu.
- d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit – din dorința de a nu fi aplicată o sancțiune contravențională, pentru lipsa AST aferent transportului de agabaritice efectuat în numele societății pe care o administra în fapt.

e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului – nu este la prima confruntare cu legea penală, dar s-a reabilitat referitor la anterioarele condamnări.

f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal – a negat comiterea infracțiunii de dare de mită, a acreditat ideea unei conduite abuzive a inspectorilor de trafic rutier, în contra a ceea ce probațiunea a dovedit în final

g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială – căsătorit, administrator de fapt al unei societăți comerciale

Amenda penală este cea mai ușoară sancțiune aplicabilă, astfel că cel puțin o conduită procesuală din partea inculpatului de exprimare a vreunei forme de regret, de asumare a acuzației, ar fi fost dezirabil să însoțească solicitarea de aplicare a sa.

Ținând seama de toate aceste criterii, Curtea de Apel apreciază că o pedeapsă cu închisoarea, stabilită la valoarea minimului special de 2 ani, este proporțională cu gravitatea faptei comise și corespunde cerințelor asigurării împlinirii scopului educativ și preventiv al sancțiunii.

Durata redusă a pedepsei se justifică și prin raportare la intervalul de timp care a trecut de la comiterea infracțiunii și până în prezent. Aceasta, întrucât o măsură coercitivă aplicată mai apropiat temporal de data comiterii unei fapte penale este un deziderat, pentru că determină o conștientizare mai facilă a gravității acuzației și are un rol mai pregnant în demersul de reeducare și prevenire a comiterii de noi infracțiuni, de către inculpat.

Ca atare, în baza art. 396 alin. 2 Cod de Procedură Penală, se va dispune condamnarea inculpatului ##### la pedeapsa de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. de art. 290 alin. 1 Cod Penal.

Se va menține dispoziția de condamnare a inculpatului ##### la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, prev. de art. 257 alin. 1 rap. la art. 193 alin. 1 Cod Penal.

În baza art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b Cod Penal, se va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, la care se va adăuga sporul de 1/3 din pedeapsa de 1 an închisoare, stabilind pedapsa rezultantă de 2 ani și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 91-92 C.pen. se va suspenda executarea pedepsei rezultante de 2 ani și 4 luni închisoare, pe durata unui termen de supraveghere stabilit la mediul de 3 ani, care se calculează de la rămânerea definitivă a prezentei decizii.

În temeiul art. 93 alin. (1) C.pen., se va impune inculpatului respectarea următoarelor măsuri de supraveghere pe durata termenului de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune #####, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. 2 lit. b) C.pen. se va impune inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială în vederea reducerii riscului de a săvârși noi infracțiuni, derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 93 alin. (3) C.pen., cu reținerea art. 404 alin. 2 C.proc.pen. se va impune inculpatului, pe parcursul termenului de supraveghere, obligația prestării muncii neremunerate în folosul comunității timp de 60 de zile, care va fi executată la Primăria municipiului ##### sau la Primăria municipiului Câmpia Turzii.

În temeiul art. 404 alin. 2 C.proc.pen. se va atrage atenția inculpatului că nerespectarea cu rea-credință a măsurilor de supraveghere sau a obligației de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, precum și săvârșirea altei infracțiuni în cursul termenului de supraveghere conduce la revocarea suspendării și executarea pedepsei în regim de detenție.

În baza art. 290 alin. 5 Cod Penal, art. 112 alin. 1 lit. b Cod Penal, se va dispune confiscarea de la inculpatul #####, a sumei de 200 lei, care a făcut obiectul infracțiunii de dare de mită, în varianta oferirii sumei de 200 lei.

În ce privește latura civilă a cauzei, Curtea constată că prin adresa din 9.02.2026 comunicată la dosarul de apel, persoana vătămată ##### a declarat că înțelege să renunțe la orice daune materiale din partea inculpatului, inclusiv la solicitarea de a i se deconta cheltuielile de deplasare de la domiciliu la sediul instanței de judecată. Ca atare, în virtutea principiului disponibilității, art. 9 Cod de Procedură Civilă, se va lua act de manifestarea de voință a persoanei vătămate, de renunțare la pretențiile civile formulate față de inculpat.

Ca atare, se va înlătura dispoziția de obligare a inculpatului ##### la plata sumei de 1 leu, cu titlu de daune morale, către partea civilă #####.

Se va constata că partea civilă #####, CNP #####, cu domiciliul în #####, #####, #####, #####, #####, #####, #####, jud. ##### Năsăud, a renunțat la pretențiile civile.

Subsecvent, se vor menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

În temeiul art. 421 pct. 1 lit. b Cod de Procedură Penală, se va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței penale nr. ##/20.01.2025 pronunțate de Tribunalul ##### în dosarul nr. #####/117/2023.

În baza art. 275 alin. 2 Cod de Procedură Penală, va fi obligat inculpatul apelant la plata sumei de 300 lei cu titlu de cheltuieli judiciare parțiale în apel.

În baza art. 275 alin. 3 Cod Procedură Penală, restul cheltuielilor judiciare în apel vor rămâne în sarcina statului.

Pentru aceste motive,

ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Admite apelul declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul ##### împotriva sentinței penale nr. ##/20.01.2025 pronunțate de Tribunalul ##### în dosarul nr. #####/117/2023.

Desființează în parte sentința penală apelată, în ce privește latura penală a cauzei cu referire la soluția de achitare pentru infracțiunea de dare de mită, pedeapsa aplicată inculpatului și în ce privește latura civilă a cauzei și procedând la o nouă judecată în aceste limite:

Înlătură dispoziția de achitare a inculpatului #####, pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită, prev. de art. 290 alin. 1 Cod Penal.

În baza art. 396 alin. 2 Cod de Procedură Penală, condamnă pe inculpatul #####, fiul lui ##### și #####, născut la data de ##### în #####, domiciliat în Câmpia Turzii, posesor al C.#. #####, CNP #####, la pedeapsa de 2 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de dare de mită prev. de art. 290 alin. 1 Cod Penal.

Menține dispoziția de condamnare a inculpatului ##### la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj, prev. de art. 257 alin. 1 rap. la art. 193 alin. 1 Cod Penal.

În baza art. 38 alin. 1, art. 39 alin. 1 lit. b Cod Penal, aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, la care adaugă sporul de 1/3 din pedeapsa de 1 an închisoare, stabilind pedapsa rezultantă de 2 ani și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 91-92 C.pen. suspendă executarea pedepsei rezultante de 2 ani și 4 luni închisoare, pe durata unui termen de supraveghere de 3 ani, care se calculează de la rămânerea definitivă a prezentei decizii.

În temeiul art. 93 alin. (1) C.pen., impune inculpatului respectarea următoarelor măsuri de supraveghere pe durata termenului de supraveghere:

- a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune #####, la datele fixate de acesta;
- b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;
- c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;
- d) să comunice schimbarea locului de muncă;
- e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 93 alin. 2 lit. b) C.pen. impune inculpatului să frecventeze un program de reintegrare socială în vederea reducerii riscului de a săvârși noi infracțiuni, derulat de către serviciul de probațiune sau organizat în colaborare cu instituții din comunitate.

În temeiul art. 93 alin. (3) C.pen., cu reținerea art. 404 alin. 2 C.proc.pen. impune inculpatului, pe parcursul termenului de supraveghere, obligația prestării muncii neremunerate în folosul comunității timp de 60 de zile, care va fi executată la Primăria municipiului ##### sau la Primăria municipiului Câmpia Turzii.

În temeiul art. 404 alin. 2 C.proc.pen. atrage atenția inculpatului că nerespectarea cu recredință a măsurilor de supraveghere sau a obligației de a presta muncă neremunerată în folosul comunității, precum și săvârșirea altei infracțiuni în cursul termenului de supraveghere conduce la revocarea suspendării și executarea pedepsei în regim de detenție.

În baza art. 290 alin. 5 Cod Penal, art. 112 alin. 1 lit. b Cod Penal, dispune confiscarea de la inculpatul #####, a sumei de 200 lei.

Înlătură dispoziția de obligare a inculpatului ##### la plata sumei de 1 leu, cu titlu de daune morale, către partea civilă #####.

că partea civilă #####, CNP #####, cu domiciliul în #####, #####, jud. Năsăud, a renunțat la pretențiile civile.

Menține celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate.

Hotărâre nr. 371/2026 din 20.02.2026, cod RJ 582694678

(<https://rejust.ro/juris/582694678>)

Respinge ca nefondat apelul declarat de inculpatul ##### împotriva sentinței penale nr. ##/20.01.2025 pronunțate de Tribunalul ##### în dosarul nr. #####/117/2023.

În baza art. 275 alin. 2 Cod de Procedură Penală, obligă pe inculpatul apelant la plata sumei de 300 lei cu titlu de cheltuieli judiciare parțiale în apel.

În baza art. 275 alin. 3 Cod Procedură Penală, restul cheltuielilor judiciare în apel rămân în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în data de 20.02.2026, prin punerea soluției la dispoziția părților, a persoanei vătămate și a procurorului, prin mijlocirea grefei Curții.

PREȘEDINTE JUDECĂTOR

#####-#####

#####-#####

GREFIER

#####

Red.###/SMD

2 ex./20.02.2026

Jud. #####